June 1998

தாலாட்டும் வெண்ணிலவே

1.

மீனி ஜந்து பந்து!

சீலைகளை ஒழுங்காய் அடுக்கி டிராயரில் வைத்துப் பூட்டி, சாவியை ஹேண்ட் பேகில் போட்டுக்கொண்டு பாதரூம் சென்று முகம் கழுவி - லேசாய் பவுடர் பூசி லிப்ஸ்டிக் தடவி உதட்டை குவித்து மூடி சரி பண்ணினாள். தலையை கையாலேயே கோதி விட்டுக் கொண்டு வெளிப்பட்டாள் சாருமதி.

'வீட்டுக்குப் போற நேரத்தில் கூட என்ன அலங்காரம் வேண்டிக்கிடக்கு? கர்மம்.. கர்மம்.. இவ பேச்சும், டிரஸ்ஸும் கண்றாவி. இது மாதிரி வேலைப் பார்க்கணும்னு என் தலையெழுத்து சே..!' நினைத்துக் குமைந்தாள் கவிதா!

தன் ஸ்கூட்டியை ஸ்டார்ட் பண்ணி புறப்பட்ட அவளை வெறுப்பாய் பார்த்தாள் கவிதா!

சாருமதி ரீஜினல் அஸிஸ்டெண்ட் டைரக்டர். யாருக்காகவும், எதற்காகவும் தன்னை வளைத்துக் கொள்ளாதவள். சரியோ, தவறோ முகத்திற்கெதிரே சொல்வதில் துளியும் சங்கோஜப்பட மாட்டாள்.

அன்று காலை கூட...

"பாருமா.. நீயே படிச்சுப்பாரு.. ஜெ.. ஆபீஸ்க்கு அனுப்பறேன்..."

ஆர். மணிமாலா

டேஷன் இது! வாக்கு ரெண்டு பிளட்டெக்ட். ம். கல்யாணமாகி ஒரு மாசந் தானே ஆகுது! இன்னும் ரெண்டு வாரம் லீவு எடுத்துக்கிட்டிருந்தா நல்லதுன்னு நினைக்கிறேன். நீ என்ன நினைக்கிறே கவிதா?" இயல்பாய் சொன்னாலும் உதடு நெளிந்து கேலிப் புன்னகை இழையோடியது.

ஆனால், அவளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கவிதாவை ஊசியாய் துளைத்தது. ஆபீஸ் மொத்தமும் தன்னை ஏளனமாய் பார்ப்பது போல தவித்துப் போனாள்.

"டெலிவரி மேடம்... இதோ, இப்பவே கரெக்டா அடிச்சி கொண்டு வரேன்"

"கொண்டு வா! தப்பா... சரியான்னு நான் சொல்றேன்!"

மீண்டும் ஊசி!

பல்லைக் கடித்து தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

சாருமதி! அந்த அலுவலகத்தில் அசிஸ்டெண்ட் மானேஜர். மேலதிகாரிகளின் நம்பிக்கைக்கும், பாராட்டுக்கும் உரிய கற்பூரபுத்தி உடையவளாதலால் எதற்கும் தலை குனியாத கம்பீரமும் சேர்ந்திருந்தது.

முப்பத்தி இரண்டு வயது சாருமதி தோற்றத்தில் இருபத்தி மூன்றை தொண்டிருந்தாள். பிரமாத அழகென்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவளிடம் மட்டும் ஏதோ ஒரு தேஜஸ் இருந்தது. நெடு நெடு வென்று உயரம் புலியைப் போல உடல்வாகு, கூர்மையான மூக்கு, பளபளப்பான கண்களில் சற்று கண்டிப்பு, சந்தன நிறம். லோ ஹிப் சாரியில் நடு வயிற்றுப் பகுதியின் பூனை ரோமங்கள் நேர்க்கோடாய் இறங்கி அழகு காட்டியது.

பாரீஸ் கார்னர் திரும்பி லிங்கி செட்டி தெருவில் இருந்த அந்த பங்களாவினுள் நுழைந்தாள் சாருமதி. பழக்கப்பட்ட நாய் பெண்டுலம் போல் வாலாட்டி விட்டு சென்றது. வீட்டு சத்தத்தில் வாசலில் வந்து வரவேற்றார் ஐம்பது வயது மனிதர்.

"இன்னிக்கு பத்து நிமிஷம் லேட் சாரு!" என்றவர் பின்னாடி முறுவலித்தபடி அந்த அறைக்குள் போனார்.

முகத்தை அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டே சாருமதி மணிக்கட்டை திருப்பிப் பார்த்தாள். எட்டு மூப்பது.

சட்டென்று அவசரம் தொற்றிக் கொள்ள... வண்டியை வேகமாய் செலுத்தி தன்னுடைய ஸ்கூட்டியை நிறுத்தி எதிரில் ஹால் பிடியில் உள்ளே நுழைந்தாள். எதிர்ப்பட்ட நான்குகளின் விநோத புன்னகைகளை வாங்கி திருப்பி செலுத்தி மாடியேறினாள்.

நடந்த சத்தம் கொண்ட... அதை! இவள் வரும் சத்தம் கேட்டு எழுந்து நின்றாள் சிவகாமி.

"தூங்கிட்டாளா?"

"இப்பதான்... பத்து நிமிஷமிருக்கும்."

"டாக்டர் இன்ஜெக்ஷன் போட்டாரா?"

"ஆமாம்... பதினொரு மணிக்கு இன்னொண்ணு போடணும்னு சொல்லிட்டுப் போனார்"

"சாப்பிட என்ன கொடுத்தே?"

"பால் திக்க காட்டேட்டு வாந்தி பண்ணிட்டா. சாத்துக்குடி ஜூஸைத்தான் குளுக்கோஸ் கலந்து குடுத்தேன்"

"சரி... நீ போய் எனக்கு டீயோடு ஒரு காபி வாங்கிட்டு வந்திடு!"

சிவகாமி போனதும்... அறை கதவை சாத்திவிட்டு காய்வா அருகே அமர்ந்த சாரு... மெல்ல அவள் கன்னத்தை தடவி நெற்றியில் சிலுப்பி நின்ற முடிக்கற்றைகளை ஒதுக்கி முத்தமிட்டு திமிர்ந்தவளின் இமையோரங்களில் சாரல்!

2

படபடக்கும் நெஞ்சை பெருமூச்சு விட்டு அடக்கி, டாக்டரின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர் டேபிளில் மேல் பரவித்த டெஸ்ட் ரிப்போர்ட்டுகளை மேய்ந்தார்.

டாக்டர் மதுசூதன் அவளை ஒருவித சங்கடத்துடன் பார்த்தார்.

"ஸ்கேனிங்ல தெளிவா தெரிஞ்சு போச்சு சாருமதி. எப்படியோ அடிபட்டு உள்ளுக்குள்ளேயே ரத்தம் உறைஞ்சு போய் இருக்கு. அதுவும் மூளைக்கு ரொம்ப பக்கத்தில உறைஞ்சிருக்கிறதுதான் வேதனை தரக்கூடியது. அந்த ரத்தக் கட்டியை எவ்வளவு சீக்கிரமோ... அவ்வளவு சீக்கிரம் ரிமூவ் பண்ணியாகணும். இல்லேன்னா... அது மூளையை தொட்டு முதல்ல கண் பார்வை போகும். பேசும் சக்தி போகும். கை கால்கள் இயக்கத்தை நிறுத்திடும். கடைசியா..."

"டாக்டர்!" ஆவேசப்பட்டு சாருமதியே அதிர்ந்து அலறினாள்.

"யெஸ்... ஆபரேஷன் தவிர வேற வழியே இல்லை!"

"ஏ... எனக்கு என் குழந்தை வேணும்! ஆபரேஷனுக்கு ஏற்பாடு பண்ணிடுங்க டாக்டர்!"

"அதுவும் அத்தனை சுலபமில்லை மேடம்! குழந்தையோட பாடி கண்டிஷன் ஆபரேஷனை தாங்கக் கூடிய அளவில் இல்லை! காண்டம் வெயிட்டிங் மூலம் அவளை அட்மிட் பண்ணி ரெண்டு மாசத்துக்குள்ளாவது தேற வைக்கணும். இந்த ஆபரேஷன் பத்தி உங்களுக்கு தெளிவா தெரியணும். அவ பிழைக்கிறதுக்கு பத்து பர்செண்ட்தான் சான்ஸ் இருக்கு. இறைவா செலவாகும். குறைஞ்சது ரெண்டு லட்சமாவது...!"

"ரெ... ரெண்டு லட்சமா?" எச்சிலை கூட்டி விழுங்கினாள்.

"ஹலோ பாஸ்!"

"இன்னிக்கு ஆபீஸுக்கு போகலியா சாரு?" என்று கேட்டபடி அருகில் வந்த பாஸ்கருக்கு முப்பத்தைந்து வயது. சகல சௌபாக்கியத்துடன் அழகாய் இருந்தான்.

"இன்னிக்கு லீவு போட்டுட்டேன். ஹைபீ பாஸ்கர். நேத்து ரொம்ப சொரம் அதிகம். வாந்துக்கு லேட்டாயிடுச்சி. நீ எட்டு மணி வரை இங்கே இருந்தியா சிவகாமி சொன்னா! ஆனா இனிமேல்..."

"இல்லேயே!"

"நீ இங்கே இருக்காதே பாஸ்கர். உனக்குன்னு ஒரு குடும்பம் இருக்கு!"

"அட... இதுதானா!"

"டீ சீரியஸ் பாஸ்! இதோ.. ஆல் தட்! உனக்கும், மாலதிக்கும் எந்தளவு பிரச்சனை என்னால ஏற்படுதுன்னு தெரியும்!"

"டிவியில காமிச்சாங்களா? ஓவரா கற்பனை பண்ணாதே! சொல்லு டாக்டரை பார்த்தியா? ரிசல்ட் வந்திட்டதா? என்ன சொன்னார்? ஒண்ணும் ப்ராப்ளம் இல்லையே.. தேறல் காமிக்குதுடி.. வர்றியா? சொல் விளையாடலாம்!"

"வேணாம் அங்கிள் தலைவலி வலிக்குது!"

"சரிம்மா.. படுத்துக்க!"

"பாஸ்கர்.. காலைல வரைக்கும் போயிட்டு வரலாம் வா! சிவகாமி. காவ்யாவைப் பார்த்துக்க!"

போகும் அவர்களை அரை மௌனமாய் பார்த்தாள் சிவகாமி.

நிவிமையான வெண்ணையாய் ஆடி அசைந்து வெளியேறிய ஆவியை பார்த்தபடி.. காபி டம்ளரை கைகளில் வைத்திருந்து.. குடிக்க மனமின்றி மேஜை இடம் டேபிளில் வைத்தாள்.

"என்ன சாரு! எனி ப்ராப்ளம்?" மெல்ல சொல்லி முடித்தான் ரிசல்ட் டைப் பதிவு.

"லைகாட்.. லைகாட்.. எப்படி.. எப்படி சாரு?" தூக்கிவாரிப் போட்டது.

"புரியல பாஸ்கர்.. ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்குது பாஸ்?"

"காம் டவுன் சாரு.. நடக்கப் போறதைப் பத்திபேசு! எப்படி ... பண்ணப் போறே?" "அதுக்குத்தான் முடிச்சுக்கிட்டிருக்கேன். பாங்க் சேமிப்பு, நகைகள், ஆபீஸ் லோன் போட்டு ஒண்ணுரெண்டு லட்சம் வரை ஏற்பாடு பண்ணிடலாம்! மீதிப்பணத்துக்கு? தவிர, டோனரின்வேற தேடி செலவு, ... அதுக்கே முழுசா ஒண்ணு வேணும் போலிருக்கே!"

"நான் இல்லையா சாரு? என் ஆபீஸ்ல லோன் போட்டு, கொஞ்சம் வெளிய கடன் வாங்கி ஒரு லட்சம் நான் தர்றேன்!"

"ஓ, எரியற தீயில எண்ணெய் ஊத்தறீங்களே!"

"வாட்?"

"பின்னே என்ன பாஸ்கர்? ஏற்கனவே என்னால உன் குடும்பத்துல எத்தனையோ பிரச்சனைகள்? நீ இல்லேன்னு பூமி மொழுகினாலும் எனக்கு தெரியும். அதுக்கெல்லாம் இடம் வைக்கிற மாதிரி.. எனக்கு பணம் தரப் போறியா?" "என்ன கவுரவம் பாக்கறியா?" உறுமலாய் கேட்டான்.

"இல்லேங்க.. மனிதாபிமானம்! இது என் கஷ்டம் நான்தான் அனுபவிக்கணும்... [illegible]

வெள்ளை புள்ளியால் வேதனை ஏன் ?

எமது ஆயுர்வேத தேர்ச்சியான மருந்து உபயோகம் செய்தால் வெள்ளை புள்ளிகள் 36 மணியில் நிறம் மாறி விரைவில் முழுவதும் ஆகிறது. [illegible]

ரகசிய நோய்களுக்கு மருந்து இலவசம்

[illegible] ... 7 நாட்களுக்கான மருந்து இலவசமாக தரப்படுகின்றது ... பரிசோதித்துப் பார்க்க நோய் விவரம், வயதும் எழுதவும்.

முடி நரைத்தல் / உதிர்தலால் கவலை ஏன் ?

பழங்கால மாமுனிவர்களின் குறிப்புப்படி சக்தி வாய்ந்த மூலிகைகள், ... தயாரித்த மருந்து உபயோகித்தால் நரைத்தல், உதிர்தல், பொடுகு, அரிப்பு, ... குறைபாடுகள் நீங்கி ... விலை ரூ. 160/- [illegible]

GASTRIC வாயு வயிற்று வலியினால் அவதிப்படுகிறீரா ?

எமது முகவரிக்கு விவரம் எழுதி அனுப்பினால் 15 நாட்களில் வயிற்றில் வாயுத்தொல்லை, ஜீரணமாகாமை, புளிப்பேப்பம் வருதல், எக்கல் வருதல், மலச்சிக்கல், பசியின்மை, வாயுகாற்று வெளியாகாமை, மார்பில் எரிச்சல், தூக்கமின்மை, இதயத்துடிப்பு, அஜீரணம் முதலான குறைபாடுகளை நீக்கி ஆரோக்கியமாகவும் மற்றும் ஆனந்தமாகவும் வாழ வழிகாட்டுகிறது எமது ஆயுர்வேத மருந்துகள். பத்தியம் இருக்க வேண்டுமென்ற அச்சமோ, ரியாக்ஷனோ, சைடு எஃபெக்டோ ஏற்படும் என்ற பயமோ தேவையில்லை. ... சிகிச்சை பெற்று இன்பமாக வாழவும்.

GAYA AYURVED BHAVAN (K)
P.O. KATRI SARAI (GAYA)

போதும்!"

"சாரு.. வைத்தியக்காரி மாதிரி பேசாதே! காவ்யா இருக்கிற இருப்புல இதையெல்லாம் தோண்டிப் பார்த்திட்டிருக்க நேரமில்லே. நான் சொல்றதை..."

"வேற ஐடியா ஏதுமிருந்தா சொல்லு!"

"எப்பவும் உனக்கு எதிரி உன் பிடிவாதம்தான். அநாவசியமா இப்படி உடும்புப் பிடியா பிடிவாதம் பிடிக்காதே!"

"ப்ச்.. நோ யூஸ்! இனிப்பு காவ்யா காத்திட்டிருப்பா!"

"எனக்கு ஒரு சந்தேகம் சாரு!"

"என்ன?"

"நிஜமாவே.. காவ்யாவோட தாய் நீதானா?"

நிதானமாக அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து சன்னமாய் சிரித்து திரும்பி நடந்தாள்.

'என்ன ஒரு முரட்டுத்தனமான பிடிவாதம் இது? தன்னை சுற்றி பின்னால வேலிய போட்டு தானும் வெளியேறாம, மத்தவங்களையும் உள்ளே விடாம.. ச்சே.. என்ன பெண் இவள்? இந்த பிடிவாதத்தால் தன்னுடைய வாழ்க்கையையே சின்னா பின்னமாக்கிட்டு போதாம.. இப்ப சின்னஞ் சிறு உயிரையும் பலி வாங்கிடுவாளோ?'

அவள்மீது லேசாக வெறுப்பு துளிர்க்க ஆரம்பித்தது.

இண்டர்காமில் எம்.டி. தொடர்பு கொண்டார்.

"சாருமதி.. ஒரு முக்கியமான விஷயம்! லண்டன்லேர்ந்து நாளைக்கு நம்ம பார்ட்னர் மிஸ்டர் டிசோஸா வர்றார். சிக்ஸ் ஓ க்ளாக் ஃப்ளைட்! அவரை ரிசீவ் பண்ணி ஹோட்டல் பெனின்சுலாவுல தங்க வைக்க. கம்பெனி கார் வீட்டுக்கு வரும். ஓக்கே! ரெடியா இருங்க!"

"ஓக்கே ஸார்!" என்றவளின் மனக் கணக்குப் போட்ட.. காலிதமாய் தொடர்ந்து போனது.

'நாளை காலை ஏர்போர்ட்டுக்குப் போய் காவ்யாவை பார்க்க முடியாதா?'

அதன் பின் பரபரவென தன் வேலைகளை கவனித்தாள். ஹோட்டல் ரூம் புக் பண்ணி அடுத்து ரங்காச்சாரிக்கு போன் பண்ணி இன்று வர முடியாது என்று வருத்தம் தெரிவித்து விட்டு ரிஸீவரை வைத்த அடுத்த நொடி அது அலறியது.

"அம்மா.. நான் சிவகாமி பேசறேன்.. நம்ம பாப்பாவுக்கு..."

அடுத்த கணம் அவள் அங்கில்லை.

மூச்சிரைக்க ஓடி வந்தவளை எதிர்ப்பட்ட நர்ஸ் பார்த்து வழிமறித்தாள்.

"வந்துட்டீங்களா? குழந்தைக்கு திடீர்னு பிட்ஸ் வந்துடுச்சி. நல்ல.. வி இப்ப ஓக்கே! காம்போஸ் குடுத்திருக்கேன். தூங்கறா. டிஸ்டர்ப் பண்ணாம.. அமைதியாய் கேர்ஃபுல்லா இருங்க!"

வயிற்றில் சொரேர் என்று ஆடி முறுக்குப் போல வலித்தது. பரிதவிப்போடு உள்ளே சென்று தூங்கும் மகளருகே அமர்ந்தாள்.

முகமெல்லாம் சுறுத்து, களைத்து, பாதியாய் இளைத்து விட்டிருந்த மகளை பார்க்க நெஞ்சில் கனம் ஏறியது.

'காவ்யா.. என்னைவிட்டு போய்டாதே கண்ணா! நீ என் மூச்சு! நீ போய்ட்டியானா, நான் உயிரோட இருக்கமாட்டேன். போயிடாதே என் செல்லமே!'

அன்றைக்கு பார்த்து பால்கரும் வராததில் மனம் தவியாய் தவித்தது. டாக்டர் அடிக்கடி வந்து சோதித்தார்.

"டோண்ட் வொர்ரி! விட்டுப்போன [illegible] தாங்கினாலே தெம்புதான். பயப்பட வேண்டியதில்லே" என்று சொன்ன பிறகே நிம்மதியாய் மூச்சு விட்டாள் சாருமதி.

'அப்பாடா! கடவுள்! இப்போதைக்கு வீடு எடுக்க முடியாது. நாளைக்கு டிசோஸாவை ரிசீவ் பண்ணி, அவருக்கு வேண்டியதைச் ஏற்பாடு செய்து ஆபீஸ் கம்பெனி வரைக்குமாவது அவருடனே இருந்தாகணும். அப்புறம் பண்ணலாம்னு சொன்னா [illegible] ஒரு வாரத்தில் சாய்ஸ் ஆகிவிடும். அதுவும் எப்படி என்னைக் கண்டதும் இருக்கிற வேகம்.. அவளுக்காவது நான் நாளை வீடு போட்டால் இருக்குது அவசியம்!'

ராவ் அடிகாரும் பணிப்பெண்ணும் தொடும் வரை அங்கேயே இருந்தாள்.

"சிவகாமி.. நான் வீட்டுக்குப் போறேன். நாளை காலை வரமாட்டேன். நாளைக்கு நீ ஆபீஸுக்கும் போன் பண்ணாதே! இருக்கமாட்டேன். அப்பப்ப நானே பண்றேன். கவனமாய் பார்த்துக்க!"

சிவகாமி சாருமதியின் முதுகை வெறித்தாள்.

'சே.. என்னபொம்பளை தாய்! இவளுக்குப் போய் மகளா பொறக்க ஜனமாறு இந்த தலையில எழுதி வச்சிருக்கே! கறிவேப்பிலை கொத்து மாதிரி ஒரு குழந்தை. அதுவும் சாக போராடிக்கிட்டிருக்கிற நேரத்திலேயும் இப்படி பொறுப்பில்லாதவளுக்கு வேலைப் போட்டுக்கிட்டு ஊர் சுத்த எப்படித் தான் மனசு வருதோ பாவமாவே!'

குழந்தைக்கு வலிப்பு வந்துடுச்சென்று கேள்விப் பட்டவுடன் நான் அழுதேன். இவ கண்ணிலாவது கொஞ்சமாவது ஒரு சொட்டு தண்ணி வந்து நான் பார்க்கலையே.. இவளெல்லாம் ஒரு தாய்.. இப்ப பெட்டக் கேடுக்கு ஒரு குழந்தை. ச்சே!

சுதனைத் திறந்து சோபாவில் தொப்பென்று அமர்ந்தாள் சாருமதி! அயர்ச்சியாய் இருந்தது. பசிக்கத் துவங்கியது.

நாலு மணிக்கு ஒரு காபி சாப்பிட்டது அதோடு சரி! இப்போது மணி என்ன? 12.35.

'சாப்பிடவே மறந்துவிட்டோமா? என்னவாயிற்று எனக்கு? எதற்காக உடைந்து போகிறேன்? நானா? என்ன இது புதுசாய்!'

காவ்யாவை காப்பாற்ற வேண்டும் அதற்கு முதலில் எனக்கு நம்பிக்கைத் தெம்பும் அவசியம்.

சட்டென சோர்வை உதறி சமையலறைக்குள் புகுந்தாள்.

3

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை!

காலையிலேயே ஹாஸ்டலிலிருந்து வந்துவிட்டான் பாஸ்கர்! [illegible] வந்து கொண்டிருந்த சாருமதி [illegible] கண்டு புன்னகைத்தாள்.

"ஹாய் பாஸ்... குட்மார்னிங்!"

"குட்மார்னிங். எங்கே கிளம்பிட்டே?"

[illegible]

"சரிபோ..."

"கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணு நானும் உன்னோட வர்றேன். உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும். காவ்யாவை பார்த்துட்டு வந்துடறேன். வெயிட் பிளீஸ்!"

சாருமதி அவனையே பார்த்தாள்.

"என்ன புதிர் போட்டு பேசறான்! ஆமா இவன் ஏன் இன்னைக்கு இங்கே வந்தான்? [illegible]" குழப்பத்தோடு அவன் பின்னே சென்றாள்.

"ஹாய்... காவ்யாக்குட்டி!"

காவ்யா திரும்பி பார்த்து சிரித்து "குட்மார்னிங் அங்கிள்!"

"என் காவ்யா குட்டிக்கு என்ன வாங்கி வந்திருக்கேன் பார்!" கையில் கொண்டு வந்திருந்த அட்டைப் பெட்டியை பிரித்து அதை வெளியில் எடுத்தான்.

"ஆர்மி பொம்மையா அங்கிள்?" சாதாரணமாய் கேட்டாள்.

"என்னம்மா சாதாரணமா சொல்றே! இது பிடிக்கலையா? வேற மாத்தி வாங்கிட்டு வரவா?"

"இல்ல அங்கிள். நான் இப்பல்லாம் பொம்மை வச்சு விளையாடறதில்லே. [illegible]"

"அப்பா... என் காவ்யாக்குட்டி பெரிய பொண்ணாயிட்டான்னு சொல்லு! அதுக்காக நான் ஆசைப்பட்டு வாங்கி வந்ததை வேணாம்னு சொல்லக்கூடாது வரட்டா?" என்றபடி அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு வெளியில் வந்தான்.

பைத்தை விட்டாட் பண்ணியவள் "இது சரின்னு தோணுதா சாரு?"

[illegible]

"ஏது?"

[illegible]

"அவனுக்குள்ளே ஏக்கம் இருக்கு சாரு!"

அவள் என்ன சொல்ல வருகிறாள் என்பது புரிய அவர் விருப்பு போதுமானதாக இருந்தது.

[illegible]

"அந்த வீடுதான்... நிறுத்திடு!"

[illegible]

"[illegible] கேக்கணும்னு சொன்னியே..."

"அந்த ரங்காச்சாரி வீட்டுக்கு இன்னும் போறியா ஏன்?"

"ஏனா... நீ என்னை ஃபாலோ பண்ணியிருக்கே!"

"ஆமா... இவ பெரிய மகாராணி! ரங்காச்சாரி எங்க கம்பெனியில [illegible]"

"ஓ... [illegible]" என்றவன் கண்களை சுருக்கி சிரித்தான்.

"உன் கோபத்துக்கு காரணம் புரிஞ்சாச்சு. [illegible]"

"நான் இன்னும் கேட்டே முடிக்கலே!"

"சரி. முடிக்கறதான் ஹோட்டலை வந்து கேட்டு முடிப்பியோ? பசிக்குது பாஸ்கர்!"

இளம்பெண்கள், ஹோட்டலில் கூட்டமிருந்தது. காலியாய் இருந்த இருக்கைகளை தேடி உட்கார்ந்தார்கள்.

"ஆர்டர் ப்ளீஸ்" என்று வந்து நின்ற பையன் [illegible] "ரெண்டு பட்டர் நான், ரெண்டு [illegible]..." என்றான்.

"எனக்கு வேண்டாம். நான் சாப்ட்டாச்சு"

"பரவாயில்லே... இப்ப என்கூட [illegible] நீங்க எடுத்துட்டு வாங்க..." என்று அனுப்பினான்.

"ஆமா... நீ என்னதான் நினைச்சிட்டு இருக்கே உன் மனசிலே? [illegible] ஒரு முழு நாளையும் உன் குடும்பத்துக்காக [illegible] பாஸ்கர்!"

"டேட் [illegible]! பதிலுக்கு பதில் நான் சொல்றதை நீ கேட்கறதில்லே நீ சொல்றத மட்டும் ஏன் நான் கேட்கணும் ம்?"

"இது விதண்டாவாதம்!"

"அப்ப நீ பண்றதுக்கு பேரென்ன?"

"டேட் பேசாதே! பிடிவாதம் ஜாஸ்தியா?" என்றவன் சிரித்தான்.

கேட்டவை டேபிளுக்கு வந்தது.

"சொல்லு சாரு! ரங்காச்சாரி வீட்டுக்குப் போய் பார்ட் டைம் வொர்க் பண்ணி சம்பாதிச்சே ஆகணுமாது என்ன கட்டாயம் உனக்கு?"

"அவசியமில்லாமலில்லே."

"____"

"இசேர்ந்து காவ்யாவுக்கு இப்படி ஆகும்னு யாரு நினைச்சா பாஸ்கர்? [illegible] அதிகமா செலவாகுது. ரெண்டு மணி நேரம் அவர் கணக்கை சரிபார்த்துக் கொடுத்தா மாசம் ரெண்டாயிரம் தாரேன்னார். வாய்ப்பை ஏன் விடுவானேன்?"

"ரெண்டே இல்லாம நீ உழைக்கணுமா? ப்ளீஸ் சாரு அந்த வேலையை விட்டு. அந்த பணத்தை நான் தாரேன்."

"கேட்டு... எதிர்த்தாலும் வேற பேசுவோமா?"

"உனக்கு வரப் போற [illegible] உன்னால முடியலைன்னப்ப நான் உதவுறதிலே என்ன தப்பு?"

"நோ... நோ... என்னால முடியலைங்கற பேச்சுக்கே இடமில்லே. முடியும். நான் நினைச்சா எதையும் முடிப்பேன். இப்ப பாரு நான் சாப்பிட்டே முடிச்சிட்டேன்!" சிரித்தான். "நீ எந்த விஷயத்தையும் சீரியஸா எடுத்துக்க மாட்டியா? எனக்கொரு டவுட்! ஒவ்வொரு குழந்தையும் இந்த உலகத்தில ஜனிக்கிற நிமிஷத்தில குடுக்கிற மொத குரலே அழுகைதான். நீ மட்டும் சிரிச்சிகிட்டே பொறந்திருப்பியோன்னு சந்தேகமா இருக்கு!"

"நான் அழுதுருந்து ஆசைப்படறியா? உன் ஆசை எப்பவுமே நிறைவேறாது பாஸ்கர்!"

4

எங்கிருந்தோ [illegible]

[illegible]

காவ்யாவின் அறையைப் பார்த்த [illegible] குளித்தாள்.

"என்னம்மா?"

"வா... வா... [illegible]!"

"ஜூஸ் தரட்டுமா?"

"வேணாம். வேண்டாம்."

[illegible] அழுவலிருந்தே [illegible] வைத்து உள் [illegible].

"ஒண்ணுமே சாப்பிடாம இருந்தா எப்படிம்மா? கொஞ்சமா குடி..."

"காவ்யா முடிச்சிட்டியா? [illegible] படுத்தே கிடந்தா எப்படி? [illegible]" மாடியிலிருந்து இறங்கி அப்போது தான் அறையிலேயும் நுழைந்தாள் சாருமதி.

மெதுவாய் எழுந்த காவ்யாவிற்கு சாய்ந்து கொள்ள தலையணையை முதுகுக்கு கொடுத்தாள்.

"என்ன சாப்பிட்டே ஜூஸ்?"

"வேணாம் மம்மி. அதை நினைச்சாலே குமட்டுது"

"சூப் சாப்பிடறியா? கொஞ்சம் காரமா மிளகும், சால்ட்டும் போட்டுத் தாரேன்"

"ம்..."

கொஞ்சம், கொஞ்சமாய் ஸ்பூனில் வைத்து புகட்டிய சாருமதி காவ்யாவைப் பார்த்து முகம் மாறினாள்.

ஸ்பூனில் இருந்த சூப் கை நடுக்கத்தில் தவறி கொட்டியது.

உதடுகள் வேகமாய் படபடத்து துடிக்க, கண்களின் விளிம்புகளில் நீர் படலம்.

"என்னம்மா? உடம்புக்கு என்ன பண்ணுது?" பதறினாள்.

"..."

"சொல்லுடா!"

"ம்...மம்மி..."

"ம்..."

"நா... தான்?"

"சொல்லு... என்ன?"

"செத்துப் போய்டுவேனா மம்மி!"

"சாட்...!" அவளை இறுக்கி தன் மார்போடு சேர்த்தணைத்துக் கொண்டு தலையை கோதினாள். முதுகை மெல்லமெல்லமாய் தடவினாள். அந்த இதமான அணைப்பிலே காவ்யா அழுகையை நிறுத்தினாள்.

அவளை தன்னிடமிருந்து விலக்காமலேயே பேசினாள்.

"உன்னை ரொம்ப பயமுறுத்திட்டேனா. கோபமா திட்டிட்டேனே... ஸாரி காவ்யா! இல்லேன்னா வேணுமானா நீ எனக்கு ஒண்ணுமே இல்லே! உனக்கு தலைவலிக்குது இல்லே... அதுக்குத்தான் டீச்சர் சொன்னா... இதுக்கும் போய் கண்டதையும் கற்பனை பண்ணி பயப்படலாமா? நீ சமர்த்துதானே? இனி எதுக்கும் பயப்படக்கூடாது. சரியா?"

"சரி மம்மி!"

"வெரிகுட்...!" மகளின் நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

"நாம எப்ப மம்மி வீட்டுக்குப் போறது?"

"சீக்கிரமே..."

"சீக்கிரம்னா எப்போ? ஏப்ரல்ல எக்ஸாமிருக்கே மம்மி. எப்படி பரீட்சை பண்றது?"

சாருமதியால் இதற்கு பதில் சொல்ல முடியாது. இதயம் கனத்துப் போனது.

காவ்யா படிப்பில் படுசுட்டி! அவளுடைய திறமையை சிறு வயதிலேயே கண்டு கொண்ட சாருமதி செலவை பொருட்படுத்தாது கான்வென்டில் சேர்த்து விட்டாள். அவளுக்கு நல்ல கல்வி குறையில்லாமல் கிடைக்க வேண்டும். எதிர்காலத்தை உருவாக்கி தரவேண்டுமென்பதில் பெரிய திட்டமே போட்டு வைத்திருந்தாள். அவள் எதிர்பார்ப்பை பொய்யாக்கவில்லை காவ்யா. மற்ற மாணவிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கினாள்.

சீராக ஓடிக் கொண்டிருந்த ஆறு எதிர்பட்ட பள்ளத்தால் வேகம் தடைபட்டது போல.

எப்போதோ கீழே விழுந்து தலையில் அடிபட்ட காவ்யாவிற்கு காயம் வெளியில் தலைகாட்டாமல் உள்ளுக்குள்ளே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தன் வஞ்சத்தைக் காட்டத் தொடங்கியது. இப்போ ஒருநாள் வகுப்பறையில் மயங்கி விழுந்த காவ்யாவை மதர் சுப்பீரியர் உடனே டாக்டரை வைத்து பரிசோதித்ததில் விபரீதம் புரிந்து அப்போதே சாருமதிக்கு தகவல் அனுப்பி வரவழைத்தாள். உடனடியாக அவளை ஹாஸ்பிடலில் சேர்த்தாள் சாருமதி.

"கண்ணே! இங்கே உனக்கே பெரிய எல்லாம் நடக்கப் போகுதம்மா!"

"என் கான்வென்டுதான் பரிட்சையெல்லாம்... ஆச்சே! சீக்கிரமே ஒரு மாதி எல்லாம் எழுத போவியாம்."

அதற்கு மேல் காவ்யா வாயைத் திறக்கவில்லை. அவளுக்கு என்ன புரிந்ததோ, எதைச்சொன்னதோ கேட்டது தோணித்தோ... விழிகளில் சந்தேக கண்ணீருடன், மெத்தையில் புரண்டு விட்டாள்.

சாருமதி அந்த அப்பாவித்தனமான போன அப்பா எங்கேம்மா? என்று கேட்கும் குழந்தையிடம்... யாருமில்லா அனுபவிக்கும் கொடுமைதான். என்கிறோ, "உனக்கு யாருமில்லை... ஆனா எல்லாமாய் நான்தான்" புரிய வைக்க முடியவில்லை.

காவ்யா விரும்பி ஆடு மாடு ஆடி உடனே கொஞ்சும் விளையாட்டு முயல்போல குதித்திட்டாள்.

"காவ்யாம்மா... உனக்கு எல்லாமே நான்தான். உன் அப்பாவும் நானும் பிரிந்திட்டோம்... அம்மாவை பார்க்கணும்னு ஆசைப்பட்டுக்கக் கூடாது. பார்க்கவும் முடியாது புரிஞ்சுதா?" என்று கண்டிப்பாக அழுத்தம் நிறைந்த சொன்னது அந்த பிஞ்சு மனதில் பசுமரத்தாணி பதிந்து போனது.

அதோடைகைக் அப்பாவைப் பற்றி, என்னவென்று புரியாத, தெரியாத ஒரு கருப்பு புள்ளியும் அவள் இதயத்தில் விழுந்துதான் போனது!

கால் கடிகாரம் ஓசையை அடித்துக் கொண்டிருந்தது. நிசப்தமான இரவில் அந்த சத்தம் ஊசி துளைப்பதை போல் தலைவலியை போல் ஒலித்தது. தூக்கம் வராமல் விட்டத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் காவ்யா!

சன்னலோரம் வெளிச்சத்தில் விட்டத்தில் வேகமாக சுழலும் மின் விசிறியில் ஒருவருடனொரு ஜொலிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்த விதம் அழகாய் இருந்தது.

வேகமாய் சுழலும் சக்கரத்தோடு சேகரின் கவிதை மழலைப் பருவத்தில் படித்திருந்தாள்.

பள்ளியில் படித்து நான் வீடு விட்டாலும் காவ்யாவை செல்லமாக அழைத்து வந்து விடுவான் சாருமதி.

காலையில் குடைராட்டினம் சொல்லலையே அவனும் கூடத்தான் பார்க்க முடியும் சாருமதியை! அப்பா வருகிறேன்... பக்கத்தில் வந்து விடுவான். அவன்தான் இவளுக்கு சரியான விளையாட்டுத்தோழன்.

காவ்யா பாலுவுடன் விளையாடும்போது பார்க்கணுமே அந்த முகத்தை! பூவாய் மலர்ந்திருக்கும்.

"இந்த அங்கிள் போல இருப்பாரா டாடி! இவர் போல் கதைகளை சொல்வாரா, சிரிக்க... சிரிக்க பேசி... கதையெல்லாம் சொல்வாரா? அங்கிள் கிட்டே கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன!

உடனே அந்த எண்ணத்தை ஒதுக்கி விடுவாள்.

வேணாம்... அங்கிள் அம்மாகிட்டே சொல்லிட்டா?

"டாடி... நீங்க எங்கே இருக்கீங்க டாடி! எப்படி இருக்கீங்க டாடி! நான் உங்களை நினைச்சிட்டு இருக்கறது மாதிரி நீங்களும் என்னை நினைக்க

பார்த்திக்கணா டாடி? என்னை விட்டு ஏன் போனீங்க?

அம்மா கூட என்னை விட்டு... [illegible] இந்த அப்பா [illegible] விட்டு போகணுமானா... அந்த அப்பா கெட்ட அப்பாதானே? அவருக்கு என்மேலே பாசமே இல்லை. அதனாலதானே ஒருமுறை கூட என்னை வந்து பார்க்கல... அட்லீஸ்ட் ஒரு லெட்டராவது போட்டிருக்கலாமே!"

ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் [illegible] வந்து தங்கள் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்ல ஜோடி ஜோடியாய் வரும் பேரண்ட்களைப் பார்த்து பார்த்து சொல்ல முடியாத ஏக்கம் அவளுள் மண்டியிடும்.

'மம்மியோடு டாடியும் சேர்ந்து வந்தா எப்படியிருக்கும்?' கற்பனையாய் அப்பாவை மனக் கண்ணில் [illegible] பார்க்கும்.

உருவம் பிடிபடாமல் கண்கள் துளிர்க்கும்.

5

"நீ நல்லாவே சொல்றேன். உனக்கு வைராக்கியம்தான் பிடிச்சிருக்கு"

"அரை மணி நேரமா... நீ இதைத்தான் திரும்ப திரும்ப சொல்லிட்டிருக்கே."

"இதில் எனக்கு சம்மதமில்லே."

"நான் உன் சம்மதத்தை கேக்கலியே."

"அப்ப என் பேச்சுக்கு மதிப்பு தரமாட்டே...!"

"சே... நீ அப்படி நினைச்சா, நான் என்ன பண்றது பாஸ்கர்? இது சரியா, தப்பான்னு [illegible] சொல்லச் சொல்லலே. அதுக்கெல்லாம் இப்ப நேரமும் இல்லே. நான் முடிவு பண்ணினதை உன்கிட்ட சொல்லனேன் அவ்ள தான்."

"ஐயோ... முட்டாளே... இது உயிரை பாதிக்கிற விஷயம்!"

"தெரிஞ்சி [illegible] பாஸ்கர்! ஒரு [illegible] இப்படியொரு இக்கட்டான சூழ்நிலைல எனக்கு காண்பிச்ச வழியாகத்தான் நினைக்கிறேன். ஒரே [illegible] மத்த டெஸ்ட்டும் நல்லபடியா முடிஞ்சு நம்பறேன்!"

"பெரிய தியாகம் செய்றதா நினைப்பா?"

"தியாகமா? இல்ல பாஸ்கர். [illegible] ஒரு [illegible] என் பாதி உயிரை [illegible] பண்றேன்... அவ்வளவுதான்!"

"எல்லாமே விளையாட்டா எடுத்துக்காதே சாரு... நான் கொஞ்சம் சொல்றதை..."

"நான் எப்படியும் அந்த [illegible] போன் பண்ணிட்டேன். நெக்ஸ்ட் வீக் [illegible] ஆபரேஷன். நான் ரெண்டு நாளைல [illegible]..."

பாஸ்கர் சலிப்புடன் [illegible] அவளை முறைத்தான்.

"என் சாரு இத்தனை பிடிவாதம்?"

"..."

"[illegible] தனியா போகப் போறே?"

"ம்"

"நானும் வரேன்"

"நீயா? வேண்டாம்"

"[illegible] நானும் உன் கூட வர்றேன்" அழுத்தமாய் சொல்லிவிட்டு [illegible] பார்த்தான்.

மனதிற்கு கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருந்தாலும், இன்னும் ஒருவித படபடப்பு இருக்கவே செய்தது.

அன்று மாலை [illegible].

[illegible]

[illegible] காரியம் [illegible] முடித்தால் [illegible] இல்லை. [illegible] அது இன்றைய [illegible]

"[illegible]" [illegible] கொண்டான்.

"[illegible] சொல்லிட்டேன். [illegible] பார்த்துக்க [illegible] சாமி?"

"சரிங்க..."

"[illegible]"

"எப்போ வருவே [illegible]?"

"[illegible] நாளைல வந்துருவேன் [illegible]"

"ஏன் [illegible] உங்க [illegible] வேற யாருமில்லையா? [illegible] போக உன்னைத்தானா அனுப்பணும்? எனக்கு பயமா இருக்கு... போகாதே [illegible]!"

"அப்படி [illegible] இந்த வேலைக்கு என்னைத் [illegible] வேற யாரும் போக முடியாது. [illegible] வேலை முடிஞ்ச உடனே [illegible] வந்துருவேன் சரியா? வரும்போது உனக்கு என்ன வாங்கி [illegible]?"

"சீக்கிரம் வந்துரு [illegible]... அது போதும்!" [illegible] அழுத்தக் கடித்து [illegible].

"[illegible] சாரு!" [illegible] வந்து [illegible] கொடுத்தான். அவன் முகத்தில் [illegible] சிரிப்பில்லை.

[illegible] உள்ளுக்குள் பொருமினான்.

'[illegible] நேரடியா [illegible] பெத்த பொண்ணு [illegible] கணக்கா படுக்கையில [illegible] இதுக்கு எப்படி [illegible]

[illegible] ஆபீஸில் [illegible] இப்படி படுத்துகிடக்கிறாள் [illegible] முடியாதுன்னு சொல்லுற துணையா வேண்டுமாம்! எனக்கு [illegible] ஒரு அவசிய வேலையாம்! இவ்விட்டு வேலை செய்றதுக்கு... சோறு கூடு இல்லாம எல்லாம் பாவி.. என்னை இப்படி தவிக்கவிட்டு விட்டுட்டு அந்த பங்களாவும் கூட ஓடவேண்டுமா... என் பொழுது இப்படியாகிருக்காதே! ஆபீசோடும் முடிச்சாட்டும் ஒரேயடியா துணைமுழுக வேண்டியதுதான்!

அந்த பெரிய ஹாலுடைய பால்கனியில் நின்று பரபரப்பான நகரத்திரளை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பாலா. நேற்றுதான் அவனும் சாருவும் பாம்பே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சாருவின் ரத்தம், டியூமர், யூரின் இதர பரிசோதனைகளில் எல்லா வகையிலும் மேடிக்கலாக இவன் சிறுநீரகம் மட்டுமே ஒத்துப்போனது.

நாளை ஆபரேஷன்!

பாலாவுக்கு சத்தமாய் மனசு சரியில்லை.

'எப்படி இருக்கிறாள் சாரு? அந்தத்தனை வீட்டு தூணில் கால் பதிக்க மாட்டாளா? யதார்த்தம், கவலையோடு என்று பற்றுகளை விட்டு தூரப் போக நான், தானும் என்று தன் முடிவுகளுக்கு, செயல்களுக்கு மட்டுமே மதிப்பு தரும் சுபாவம் என்று மாறும்?

பெண்களில் குணாதிசயங்களில்தான் எத்தனை வேறுபாடு?

இப்படியொரு சாருமதி என்றால்.. அவனுக்கு முற்றிலும் முரண்பட்ட மாலதி!

இவன் மனைவி!

சாருமதியைப் போல் அதிகமாய் படிக்காமல், நாகரீக பூச்சு இல்லாமல் ஒரு முழு குடும்பப் பெண்ணாய் வலம் வந்த மாலதியால் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்ள முடிந்தது.

கணவனின் சிகரெட் பழக்கம், விஸ்கி, ஓட்டலிலிருந்து சிக்கனும், மட்டனும் வாங்கி வந்து வீட்டிலேயே வைத்து சாப்பிடும் துணிவு.. எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்ட மாலாவால் ஒன்றை மட்டும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

அது-

சாருமதியின் நட்பு!

ஏனோ ஆரம்பம் முதலே, சாருவின் பெயரைக் கேட்டாலே பாம்பைப் போல் சீறுவாள்.

"அன்பான புருஷன் அவளை விரட்டியடிச்சிட்டு உங்களோடு சேர்ந்து சுத்துகிறாளே.. இது நல்ல குடும்பத்துப் பெண்ணுக்கு அழகோ? நீங்களும் பாருங்களேன்.. ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் நேரா வீடு வந்து சேர்றதோ மாலைநேரம் இல்லாம.. அவளை தேடி ஓடறேள்.

"இல்லை.. தெரியாமத்தான் கேக்கறேன். நம்ம செல்வத்துக்கு அதாவது உங்களுக்கு மட்டுமே முத்தானவ பிரச்சினை நான் பெத்த குழந்தைக்கு காய்ச்சல்னு போன் பண்ணினா கொண்டதுக்கு என்ன சொன்னேள்? இருக்கேல்லாமா போன் பண்ணி உங்களை வாங்கறேன்' பக்கத்திலே புஸ்பெண்ணா

இருந்த அனுசரிச்சுப் போகாது சொல்லணும்! அப்புறம் அவ ஆத்தை அடிமட்ட வீட்டு சேர்த்துக்கொண்டதும், விழுந்தடிச்சு ஓடறேள் பத்தி பதினோரு மணிக்கு வீட்டுக்கு வர்றேள் எனக்கு ஒண்ணு தெரிஞ்சாகணும். அந்த காலம்.. அதான் அந்த சுதிலை போடக் கூடாதோட கொழுந்து அதாவது பாருங்க பிறந்த-"

"மாலா..!"

பிறுமிப்படியே அவளது இடது கன்னத்தில் ஐந்து விரல்களும் பதிந்து போயின.

"அடிச்சிட்டேளா? என்னையே அடிச்சிட்டேளா? அவளைப் பத்தி ஒன்னு சொன்னதும் பொறுக்கலையோ வந்துடுத்தா? அடிச்சேளோ.. வேற என்னத்த இருக்கேள்? அடியாளாக்குவேளா? அடீ, இவளை அடிச்சா தேடி அம்மா ஆத்துக்கு ஓடிப்போனதுக்கு பஸ் ஏறிடுவா, நாம தாலியா இருக்க வாய்க்கு கைய சாவதுக்கல்லா! நிறைவேறாது சாமி! இந்த உடம்பில் உசிர் இருக்கிற வரைக்கும்.. நான் இந்த வாசப்படி தாண்டி போகமாட்டேன்!"

அவள் படபடக்கு அந்த ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க இவன் தன் அறைக்குள்ளே சாத்திக் கொண்டு படுக்கையில் விழுந்து முகத்தின் மீது ஒரு தலையணையை வைத்து அழுத்திக் கொள்வான். தன் கோபத்தை அடக்க!

இவள் மாலதியின் ராட்சசத்தனம் அவன் உறங்கும் வரை ஓயப்போவகிக் கொண்டுதானிருக்கும். பாலாவா எதையும் சாருவிடம் சொல்ல விட்டதில்லை.

'யார் என்ன சொன்னால் என்ன? சாருவைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். அவளுக்கு என்னைத் தெரியும். பிறகென்ன?'

ஆனால் இவன் பாம்பே புறப்படும்போது பெரிதாய் ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணவில்லை மாலதி.

"எங்கே பெட்டியோட கிளம்பிட்டேள்?"

"பாம்பேக்கு"

"ஆபீஸ் விஷயமாவா?"

மாலதி கேட்டபடி வைக்கவில்லை. தான் சென்ற பின் நிச்சயம் தருவி தருவி விசாரித்து தான் சாருமதியோடு சென்றதை தெரிந்து கொள்வாள்.

இப்ப சொன்னால்? இவளிடம் ஏன் மறைக்கணும்?

"சாருமதியோட..." என்றான்.

"ஏ.. ஓடிப்போறேளா..?"

"அவளுக்கு ஆபரேஷன்.."

"அப்படியா? இங்கே எந்த டாக்டருமில்லையோ? நிஜத்தை சொல்லுங்கோ.. அவ இப்ப எத்தனை மாசம்? அதை அந்த பாவத்தை இங்கே கலைச்சா அசிங்கம் போகும்னு அவ வீட்டு காரன் போல் பாவத்தை தொலைக்கலாம்னு கிளம்பிட்டேள்ளா.. நன்னா இருக்கு!"

"மாலதி..!" அந்த தொண்டையில் உறுமினான் பாலா.

"பொம்பளைக்கா.. சொந்தத்தெல்லாம் இல்லேன்னு ஆடுறோம்! அதனால கேடு கெட்ட வடிகேடு பாரிவிலே.. ஆடுறா! சம்சாரி உங்களுக்கு புத்தி எங்கே

போச்சு! நான் என்ன குறை வச்சேன். ஏனிப்படி நடந்துக்கறே! கடவுளே..!"

"ஷட் அப்! நானும் போனா போகட்டும்னு பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்க்கறேன். ரொம்பத்தான் துள்றியே! இனியொருமுறை அவ பேச்சை எடுத்தியோ, நான் மனுஷனா இருக்க மாட்டேன். சீ. நீயெல்லாம் ஒரு பொம்பளையா! தனி மனுஷியா, தலைநிமிர்ந்து நடக்கிற யாரையும் வாழ விட மாட்டீங்களா? மூக்க விட்டாக்கூட சகிச்சுக்கலாம் நல் எதுக்கு கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்! இதோ பாரு. இன் இன் மேலே இந்தோட வாய் மூடிக்க. சாருவோட பேரை சொல்லக்கூட ஒரு யோக்யதை வேணும். அது உங்கிட்ட இல்லே!"

சொல்லிவிட்டு சூட்கேஸை தூக்கிக் கொண்டு விறுவிறுவென நடந்தவன் காதில், மாலதியின் குரல் தெருமுனை வரை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"சக்கும் போட்டு பேசிட்டு தனக்கு சாதகமாக்கிக்கிட முடியாது. என்னைக்கிருந்தாலும் எனெவும், உண்மையும் மேல வந்துதான் ஆகணும்! என் குடும்பத்தை சிதைக்கிற அவ நல்லா இருப்பாளா? போய்டுவா! மனைவியோட மண்ணா, காதலோட காத்தா காணாமப் போய்டுவா...!" வார்த்தை தெருப்புக்களை கக்கினாள் மாலதி!

"என்ன பால்! பலமான சிந்தனை? கதை கிதை எழுதப்போறீயா?" சாருமதியின் குரலில் கலைந்து திரும்பினான்.

"என்ன சாரு. தூங்கலை? ரெஸ்ட் எடுக்கணும்னு டாக்டர் சொல்லியிருக்கார்.."

"ஹலோ... என்ன நீ? நாளைக்குத்தான் ஆபரேஷன். இப்பவே என்னை பேஷண்ட் ஆக்கிட்டியே..."

"சாரு.."

"ம்"

"இப்பக்கூட ஒண்ணும் கெட்டுப் போகல. இங்க பண்ணு சாரு- இந்த ஆபரேஷன் தேவையான்னு..?"

"இத்தனை வருஷம் பழகியும் உன் சாரு பத்தி உனக்கு தெரியலை? நான் முடிவு எடுத்தா அதை அந்த ஆண்டவனே வந்தாக்கூட மாத்த முடியாது. அப்புறம் பாலு.. அந்த பேஷண்ட் ஷகிலாவைப் பார்த்தியா? பாவம்.. ரொம்ப இளைப் பொண்ணு. ரெண்டு கிட்னியும் பெயிலியராம். சின்ன வயசிலேயே போலியோ அட்டாக்குல ஒரு கால் விந்தி விந்திதான் நடக்கிறா. அவளைவிட அவளோட அம்மாதான் ரொம்ப பயப்படறா!"

"உன்னைத் திருத்தவே முடியாது!"

"நான் எப்போ கெட்டுப் போனேன். இப்பத்திருத்த நான் ஒண்ணு கேட்பேன் நிஜத்தை சொல்லணும்?"

"என்ன?"

"சேச்சே.

"முகம் ஆமாம்னு சொல்லுதே"

"மாலதிக்கூட சண்டையா?"

"பேச்சே முகம் ஆமாம்னு சொல்லுதே"

"நீயா, எதையாவது கற்பனை பண்ணிக்காதே!"

"இல்லே, நீ மறைக்கிறே! ஒரு சராசரி மனைவியா வாழுற மாலதி போன்ற பெண்களால நம்ம நட்பை ஜீரணிக்க முடியாது பாஸ்கர்!"

"—"

"நீ இப்ப என்கூட வந்தது கூட தப்புதான்!"

"தெரியும், வாட் நெக்ஸ்ட்?"

"நான் கேக்குறதுக்கு பதிலே சொல்லலை நீ. கொஞ்சம் மாலதிக்கு அனுசரணையா நடந்துக்கணும் பாஸ்கர்!"

"—"

"என்ன அப்படிப் பாக்கறே!"

"இந்த அட்வைஸை சொல்றதுக்கு உனக்கு தகுதி இருக்குன்னு நினைக்கிறியா சாரு?"

"சாரி" என அடிபட்ட வலியோடு நிமிர்ந்தாள் சாருமதி!

6

இரவு விளக்கை மட்டும் போட்டுக் கொண்டு படுத்தவனுக்கு தூக்கம் வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தான்.

ஆஸ்பிடலின் அமைதிக் முத்திரையான மருந்து நெடியும், தோட்டத்தில் பூதாகாரமாய் தன் கிளைகளை பரப்பியிருந்த வேப்ப மரத்திலிருந்து வேப்பம் பூ மணமும், நாசியை நிரடியது.

'கர்க்... கர்க்' என்ற சப்தம் கேட்க... ஜன்னலிலிருந்து பார்வையை விலக்கி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

'என்ன சத்தம் இது?'

"கர்க்... கர்க்... மீண்டும், மீண்டும் கேட்க, இப்போது புரிந்தது.

சுவற்றில் விளக்கிற்கு அருகில் ஒரு பல்லி... தலையை உயர்த்தி குரல் கொடுத்தது. அந்த பல்லிக்கு கொஞ்சம் தள்ளி இன்னொரு பல்லி.

'என்ன பேசுகிறது?'

அதன் பாஷையில் நீ சாப்பிட்டியா? நான் சாப்பிட்டாச்சு!" என்றா?

இப்போது குரல் கொடுத்த பல்லி கொஞ்சம், கொஞ்சமாய் நகர்ந்து அதன் அருகில் சென்றது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அந்த பல்லியோடு நெருங்கி... வாலோடு வால் பின்னி...

'ஓ ஆணும், பெண்ணுமா? சே! இத்தனை நேரம் இதையா ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன்?' வெறாய் தன்மீதே கோபமும், வெட்கமும் எழ இடது பக்கம் திரும்பி படுத்துக் கொண்டவனுக்கு சத்துருவின் முகம் கண்முன் வந்து நின்றது.

"பேடா... பேட்டா" என்று அந்த வயதான பெண்மணி ஷகிலாவின்

அருகில் அமர்ந்து தலையை தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஏதேதோ, இந்தியில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவளை எதுவும் சாருமதிக்கு புரியவில்லை எனும் அனுபவபூர்வமாய் ஒன்றை மட்டும் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

தாய் காயமானவருக்கு ஆறுதல் சொல்வது போல் இவளும், தன் மகளிடம் "பயப்படாதே, ஒன்றும் ஆகாது" என்று தைரியம் சொல்கிறாள்.

மொழி வேறென்றாலும், தாய்மையின் உணர்விலும், அன்பிலும், அங்கலாய்ப்பிலும் அர்த்தம் ஒன்றுதானே?

ஷகிலா அழகாய் இருந்தாள். என்னதான் அழகும், பணமும் கொட்டிக் கொடுத்தாலும் ஊனமுள்ள பெண்ணை மணக்க நல்ல விசாலமான, அன்பான இதயமுள்ள மனிதனால் மட்டுமே முடியும். அப்பேர்ப்பட்ட மனிதனை இன்னும் சாருமதி பார்க்கவில்லை.

இவர்களுக்கு இந்தியில் பெரிய பாக்டரி இருக்கிறதாம். அங்கே இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கொட்டிய தீப்பிடித்து எரிந்து ஏற்பட்ட நஷ்டமாம். அந்த போர் அடிபட்ட இவள் கணவர் அங்கே போயே ஆகவேண்டியதாம்! இன்னும் இரண்டு நாட்களில் திரும்பி விடுவார்! என்றாள் ஷகிலா.

ஆபரேஷன் வெற்றிகரமாகவே நடந்து முடிந்தது. அரை மயக்கத்தில் ஷகிலா சாருமதியைப் பார்த்து கண்ணீருடன் கைகூப்பி கும்பிட்டாள்.

சாருவுக்கு தலையணையை முட்டுக் கொடுத்து மெதுவாய் உட்கார முயற்சித்தவளை கண்டித்தான் பாஸ்கர்.

"ரிஸ்க் வேண்டாம் சாரு! பேசாம காலை நீட்டி படு!"

"போன் பண்ணி விசாரிச்சியா? காவ்யா எப்படியிருக்கா?"

"பண்ணியாச்சு. எந்த ப்ராப்ளம் இல்லை. நீ கவலைப்படாதே!"

"நாம எப்ப மெட்ராஸ் போறோம்?"

"ஷகிலாவோட ஹஸ்பெண்ட் பாம்பே வந்துட்டாராம். இப்பத்தான் தகவல் கிடைச்சது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இங்கே வருவார். நம்மை பார்க்கணுமாம். அப்புறம் டாக்டரை கேட்டுட்டு இன்னும் ரெண்டு மூணு நாளை போயிடலாம்..."

"பாஸ்கர்!"

"ம்..."

"தாங்க்யூ வெரி மச்!"

"ஏய்... என்ன இது புதுசா? எதுக்கு தாங்க்ஸ்?"

"தலைக்கு மேல பல வேலைகளையும், பிரச்சனைகளையும் வச்சுகிட்டு, எனக்காக அதையெல்லாம் விட்டுட்டு வந்திருக்கியே அதுக்காக!"

"ஸில்லி... இது என் கடமையில்லையா?"

"இதெல்லாம் எனக்கு அடக்க பாஸ்கர். இதையெல்லாம் நான் எப்படி திருப்பித்தரப் போறேன்?"

"என்ன நீ... பைத்தியம் மாதிரி உளறிக்கிட்டு?"

"அடுத்த ஜென்மத்திலேயும் நாம நண்பர்களாகவே பிறக்கணும் பாஸ்கர்!"

"ஏன் வேற உறவே வேண்டாமா?" சோனா அவனருகில் இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தாள்.

"வேணாம். உறவுன்னு இருந்தா... சுகதுக்கமும், வேறுபாடும் இருக்கும். அது போலித்தனமான உறவு! நட்பை விட உயர்ந்தது இந்த உலகத்திலே வேற எதுவுமே இல்லை."

"டொக்... டொக்..." கதவு தட்டப்பட்டது.

"யெஸ் கம்மின்" என்றான் பாஸ்கர்.

டாக்டர் ஸ்டெதோஸ்கோப்பும், அவர் பின்னாடி கோட்டும் சூட்டுமாக ஒரு நபரும் வந்தனர்.

டாக்டர் அந்த நபரை அறிமுகப்படுத்தினார்.

"மிஸ்டர் இவர் மிஸ்டர் சந்துரு! ஷீலா'ஸ் ஹஸ்பண்ட்... மிஸ் இவர் சாருமதி... இவங்கதான்..."

டாக்டர் சொன்னது எதுவுமே அங்கிருந்த மற்ற மூவருக்கும் காதில் விழவில்லை.

அங்கு ஒரு பிரளயமே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நான் வந்ததுமுக்க டாக்டர் போய்விட்டார். எதிர்பாராத சந்திப்பில் அங்கு மூன்று இதயங்களும் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

சாருமதி கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை.

'இவனை... இங்கே இப்படியொரு சூழலில் சந்திப்போம் என்று!'

உலகம் இத்தனை சின்னதா?

'இவனா ஷீலாவின் கணவன்?' ஏதோ ஒன்று உள்ளே இடித்தது.

சந்துரு அவளையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாஸ்கருக்கு தொடர்ந்து அங்கேயே நிற்பதா, போவதா? என்று குழப்பமாய் இருந்தது.

"எப்படியிருக்கீங்க சாரு!" கரகரப்பாய் வந்தது குரல்.

'மளக்' என்று கண்ணீர் உடைபடும் நேரத்தில் கண்களை சிமிட்டி உள்ளே இழுத்துக் கொண்டாள். கலநேரம்தான்... உடனே தன்னை விறைப்பாக்கிக் கொண்டாள்.

மெல்ல தலையை அசைத்து "நல்லாருக்கேன்" என்றாள்.

'பாஸ்கர் நீங்க எப்படியிருக்கீங்க? நா... நான் கொஞ்சம் கூட எக்ஸ்பெக்ட் பண்ணலே பாஸ்கர்... இப்படியொரு சந்திப்பை. தாங்க் காட்! ஆனா... சாரு நீ ஏன் இங்கே? என்ன கஷ்டம் உனக்கு?"

"......"

"ஷீலா உங்களைப் பத்தி வாயார சொல்லிக்கிட்டே இருக்கா! ஆனா... அது நீதா இருப்பேன்னு கனவுலக் கூட நினைக்கல சாரு! இப்படி உன்னைப் பார்க்க ரொம்ப கஷ்டமாயிருக்கு சாரு!"

"......"

"ஏன்... ஏன் சாரு எதுவுமே பேசமாட்டேங்கறே? பழசை இன்னும் நீ மறக்கலையா? நான் உன்னை மறக்கவே இல்லை சாரு. எப்பவும் உன்னைப் பத்திதான் நினைச்சிட்டு இருந்தேன். எனக்கு உன்னைப் பார்த்த சந்தோஷத்துல கையும் ஓடல... காலும் ஓடல! சுகமா எப்படி இருக்கே சாரு?"

நிமிர்ந்து அவனை ஒரு பார்வைபார்த்துவிட்டு தலையை தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

"பேசமாட்டியா? பாஸ்கர், நீங்க சொல்லுங்க என் சாருமா எப்படியிருக்கா?" பாஸ்கரின் கைகளை இறுக பற்றிக் கொண்டான்.

"சாருவுக்கு இப்ப நடந்த ஆபரேஷன்... கால்வாயுக்காகத்தான்!"

"என்ன சொல்றீங்க?" என்றான் பதட்டமாய்.

"நோ... நோ... பயப்படற மாதிரி எதுவுமில்லை. பின்ன நீங்க வாங்க ஹால்ல போய் பேசலாம்!"

வெளியே வந்தவர்கள் வாசலில் போடப்பட்டிருந்த விசிட்டர் நாற்காலியில் அமர்ந்தனர் இருவரும்.

"சாரு மெட்ராஸ்க்கு வந்து எத்தனை வருஷமிருக்கும் பாஸ்கர்?"

"மெட்ராஸ்க்கா! அவ இதுவரை மெட்ராஸை விட்டு எங்குமே போகவில்லையே!"

"நிஜமாவா?"

"என்ன ஆச்சு சந்துரு?"

"நான் மெட்ராஸை எங்கெங்கேயோ அவளைத் தேடினேன். அந்த வருஷம் முன்னாடி ஷீலாவோட அப்பா தன் பொண்ணை எனக்கு கல்யாணம் செய்ய சம்மதம் கேட்டப்ப நான் உடனே முடிவை சொல்லலை. மூணு நிமிஷத்துல என்னென்னவோ நடக்குது. மூணு வருஷத்துல என் சாரு மாறியிருக்க மாட்டான்னு நம்பிக்கையோட... அவ கல்லை விழுந்தாவது அவளோட சேர்ந்து வாழணும்ங்கற வைராக்கியத்தோட அலைஞ்சேன் பாஸ்கர். அவள் வேலை செஞ்சிட்டிருந்த ஆபீஸ்ல அவ ரிசைன் பண்ணிட்டு போய் மூணு வருஷமாயிடுச்சின்னாங்க. நான் சேலத்துக்கு அவ அப்பா வீட்டுக்குக் கூட போய் விசாரிச்சேன்."

"சேலத்துக்கா போனீங்க?"

"ஆமாம்... அங்கே எனக்கு கிடைச்ச அவமரியாதைக்கூட பெரிசாத் தெரியலை. அங்கேயும் என் சாரு இல்லையே! பெண் குழந்தைய வச்சுகிட்டு என்ன அவஸ்தை படறாளோன்னு கலங்கிப் போயிட்டேன். அப்புறம், எல்லாமே தலைவால நடந்து முடிஞ்சு போயிடுச்சு பாஸ்கர்! ஆனா, என் சாருவ நான் மறக்கல... அழுதுகிட்டு தான் இருந்தேன். அவளை மறக்கறது என்னையே நான் மறக்கறது மாதிரி!"

"......"

"ஷீலா... ரொம்ப நல்லவ. என்னை நல்லா புரிஞ்சி வச்சிட்டிருக்கா. சாருமதிய பத்திய எல்லா விஷயமும் அவளுக்குத் தெரியும். இல்லேன்னா... என்னைவிட அவதான் சாருவையும், குழந்தையையும் பார்க்க துடிச்சிட்டிருந்தா. குழந்தைகள்னா... அவளுக்கு உயிர்" என்றான் பெருமூச்சுடன்.

"உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைங்க?"

மெல்ல சிரித்தான். அதில் விரக்தி அப்பட்டமாய் கலந்திருந்தது.

"ஒண்ணே ஒண்ணுதான். அது காஞ்சனா மட்டும்தான்!"

புருவம் உயர்த்திப் பார்த்தான் பாஸ்கர்.

"ஆமா பாஸ்கர்! கடவுளுக்கு யாருக்கு எதை குடுக்கணும்னு தெரிஞ்சுதான் இவனுக்கு குழந்தைய குடுத்தான். எங்கே சந்தோஷமா இருந்துடப் போறானோன்னு பயந்து [illegible] ஏற்கனவே ஒரு [illegible] வந்து அதை [illegible] பணமெல்லாம். ஆண்டவனுக்கு என்ன பிடிக்கலியோ? [illegible] ஒரு [illegible] பெத்த குழந்தையை கொட்டு தூக்கமா, கொஞ்சமா. இத்தனை பணமும், ஆள் அம்புமிருந்து இருந்து என்ன பாஸ்கர்?"

"ப்ளீஸ் சந்துரு..." பாஸ்கர் ஆதூரமாய் அவன் கையை தட்டிக் கொடுத்தான்.

"நான் பாரு என்ன முட்டாள்தனம் பண்றேன்!" திடீர் காஞ்சனாவைப் பத்தி ஏதோ சொல்லணும்னு அழைச்சு வந்து... நான் என் புராணத்தைப் பாடி... சேச்சே... இப்படித்தான் அடிக்கடி நான் புத்திக் கெட்டத்தனமா நடந்துக்கிறேன். சொல்லுங்க... என் பொண்ணு எப்படியிருக்கா?"

வார்த்தைக்கு வார்த்தை என் குழந்தை என்று உரிமையுடன் பாசமுடன் பேசுவதைக் கேட்கும்போது நெகிழ்ந்து போனது.

இவன் புதியவன்! முற்றிலும் புதிய சந்துரு. பட்டைத் தீட்டப்பட்ட வைரம் போல்... இவனும் பாசத்தால் நெருக்கிய மனிதன்.

சன்னமாய் சொன்னான் பாஸ்கர்.

"குழந்தை நல்லாயிருக்கணும்னுதான் சாரு இப்படி வந்து படுத்துக்கிட்டிருக்கா..."

"புரியல..."

பாஸ்கர் நிதானமாய் பதட்டப்படாமல், அந்தப் பக்கம் சந்துருவுக்கு அதிர்ச்சி ஏற்படாமல் கவனமாய் சொல்லி முடிக்க, 'காட்...' என்றலறி விட்டான் சந்துரு.

"ஐயோ... கடவுளே! என்ன தப்பு பண்ணிட்டோம்னு உன் கோபத்தை அந்த சின்ன பிஞ்சுகிட்ட காட்டறே?"

"எப்படியாவது... எப்படியாவது என் குழந்தையை காப்பாத்தணும் பாஸ்கர். இப்ப எவ்வளவோ மெடிஸின்ஸ், வெளிநாட்டுலன்னு முன்னேறி யாச்சு. நான் ஃபாரின் கூட்டிட்டுப் போய் காப்பாத்தறேன். சரி... சாரு இங்கே என்ட எதுக்காக?"

சொன்னான்.

தொண்டையில் கனமாய் அடைத்துக் கொண்டது.

"அதுக்காக இப்படியா..? ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு ஆச்சுன்னா? விழுப்புகாரி! டொனேட் பண்றது சாருதான்னு தெரிஞ்சிருந்தா இந்த ஆபரேஷனுக்கே சம்மதிச்சிருக்க மாட்டேன். அவளை இப்படி படுக்கையில பார்க்க ரொம்ப கஷ்டமாயிருக்கு. அவ பட்ட கஷ்டமெல்லாம் போதும் பாஸ்கர்! நான் அடுத்த வாரம் பேட்ரிக்ஸ் வர்றேன்..."

பாஸ்கருக்கு எதுவும் பேசத் தோன்றவில்லை. நடப்பதெல்லாம் நிஜம் தானா என்கிற வியப்பு!

இவன் அவளை நினைத்து இன்னும் உருகிக் கொண்டிருப்பது போல் சாரு அப்படியொன்றும் உருகவில்லையே! இவன் பேச்சை எடுத்தாலே 'இ... ப்ளீஸ். வேற எதையாவது பேசு' என்று எத்தனை முறை அடக்கியிருக்கிறாள்?

பாஸ்கர் அதிர்ந்தவனாகவில்லை. சாருவின் பாவம்! கல்லில் நார் உரிக்க முடியுமா? நடக்கிற காரியமா? இந்த சந்திப்பு நல்லதா, கெட்டதா?

அவனைப் பொறுத்தவரையில் சந்துருவை சந்தித்ததில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சிதான். ஆனால் அந்த சந்தோஷத்தையெல்லாம் மீறி சொல்ல முடியாத ஒரு அசௌகரியம் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிடுகிறதே!

இதை எங்கேபோய்ச் சொல்ல!

7

காற்று ஜன்னல் வழியே பீறிட்டு உள்ளே பாய்ந்ததில் உடல் வேகமாக வெடவெடத்தது.

"என்ன சாரு குளிருதா? இன்னொரு பெட்ஷீட் போர்த்திக்க ஷட்டரை மூடு...!"

"நோ... நோ... இதுவே சுகமாய்த்தானிருக்கு" ரமிளவின் நடுநடுங்கிய குரல். வேகமாய் ஆடிப்பாடு உடம்பு ஆபரேஷன் பண்ணிய இடத்தில் அவ்வப்போது சுருக் சுருக் என குத்தியது.

ம்... சோகம்தான் சுகம், தனிமைதான் இனிமை என்றும் முன்னும் கடந்த பாதையில் நடப்பதுதான் சுகம் என்று நினைப்பவளாயிற்றே உனக்காக, நிஜமா யாருமே பாசத்தை கொட்டமாட்டார்களா? அது தானே உன் கவலைப்பு? நேசம், பாசம், அன்பு, காதல் என்று எல்லா மனிதர்களாலும் விருப்பமாக வெளிப்படுத்தப்படும் உணர்விற்கு நீ சொல்லும் புதிய அர்த்தம் வேறு! இதுதானே பெண்மை!" ஒருவித ஆயாசத்தோடு கண்களை மூடிக் கொண்டான் பாஸ்கர்.

சந்துரு எவ்வளவு நெகிழ்ந்தான்! புரியவில்லையே இவன்! இவன் உடல் நலம் கருதி பெங்களூரில் வசதியாக செல்ல ஏற்பாடு செய்து, காஞ்சனா மருத்துவ செலவுக்கென பத்து லட்சம் பணமும் கொடுத்தபோது என்னவெல்லாம் பேசிவிட்டாள்! வாங்கிக்க சொல்லி கெஞ்சிய அவனை கூட மதித்து ஒரு வார்த்தை பேசவில்லையே! ஒரு லட்ச ரூபாயை தவிர எதுவும் வாங்கிக் கொள்ள மறுத்து விட்டாளே!

"இந்த பிச்சையை வாங்கிப்பேன்னு எப்படி எதிர்பார்க்கறீங்க?"

சந்துருவுக்கு வலித்தது.

"ப்ளீஸ் சாரு... இன்னும் நீ உன் வட்டத்தை விட்டு வரமுடியலைன்னா பரவாயில்லே. உன் விருப்பத்திற்கு நான் [illegible] குறுக்கே வரமாட்டேன். தங்கம் பண்ணை [illegible] வேண்டாம்! அப்புறம் குழந்தை இப்படி இருக்கப்ப..."

"அவனைப் பத்தின கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம்!"

"அவ என் குழந்தை!"

"யார் சொன்னது!"

"அவ என் குழந்தைங்கறத மறுக்க முடியாது சாரு!"

"அதையும் நான்தான் சொல்லணும்!" "என்னை கொல்லாதே சாரு! நான் செஞ்ச தப்பை நினைச்சி, நினைச்சி செத்துக்கிட்டிருக்கேம்மா! தப்பு செஞ்சு பழியெல்லாம் மறந்துட்டு."

"அடி நீ பாவிடா... விடாம இட்டு நீயே! இந்த பேச்சை இதோட விட்டுடு... அயோ! கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரம் அங்கேயே இருந்த சந்துரு தளர்வாய் திரும்பி நடந்த போது, பாலுவுக்கு தலைக்கு மேல் கோபம் எகிறியது.

"என்னதான் நினைச்சிட்டிருக்கே உன் மனசுல?"

"எதைப்பத்தி?"

"மனுஷனுக்கு பசோ தேவைதான். அதுக்காக இப்படி தலைகீழாய் [illegible] இருக்கக் கூடாது. மனுஷனை தப்பு பண்ணாம இருந்திருந்தேயே மாட்டான்? சந்துருவை இப்படி விரட்டியடிச்சிருக்க வேணாம்!"

"அவர் யாரு எனக்கு உதவ?"

"உன் புருஷன்"

"நீ எந்த காலத்துல இருக்கே பாலு! அவர் இப்ப எனக்கில்லாமே [illegible] புருஷன்!"

"அந்த வெறுப்புலதான் இப்படியெல்லாம் பேசுறியா?"

"விடு! நான் ஒண்ணும் தேக சுகத்துக்கு அலையல இல்லே!"

"உங்கிட்ட பேசி முன்னுக்கு வரமுடியாது ஐ. ஹேட்— யூ உன்னோட [illegible] இருக்கு' காலையில நினைச்சுப்பார்!"

[illegible] அதிகமாயிட்டே [illegible]

"பரவாயில்லை. இருக்கற பணத்தை வச்சு அவளை காப்பாத்த எனக்கு தெரியும். நல்.. இப்ப ஆள்கோடபரா.. என்னைக் கொஞ்சம் தனியா விடு ப்ளீஸ்!" கைகளை பட்டென ஏது இணைத்து கும்பிட்டாள்.

அன்று காலைதான் டிவோர்ஸ் பண்ணி விட்டுக்கு [illegible] வந்திருந்தான். அவளை அருகே இருந்து கவனித்துக் கொள்ள [illegible] நாட்களை ஏற்பாடு செய்திருந்தான் சந்துரு.

மொட்டை மாடியில் தனியே சேரில் அமர்ந்து ஆகாயத்தை வெறித்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நிலாவை குறி வைத்து மோதிப் பார்க்கும் வேகத்தோடு வந்து கொண்[illegible] [illegible] சாம்பல் நிற மேகம் சாருமதியின் முகம் கண் முன் வந்தது.

"[illegible] போறியாமல்.. ஆத்திரப்பட்டு அவசரப்பட்டு ஒரு நிமிஷத் [illegible] நான் செய்த தவறு.. வாழ்நாள் முழுக்க புழு போல என்னை அரிக்க வைத்து விட்டதே'

கரகரவென தன்னையும் மீறி பெருகியது கண்ணீர்.

"சாருமா... போதும்மா... இதுக்கு மேலேயும் என்னால தாங்க முடியாது சாருமா!"

அந்த நாடகம் மீண்டும் கண்முன் நிழலாடியது.

சாருமதி டிவியை பள் அடைப்பில் காத்திருந்தான். அவர் வட்டம் போட்டு தன காலனாவை திருத்தி இடைவெளான் பாலகா.

"வாசி.. சாரு! சொல்ல வேட பாக்கா வந்து?"

"நோ.. நோ.. ஜஸ்ட் முப்பது நிமிஷம் தாமே!"

"வாசி.. சாரு. நிஜமாவே ஆபீஸ் இல்லாது ஒரு.."

"சரி.. அதுக்கென்ன இப்ப? நீ வந்தாக்க வருத்திக்கிட்டே.. திகைதுதாய கடந்து போன நிமிஷங்கள் திரும்ப வந்துடப் போறதா? கமான் வாசி!"

"நீ வா.. வா பெரிய மாதிரியே பேச ஆரம்பிச்சே!"

"ஆ.. ஆ! ராங் பாலகா! இப்படியே நாலுபேர் என்னை கண்ணா கேலிக்க கருதுறிச்சிட்டுப் போவாங்க."

"ஓ.. எல்லோரும் பாக்குறாங்க பாரு! பேசாதே அதிகமா.. அதுவும் இவ்வளவு சத்தமா பேசணுமா?"

"ஏன்.. என்ன தப்பு! மனசு சத்தமா இருக்கறப்ப சத்தமா பேசினா என்ன தப்பு? நான் யாருக்கு பயப்படணும்! இல்ல யாருக்காக பயப்படற மாதிரி நடிக்கணும்கிறேன்?" மீண்டும் குரல் உயர்த்தி அவன் கையைப் பற்றி வேகமாய் எழுந்தா அருகே இழுத்துக் கொண்டு போனான் பாலகா.

"படம் பிடிச்சிருக்கா சாரு?" சப்பாத்தியை விண்டு வாயில் போட்டபடி கேட்டான்.

அந்த ஹோட்டலில் கூட்டம் அதிகமில்லை.

"பச்.. அரைச்ச மாவையே அரைச்சிருக்காங்க.. பிடிக்கல."

"இந்தப்படம் நிஜமா பிடிக்கலையாக்கே? லேடீஸ்க்காகவே எடுத்திருக்கான். சோகம் கூட்டறதானே அதிகமா இருக்கு! எல்லா ஜுஸ்பரிவை கொண்டாடும்னு பேசிக்கிறாங்க!"

"எனக்கு சோகம் பிடிக்காது பாலு! படம் முழுக்க சோகத்தை பிழிஞ்சு குடுத்திருக்காங்க. அழ வைக்கணும்ங்கறது ஒரே குறிக்கோளோட கதாநாயகியே பொறுமையின் சிகரமாக, தன்னை போகப் பொருளாய் மட்டும் நினைக்கிற தன் கணவனுக்கு அடங்கி நடக்கிறவளா.. தன் இலவா வாழ்க்கை அதிகாரங்களையில மட்டுமே நினைச்சி.. நினைச்சி கண்ணீர் விட்டுறாள். கடுமைப்பட்டா!"

"பெண்களால அழுது வைக்கும்தான் முடியும். அதுக்கு மேல என்ன செய்ய முடியும்? அதைதானே இயல்பா படத்தில் காமிச்சிருக்காங்க?"

"படம் எடுத்தவன் ஆம்பளைதானே! அப்படித்தான் காட்டுவான். பேசு பாவநாரியேட்! ஏன் பாலகா. ஏன் ஆண்கள் இப்படி இருக்காங்க?"

"எல்லா ஆம்பளைகளும் ஒரே மாதிரி எடை போடாதே!"

"ஆரம்பத்தில நல்லா தான் இருப்பாங்க கல்யாணமானதும் அடிப்படைக்க ஒரு பொறுமை கிடைச்சிட்டதுனு தனக்கொட சுகத்தை திமிர்த்தனத்தையும் காட்டத் துவங்கிடுவான்."

"என்னையும் சேர்த்துச் சொல்றியா?"

"ஆமா.. நீயும் ஆம்பளைதானே!"

"ஏய்..!"

"அட... ஆண் வர்க்கம்தானென்று கேட்டேன். நாளைக்கு உனக்கும் கல்யாணமானதும் கொண்டாட்டியும் அதட்டு மிரட்டு..."

"ஸ்டாப்... ஸ்டாப்! அந்த அப்ப பார்த்துக்க! நீ எப்படிம்மா? எல்லா ஆண்களையும் ஒட்டுமொத்தமா குறை சொல்ற நீ யாரை கட்டிக்கப் போறே? பொம்பளையையா?" விண்டலாய் கேட்டான்.

"கல்யாணமா? தெவர். கண்ணை திறந்துகிட்டே அந்த சாக்கடையில விழ நான் முட்டாளில்லே."

"கல்யாணம் சாக்கடையா?" கோபமாய் முறைத்தான்.

"ஷ்யூர்! ஜெயில்ல அத்தனை பேருமே கைதிகள்தான். இதுலயே எந்த பெண்ணையுமே அவங்க விரும்பறதில்லே! அத்தனையும் நடிப்பு. காலம் முழுக்க ஒரு அடிமை மாதிரி, தாலிங்கிற கயிற்றைக் கட்டி ஒரு மாதிரி கழுத்துல ஒரு சுமையை கட்டி திணிக்கிறது. நிறைய உங்கிட்டேர்ந்து எனக்கு வைப்பீர் இது? இது அவசியமில்லாத பந்தம். அதுக்கு உண்மையான மதிப்பு தாலிக்கயிறுமே இல்லை. திருமண பந்தங்களெல்லாம் முடிச்சிட்டு தன்னாட்டு மாதிரி எதுவுமே நிலையா நியாயமா நடக்கலே பாஸ்கர்!"

"சதா... தன்னாட்டுதைவிட... ஒருமுறை விழுந்து எந்திரிக்கலாமே!"

"......"

"லைஃப்ல த்ரில் இருக்கணும். தன்னாட்டுது கூட ஒருவித போதை தான். சுகம்தான். அதையும் அனுபவிக்கணும். பார்வையும், பாதையும், புத்தியும் தெளிவாயிருந்தா எப்படியும் நடக்கலாமே சாரு! ஒருத்தர் தெளிவாயிருந்தா இன்னொருத்தர் தாங்கி எப்படியும் நடக்க முடியும் இதுதான் வாழ்க்கை இதுக்கு போர்தான் விட்டுக் கொடுத்தல்!

"மறுக்கம். நீ சொல்றது... அடிமைத்தனம்."

"நான்... என்ன சொல்ல வர்றேன்னா..."

"ஐ ஹாவ் நோ டைம் நவ் பாஸ்கர்! ஆஃபீஸ் லேட் எதுவோ... என்னை டிராப் பண்ணிட்டு நீ வீடு போய் சேர்..!" பேகை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு எழுந்தான்.

8

நீல விளக்கொளியில் ரேடியம் வாட்ச் 12-10 என்று நேரம் காட்டியது. இன்று பாஸ்கர் சொன்ன அத்தனையும் மீண்டும், மீண்டும் நினைவலைகளை தொட்டு மீண்டன.

"எந்த குடும்பத்திலே பிரச்சனை இல்லே சாரு?"

"இருக்கலாம். பாஸ்கர் பிரச்சனை இல்லன்னா.. வாழ்க்கை ருசிக்காது... ஆனால் வாழ்க்கையே பிரச்சனையாகிறது ஆயிட்டா?"

சாருமதியின் வெறுப்பிற்கும், விரக்திக்கும் பின்னணியாயிருந்தது அவள் குடும்பம்தான்.

அவளின் சொந்த ஊர் செலத்திலுள்ள இடையன் குடி. கிராமம்.

அப்பா ஒரு கூலிக்காரர். அழகைக்குதில் தலைவனை எழுதிய சொந்த வீடு விவசாயத்திலென்று நிலம் தோப்பு துரவு என்று சொத்ததில் வசதியான வாழ்க்கைக்கு குறைவில்லை.

அப்பா கோபக்காரர். பொறுக்கேற்ற பட்டிக்காடு! அதிகாரமாய் குலுக்கும் ஒருவருக்கு அடிமையாக அவள் வளையல் வரும் அழகே தனி தான் அழகும் மேனி படிந்த திறம்.

குடும்பத்து அத்தனை திறமையும் அழுத்தமில்லாமல் மாநிறமுடியவள் இடைப்பட்ட நிறம் கொஞ்சம் கோலங்களோடு விட்டகாலம் கவி தாய்.

சாருமதியின் அம்மாவை இருவரையும் அவளுக்கு பிறகு பத்து வருடம் கழித்தே சாரு பிறந்தாள். கூடப்பிறந்த சகோதரனுக்கும் சாருமதிக்கும் இந்த வயது வித்தியாசம்.

கோகிலவாணியின் வயிற்றில் உதித்த மூன்று பேருமே, தகப்பனின் நிறத்திலும் அம்மாவைப் போல் கொண்டு பிறந்ததில் அவளின் அம்மா மனம் பொறுமை.

ஆண் பிள்ளைகள் இருவருமே படிப்பில் மந்தம். இருவருக்கும் சொத்து வைத்து படிக்க முதலாவதாக வருவாள் சாருமதி. படிப்பு மட்டும் விளையாட்டு, பேச்சுப் போட்டி, கட்டுரை போட்டி என்று எதிலும் விட்டு வைக்கவில்லை.

இத்தனைக்கும் அவளுக்கு வீட்டில் தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்துவார் யாருமில்லை. மாறாக கோகிலவாணிதான் புலம்புவாள்.

"பொண்ணா, லட்சணமா, படிச்சோமா, வீடு வந்து சேர்ந்தோமான்னு இல்லாம பேரும் அது இதுன்னு காரணம் சொல்லி விளக்கு வைக்கப்புறம் வீட்டுக்கு வர்றே. அதுவும் பெண்ணு பிள்ளை மாதிரி கட்டுப்பட்டு அடங்கணும் மாதிரி! வேண்டாமடி இந்த விளையாட்டு, கர்வம் எதுவும் வேண்டாம்."

இன்னொரு நாள்!

ஆக்ரோஷமாய் அவள் முன் வந்து நின்றாள் அம்மா.

"என்னடியிது! சொல்லு.. கேக்கிறேன்.. என்ன எழுதி இது!" கையில் கறுப்பு நிறத்தில் துணியைப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் முன் ஆட்டிக் காட்டினாள்.

"லெவிஸ் டிரஸ்"

"தமிழ்ல சொல்லித் தொலையேன்டி!"

"டீ... ஷர்ட் டிரஸ்"

"டீ... ஷர்ட்! இதுவா! இதைப்போய் போட்டுக்கிட்டு திரிஞ்சே?" பதைப்புடன் கேட்டாள்.

"ஆமா! பின்னே பாவாடை சட்டையோடு வா திரிய முடியும்!"

"காலம்... என்ன எழவு டிரஸ்ஸுடி இது! தொண்டையெல்லாம் காமிச்சுகிட்டு.. இதோ பார்! நீ படிச்சு கிழிச்சது போதும் படிப்பு வேணாம். ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து பிடிச்சுக் கொடுக்கணும் வேணாம்."

"அம்மா... இதுல என்னம்மா தப்பு!"

"என்ன தப்புன்னா கேக்கறே? [illegible] [illegible] முன்னாலேயும் ஆம்பிள நினைச்சுப் பாக்கக்கூடாது! நம்ம உறவுக்காரங்க கண்ணுக்கு இதெல்லாம் தெரிஞ்சதுன்னா... ஏழேழு தலைமுறையிலேதான் காறித்துப்பு வாங்க வேணாம்டியம்மா! நீ வீட்டோடு இரு! [illegible] உனக்கு ஒரு நல்ல காரியத்தை பண்ணி அனுப்பற வரைக்கும் என்னால பயந்து பயந்து செத்துகிட்டிருக்க முடியாது"

சாருமதி கொஞ்சம் பயந்துதான் போனாள். முதலுக்கே மோசம் வந்து விடுமோ? இப்போதைக்கு கொஞ்சம் இறங்கி வருவதில் தப்பில்லை.

"சரிம்மா! நான் இந்த டிரஸ்ஸை போடக்கூடாது. அவ்வளவுதானே! இதுக்காக இனி நான் நீச்சல் போட்டியில கலந்துக்க மாட்டேன். போதுமா? இதுக்காக படிப்பை நிறுத்தச் சொல்லிடாதே! [illegible] நான்தான் [illegible] [illegible] பொண்ணுக்கு அந்தளவு புத்திசாலித்தனம் தேவை [illegible]" இன்னும் [illegible] கூறினாள்.

"சரி... அடுத்த முறை பத்தாவது [illegible] [illegible]" அம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கெஞ்சினாள்.

கோகிலாவின் கொஞ்சம் இறங்கி வந்தாள்.

"தோ... பார்! [illegible] போகிறோமா? [illegible] [illegible] [illegible] இருக்கணும். புரியுதா?" அவள் சொல்லச் சொல்ல [illegible] பூம்பூம்மாடு மாதிரி தலையாட்டினாள்.

சாருமதிக்கு வியப்பாகவும், ஏக்கமாகவும் இருந்தது. [illegible] அம்மா எப்படியெல்லாம் இருக்கா? தன் மகள் [illegible] முதலை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இவ்வளோ கவலைப்படறாளே! ஏன்? அம்மாவுக்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] புத்திசாலித்தனம் இருக்கக் கூடாதா?"

நடுப்பகல் வெயில் [illegible] [illegible] [illegible] தூக்கி முகத்தையும், கழுத்துப் பிடரியையும் துடைத்துக் கொண்டே சாருமதி அந்த [illegible] இடது கைக்கு மாற்றிக் கொண்டு நடந்தாள்.

இந்த அம்மா கத்த "மோசம்" நாளைக்கு பரீட்சைக்கு படிக்கிறா [illegible] கொஞ்சம் கூட கருணையே இல்லாம. "அண்ணனோ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவள் அடம் பிடித்தும் [illegible] [illegible] வைத்து விட்டாள்.

'இந்த அண்ணாதான் இருக்காரே... சைக்கிளை [illegible] [illegible] [illegible] வீட்டுக்கு வந்துடலாம். வந்து சாப்பிட்டு போகக் கூடாதா?' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நினைவிற்கு கொண்டு வந்து [illegible] நடந்தாள்.

[illegible] அலையலையாய் காற்றில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இவளை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பார்வையை [illegible] [illegible] அலைய விட்டாள்.

"எங்கே அண்ணா!"

[illegible] இருந்த கல்லின் மீது அமர்ந்து [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டான்.

"என்ன பாப்பா... இங்கே உட்கார்ந்திருக்கே?" கண்ணையா இவளை பார்த்து [illegible] வந்தான். இவர்கள் [illegible] வேலை செய்பவன்.

"அண்ணா எங்கே! [illegible] கொண்டாந்திருக்கேன்"

"வந்துடுவாரு. ஒரு வேலையா வெளியே போயிருக்காரு. நீ போ... பாப்பா! [illegible] [illegible] காத்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நீ [illegible] நான் [illegible] [illegible] [illegible]"

"சரி... ஒரு [illegible] [illegible]"

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சொன்னதையும் கொடுத்தாள்.

"இந்தா பாப்பா! இதை சாப்பிட்டு [illegible] [illegible]" கண்ணையா [illegible] [illegible] [illegible] அந்த நிமிடத்தில் அவன் மீது கோபமாய் வந்தது.

'இவன் யார் என்னை விரட்ட...'

"ம்...!" என்றபடி எழுந்து நடந்தாள்.

அவள் போவதை கண்டுகொள்ளாமல் [illegible] [illegible] கண்ணையா [illegible] [illegible] என்னை [illegible] [illegible] விரட்ட [illegible]

சொன்னதை [illegible] சாருமதி 'தூ'வென்று துப்பினாள்.

"ச்... என்ன கசப்பு!" [illegible] [illegible] [illegible] வாயெல்லாம் [illegible]

சொன்னதை [illegible] [illegible] [illegible] தண்ணீரை கைகளால் அள்ளி அள்ளி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சுற்று முற்றும் பார்த்தாள்.

[illegible] [illegible] [illegible] தூரத்தில் கண்ணையாதான் முதுகைக் காட்டி உட்கார்ந்திருந்தான்.

'சிரித்தது பெண்ணின் குரல் போலிருந்ததே!'

மீண்டும் [illegible] சத்தம் கூடவே 'சீ... ரொம்ப மோசம்' என்கிற சிணுங்கல் வேறு.

சாருமதி பயந்து போனாள். "கண்ணையா சொன்னதுப் போல் [illegible] [illegible] ஏதாவது இருக்குதோ?"

மீண்டும் சத்தம்! பயம் உதறி உன்னிப் கவனித்தாள்.

சத்தம் இங்கேதான்... பின் அருகிலிருந்துதான் கேட்டது.

'அப்படின்னா... மோட்டார் அறையிலிருந்தா? போய் பார்க்கலாமா? அட... வெளியே தான் [illegible] [illegible]...'

இம்முறை 'சிரு பண்ணாதே...!' என்கிற ஆணின் குரலும் சேர்ந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தபோது தடுமாறி விழுவது போல... உடல் நடுங்கியது.

கதை தொடர்ச்சி பக்கம் [illegible]

தான் சொல்லச் சொல்ல, அம்மா துளியும் அதிராமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"சரி, சரி. இதை எல்லார்கிட்டேயும் சொல்லிக்கிட்டுத் திரியாதே! ஆம்பிளைங்களோ... அப்படி இப்படித்தான் இருப்பாங்க" என்று நிதானம் சொன்னதுதான் எல்லாவற்றையும்விட ஆச்சரியமாக இருந்தது சாருமதிக்கு.

கனவெல்லாம் சுக்குநூறாகப் போனதெல்லாம் அந்தக் காட்சி வந்து நிறைத்தது.

இருந்தாலும், வாசலில் வேலை செய்யும் செல்லியும், அவளோடு ஆடையுமில்லாமல் படுத்திருந்த நிலையில்.

சாருமதி பொறியவைத்தது. விஷயம் தெரிய ஆரம்பித்தபோது வெறுத்துத் தான் போனாள்.

வீட்டில் என்னென்னவோ நடந்தன. இருந்தாலும் பொறுக்கிக்கொண்டு குறைவில்லாமல் பெண்களிடம் விளையாடினார்.

அவளுக்குத் திருமணம் ஆகி வீட்டுக்கு சசிகலா அவனுக்கு மனைவியாக வந்தும்கூட அவன் விளையாட்டு குறையவில்லை.

சசிகலா கோபக்காரியில்லை. அண்ணனை மன்னித்தாள். நல்ல அழகிதான். ஆனால், அப்படியிருந்தும் வீட்டு வேலைக்காரி பத்மா அழகு பார்த்து எனது கண்ணைக் காக்கக் கொண்டு நின்றதுதான் பேர் நடந்தது.

சசிகலா ஆரம்பத்தில் சண்டை போட்டாள். ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினாள். கோபித்துக் கொண்டு பிறந்த வீட்டுக்குச் சென்றாள். ஆனால் அதெல்லாம் ஒரு வருடத்தில் அடங்கிப் போய்விட்டது. 'பழகிப் போயிற்று' என்பாள். 'காலம் மாறிடும். ஆட்கள் மாறமாட்டார்' என்பாள்.

"ஏன்? அண்ணனுக்கு என்ன குறை? பணமில்லையா? அழகில்லையா? இப்படிக்கூட பணக்காரர் இருந்து வாழ்ந்துவிடுவதா? எல்லாம் தலைவிதி! போடா, நீயுமாச்சு... உன் தாலியுமாச்சு!" என்று அலுத்துக்கொண்டு விட்டு போனாள். மனதுக்குள் கதறிக் கொண்டு நடப்பதில் என்ன பயன்?

"அண்ணன்தான் இப்படி என்றால்... அப்பாவும் கொஞ்சம் அப்படித்தான் நினைப்பாய் இருந்தது" சாருமதியின் புரிதலுக்குத்தான் தெரிந்தது. அப்பாவுக்கு வேறு ஊரில் ஒரு சின்ன வீடு இருப்பது. அப்பா மாதத்தில் ரெண்டு மூணு நாள் வீட்டுக்கு வராமல் இருப்பதன் காரணம் இப்போதுதான் தெரிந்தது. இதுநாள் வரையில் வேலை விஷயமாக வெளியூர் செல்லுகிறார் என்றுதான் நினைத்திருந்தாள்.

இந்த செய்தி தன்னுடன் படிக்கும் கருணா மூலமாகத்தான் தெரிந்தது சாருமதிக்கு.

கருணாவிடம் கொடுக்க வாக்குறுதிக்கூட மறந்து போய் அம்மாவை கையைப் பிடித்து சமையல் கட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று சன்னமாய் விக்கி விக்கி அழுதபடி சொன்னபோது...

"பாவிப் பொண்ணே, இதுக்காகவா அழுதே?"

"அ...ம்...மா...!"

"ஊரில் யாரும் செய்யாத தப்பையா உங்கப்பா செய்திட்டார்? அவர் ஆம்பளைடி! எல்லாம் தெரிஞ்சி அறிவேண்டிய நாளே. அழுவாதே. நீயேன்டி அழுறே! நீ வாழ்க்கை பத்தி புரிஞ்சுக்கணும். குடும்பத்துல உள்ள ஏற்ற

இறக்கங்களைத் தெரிஞ்சுக்கணும். பணம் இருக்கிற இடத்தில தண்ணீர் தேங்கி நிக்கலையா? அதுபோலத்தான் இதுவும். வாழ்க்கையைப் பத்தி புரிஞ்சுக்க ஆம்பிளைங்களைப் பார்த்து கத்துக்கணும். பொண்ணுங்களானா பொறுமையா, பணிவா, அனுசரிச்சு நடந்துக்கணும். இதையெல்லாம் யாரும் சொல்லிக் கொடுக்க மாட்டாங்க. இந்த வருஷத்தோட படிப்பை நிறுத்திட்டு ஒரு நல்லது உனக்கு பண்ணிட்டா குடும்பத்தோட ஏன் என்னு தெரியாது புரியும்."

"அம்மா...!"

"என்ன கத்தறே? நம்ம ஜாதி ஆம்பளைங்களே அப்படித்தான். இந்த காலத்தில ஒரே வீடு வச்சுக்கற ஆம்பிளைங்க விரல் விட்டு எண்ணிடலாம். அதுலயும் கூட அவங்க வசதியில்லாத காரணத்தாலதான் வச்சுக்காம இருக்காங்க. நாளைக்கு உனக்கும் கல்யாணமாகி, வர புருஷன் அப்படி இப்படி இருந்தான்னா... அனுசரிச்சுதான் போகணும். இதுக்கெல்லாம் வருத்தப்பட்டு நீ கண்ணீரை ஏன் வீணாக்கணும்?"

"அம்மா... உனக்கு இதுல எந்த வருத்தமுமா இல்லையா? அசிங்கமா தெரியலையா?"

அம்மா மெல்ல நகைத்துக் கொண்டாள்.

"வருத்தமா? அதெல்லாம் ஆரம்பத்தில இருந்தது. இப்ப இல்லே. பழகிப் போச்சு. இதுல அசிங்கப்பட என்ன இருக்கு? அவர்கிட்ட பணம் இருக்கு, பலமிருக்கு. இதெல்லாம் பெருமைக்கு ஆற விஷயம்தானே?"

சாருமதி முகம் சுளித்தாள்.

"சொல்லிக்கிட்டா எல்லாம்... இந்த வயசுல உனக்கு ஏன் சொல் லுறேன்னா, நீ புரிஞ்சுக்கணும். போறவ நாளை நீ கல்யாணம் கட்டிட்டு இருக்க வேணும். நாளைக்கு உனக்கு வரப்போறவனை எப்படி நினைக்க வேண்டும், நாளைக்கு உனக்கு வரப்போறவனை எப்படி நினைக்க வேண்டும், இப்படித்தான் இருப்பான்னு சகஜமாய் பழகிக்கணும். ஏத்துக்கிட்டா ஏமாற்றமில்லாமல் பொறுமை இல்லையா? சரி, சரி... அழுது என்ன ஆவப்போகுது? முகம் கழுவிட்டு வா! வாழும் போது எப்படியோ அதை ஏத்துக்கத்தான் வேணும். கூட்டி வெச்சுக்க அவ்வளவு தான்!"

சாருவுக்கு எதுவும் இருக்கவில்லை.

தலையில் பாறாங்கல் வைத்தது போலிருந்தது.

'இப்படியா இருக்கிறார்கள்? அப்பா, அம்மா, அண்ணன், அண்ணி, எல்லோருமே!'

தப்புன்னு தெரிஞ்சே செய்யறதும், அந்த தப்பை தடுக்காமல், கவுரவமா, பெருமையா நினைக்கிறதும். ச்சை... என்ன மனுஷங்க இது!

மனிதர்கள் செய்யும் செயலா இது? தெரு நாயைப்போல அங்கும் இங்கும் பாய்ந்து... கலாச்சாரம் என்று வாய் கிழிய பேசுகிறார்கள்?

எல்லா ஆண்களுமே அப்படித்தானோ? நிஜமாகவே? அப்படியென்றால் கேப்டன் மாமா, சமையல் மாஸ்டர், இவர்களெல்லாம் கூட அப்படிப்பட்டவர்கள்தானோ! பார்க்க சாதுவாய் கண்ணியமாய் இருக்கிறார்களே... அதெல்லாம் வெறும் போலி முகமோ? பார்த்தால்தான் பவிசு தெரியுமோ!

தானும் ஒருவனுக்கு கல்யாணமாகி என்ன அனுபவிக்க வேண்டுமோ, தன் வீட்டுக்கு வழிகாட்டியாய் அமையும் இந்த குடும்பத்தின் பழக்கமோ என்னவோ

வேண்டாம்!

"போ... அது முடியாது. என்னால் முடியாது... எனக்கு கல்யாணமே வேண்டாம்.

அம்மா, அப்பா சாப்பிட்ட இலையில் சாப்பிடுவதைத்தான் அருவருப்பாய் பார்ப்பவள் நான்! எவளோ ஒருத்தியை... சாப்பிட்டு வந்து என்னை சாப்பிட... என்னால் அனுமதிக்க முடியாது. என்னால் இதை அம்மாவைப் போல் சுலபமாய் நினைக்க முடியாது.

போகக்கூடும் இப்படிப்பட்ட ஆண் வர்க்கத்தை போக்குவது. [illegible]

[illegible] அம்மா, அண்ணி போன்றவர்களை [illegible] போட [illegible]!"

சாருமதியின் உள்ளத்தில் தீ கொழுந்து விட்டு எரிய ஆரம்பித்தது.

9

மணி இரண்டரை!

இன்று பள்ளியின் ஆண்டுவிழா. இரண்டொரு மணிக்கெல்லாம் விட்டதால், மதியம் ஒரு மணிக்கே வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். சாருமதி விளக்க விழாவிற்க்கு விட்டு வந்தாள் நுழைந்தாள்.

வீடு திறந்தே இருந்தது. மௌன அமைதியுடன்.

அம்மாவும், அண்ணியும் பக்கத்து ஊரு பெண்ணையம்மன் கோவிலுக்கு போவதாகவும், இரவு பாலையாவிலிருந்து என்று காலையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். அண்ணிக்கு இருவரை [illegible] பூஜை [illegible] விரதமாம் என்று [illegible] கோவிலுக்கு கொண்டு போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சரி... பத்மா எங்கே? யாரும் வீட்டில் இல்லாதபடி [illegible] தொறந்து போட்டுட்டு எங்கே போனாள்? இதென்ன பொறுப்பில்லாத்தனம்?

கொல்லை, பாத்ரூம், சமையலறை என்று எல்லா இடங்களிலும் சென்று தேடினாள். [illegible] கண்கள் [illegible] கருங்கிடையில் எப்போதும் வெளியே தான் போட்டப்பட்டிருக்கும் அப்பாவின் [illegible] ஒரு [illegible] இறந்திருந்தது.

எப்படியும் வீடு திரும்ப ஆறேழு ஆகுமே. அப்பா வந்துட்டாரா என்ன? ஒருவேளை உடம்பு கிடம்பு சரியில்லையோ? மெல்ல ஏறி வந்து [illegible] அறையில் போய் கதவில் கை வைக்க பாதி திறந்தது.

எட்டிப் பார்த்த சாருவின் கண்கள் அதிர்ச்சியில் வெளியே தெறித்து விடும்போல் விரிந்தன. அடுத்த கணமே கதவை இழுத்து சாத்தி... வந்த சுவடு தெரியாமல் தன் அறையில் போய் விழுந்தாள். உடம்பு [illegible] ஆத்திரத்தில் ஆடியது. ஐயோ... ஐயோவென்று மனசு அரற்ற ஆரம்பித்தது.

அம்மா இருக்க வேண்டிய இடத்தில்... அப்பாவின் முழு ஆக்கிரமிப்பில் பத்மா!

கடவுளே இதென்ன உறவு!

[illegible] உறவாடிய அந்த பெண்ணுடன் அப்பா!

அப்பாவின் முகத்தில் துளியும் சலனமில்லை. அரிசியில் கல்லை பொறுக்கி போடுவதுதான் அப்போதைய மிகப் பெரிய கடமையாக செய்து கொண்டிருந்தாள்.

"என்னம்மா! நான் என்னவோ பெரிய விஷயத்தைச் சொல்கிறேன்... நீ [illegible] மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கிறே!"

"அடுத்த வாரம் முழு பரீட்சை வருதுன்னு சொல்லலையா?"

"அதுக்கென்ன இப்ப?"

"போனி... படி!"

"அம்மா!"

"இதோ... பாரு சாரு! எனக்கு சலவாசே புடிச்சிக்க உன்னோட துடிப்பு... [illegible] புரியாமல் இல்லே. நானும் நடிச்சவள்தான். அழுதவள்தான். சண்டை போட்டவதான். நான் இருவரையும் ஏழு மாசம் காத்திருந்தேன். இந்த மாதிரி [illegible] விட்டு விடுவாய். பொறுத்த வீட்டுக்குப் போனப்போ... எப்படியும் நம்ம காலடியிலே வந்து விழுவாருன்னு! ஆனா... அவரு காசிலும் காசிலே. பொம்பளைங்க வந்து விழுந்தாங்க. மறுபடி எப்படியோ இருப்பிடத்தையும் போகலை. குழந்தைக்கு சொந்த வைராக்கியத்தை நம்பினேன். அடங்கியது என்றெல்லாம் வீட்டுல தங்க இருந்த [illegible] பார்த்தும்... வேற வழியில்லாம... நானே புகுந்த வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன். கொஞ்சம் முன்னாடி சொல்லியிருந்தா... கல்லு மாதிரி அதுதான் இருந்த... போனா... எனக்குத்தான் பெரிய நிம்மதி போய் [illegible]!"

அதுவரை இருந்த துடிப்பு கொஞ்சம் அடங்கியது போலிருந்தது.

"அம்மா! உன் மனசுக்குள்ளும் ஆசைகள் இருக்கிறதா?" கண் இமைகள் பெண்ணை, [illegible] இப்படி கண்டும் காணாமல் போவது மாதிரி மூடிவிட்டு [illegible] இருக்கிறாயா? ஏமாந்து... உனக்கிருந்த எல்லா வாழ்க்கை சாப்பிட்ட... [illegible] புருஷனோடு படுப்பதும் தான் வாழ்க்கையா? இது கேவலமாயில்லையா?"

சாருமதியின் இளம் நெஞ்சிலிருந்த பல கேள்விகள் சீறிப்பாய்ந்தன. அதன்பின் அந்த வீட்டில் இருப்பதே கனலில் செருப்பின் மீது மிதிப்பது போலிருந்தது. தன் கவனத்தையெல்லாம் படிப்பில் பதித்தாள்.

பள்ளி மேல்நிலையிலே [illegible] முதலாவதாக தேறினாள். தலைமையாசிரியர் உதவியோடு ஸ்காலர்ஷிப்பில் சென்னை கல்லூரியில் மேலே படிக்க இடம் கிடைத்தது.

அதன் பின்தான் புயலடிக்க தொடங்கியது.

"யாரைக் கேட்டு கேட்டுக் கொண்டு படிக்க அப்ளிகேஷன் போட்டே?"

"எல்லாமே நீயா இருந்தா... இப்படி கல்லூரி மட்டும் [illegible] அனி [illegible] பத்து பண்ணிட்டு பட்டணம் போவேன்னு வந்து நிப்பே!"

பாம்பணையிலே இல்லாத படிப்பா... இனத்துக்கு மட்டும் என்ன இத்தனை படிப்பு வேண்டிக் கிடக்கு! வீட்டுல ஆம்பளையை முன்னால் [illegible] அதுதானாலும் பட்டணம் படிச்சிட்டு விவசாயத்தை பார்க்கிறான். இவ மட்டும் என்ன அதிகப்பட்டுப்போச்சா?"

"எங்களுக்குப் படிப்பா! அதைத்தான் பார்க்கிறேன், படிப்பிருந்தா தமிழே, கதைகளும் புண்ணாக்கும்?"

ஆனானுக்கு எதிர்வாக்கல் சாரு அசரவில்லை.

"பாவாயிக்கில்லப்பா. பணம் கொடுக்க ஒப்புவிலேனாலும் பரவா யில்லே. நானே ஊராவதுபோலதானே படிக்கப் போறேன்! என் சாப்பாட்டு செலவுக்கு நானே சம்பாதிச்சிக்கும் நம்பிக்கை இருக்கு!"

"ஓஹோ! அந்த தைரியமுமே எதிர்க்கிற அளவுக்கு வந்தாச்சு. இந்த உனக்கு இங்கே இடமில்லே! வெளியே போ!"

"என்னங்க, அவதான் புரியாம பேசிக்கிட்டு பேசறாளில்லை. இங்க வந்து" பதறிக் கொண்டு வந்தாள் கோகிலவேணி.

"பளார்!" ஒரே அறையில் உலகம் சுற்றியது அவளுக்கு.

"இதுக்கு மேல ஒரு வார்த்தையும் பேசாதே. இனிமேல் ஒரு வார்த்தை பேசினே... இருவரையும் வீட்டை விட்டு வெளியே போக வேண்டியிருக்கும். உனக்கு புருஷன் வேணும்னா... உன்னை போ! இல்லை... உன் பொண்ணும் வேணும்னு நினைச்சா... தாராளமா இவ கூட போய்டு! என்னைப் பற்றி உனக்குத் தெரியும். எவ்வளவு கண்டிப்பானவன்னு தெரியும். சொன்ன சொல்லை மீற மாட்டேன்னும் தெரியும்!"

சில விநாடிகளில் சாருமதி எல்லாக் கனவுகளையும் இழந்தாள்.

"அம்மா... தன்னுடன் இணைந்து விடுவாள் என்ன இருந்தாலும், தாயும் பெண் தனியே இனம்... எந்த நாளாவது அதற்கு உடன்பட முடியாது. அவள் என்றுடன் நிச்சயம் வருவாள்.

"உங்க பேச்சை நான் எவ்வளவுக்கு மீறி இருக்கேன்! உங்களை விட வேற யாரும் எனக்கு முக்கியமில்லீங்க..." என்று விசும்பிக் கொண்டே உள்ளே ஓடினாள்.

சாருமதியின் நம்பிக்கைகளில், பாசத்தில் விழுந்த பலமான அடி!

இனி என்ன விட்டாள். இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச பாசத்தையும் வழித்துப் போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டாள்.

ஹாஸ்டலில் தங்கி படித்துக் கொண்டே, பார்ட் டைமாக ஒரு டைப்ரைட்டிங் கடையில் வேலை செய்து, பணம் எடுத்துக் கொண்டு, வாழ்க்கையோடு போராடினாள். பாலகிரின் நட்பு கிடைத்தது கூட அப்படியொரு சந்தர்ப்பத்தில்தான்.

முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பாஸ் பண்ணியதும், பாலகிரின் உதவியோடு நல்ல கம்பெனியில் உடனடியாக வேலை கிடைத்தது. நாலைந்து முறை பணம் கேட்காமல் ஊருக்குக் கடிதம் எழுதினாள். அத்தனை கடிதங்களும் அப்படியே பிரிக்காமல் திரும்பி வந்தன. போட்டு அனுப்பினாள் மூன்றாவது தடவை. மாய பந்த பாசத்திற்கு கொள்ளி போட்டு இதயத்தை இறுக்கிக் கொண் டாள் சாருமதி.

பூர்ணிமா பெய்திருந்த மழையால் ரோடு பள்ளங்களில் சேறும் சகதியும் தேங்கிக் கிடந்தது.

சேலையை சற்றே உயர்த்திப் பிடித்து கவனமாய் நடந்தவள், மனிக் கட்டை திருப்பி நேரம் பார்த்து நடையை எட்டிப் போட்டாள். அப்போ

துதான் அது நடந்தது.

"மேடம்!"

முன்னால் சென்று சடன் பிரேக்கிட்டு நின்ற கார். அதற்குள் சென்று சேரும் தலையணிக்கும் அவள் புடவையில் கோலம் போட்டிருந்த அதிர்ச்சியும், சாதத்தினாலும் உடல் கோபம் தடுமாறியது சாருமதி.

காரின் கதவைத் திறந்து கொண்டு இறங்கினான் அவன்!

"ஓ!" உருவியபடி அவளருகே போனவன் அடுத்த கணம் சடன் னை கொரித்தான்.

அவன் முகம் வெளிறி பிரமித்து நின்றான்.

மனுதான் பலசிறுகதை காதலிருந்தபோது அவன் நினைவு வந்தது.

'இடியட்! அவனைப் போலு ஆம்பிள்ளை வீடு போட வேண்டியது மிச்சம் சிக்கிரமே ஒரு பொண்ணை வாங்குவதும் இல்லைன்னே போன அப்பன் பண்ணியதும் அப்படியே எவ்வளவு அவனைத்தப்பா போச்சேன்! ஏன் தவ, நோட்டல ஒரு பெண்ணோடு நடந்து போகக் கூடாது. கண்ணியமாக ஆயாமதுவிலே பிதக்க ஆரம்பிச்சிடும்!"

பிறகுதான் வந்து நின்ற பஸ்ஸில் விரால் மீனாக உள்ளே நுழைந்து கூட்டத்தில் விஷாலனை நாறுதகத் சமித்துக் கொண்டு, கடைசியில் வந்ததும் பொறிதாய் மூச்சு விட்டபடி இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

"மேடம்..."

பின்னால் ஹாரன் சப்தம் கேட்டது.

உடனே தகாதது பிளாட்பாரத்தின் மீதேற நினைத்து அவசர அவசர மாய் காலை தூக்கி வைத்தவள், சொத், சொத்தென தரையில் கால் வழுக்கி, நிலை தடுமாறி தொப்பென்று சகதியில் விழுந்தாள்.

சாருமதிக்கு கண்களெல்லாம் இருண்டு போனது.

தொப்பலாய் நனைந்து உடலோடு ஒட்டியிருந்த ஷிஃபான் அவளின் திரட்சியான கால்களை அப்பட்டமாய் காட்ட, முகத்தை இதயத்தில் படபடப்பை மீறிய பரிகாசம். கைகளில் சிராய்ப்பு. முண்டியெழுந்து சிரிப்பு பொட்டுகளை உதறத்துவங்கினாள்.

என்ன செய்வதென்றே புரியாமல் நின்று கொண்டிருந்தவனை அந்த குரல் உசுப்பியது.

"அடிபட்டதா பட்டுச்சா?"

எங்கிருந்துதான் வந்ததோ அத்தனை கோபமும் சக்தியெல்லாம் வலக்கையில் திரட்டி அவன் இடக் கன்னத்தில் இடியாய் இறக்கினாள்.

அடக்க முடியாமல் வாய்விட்டு சிரித்தவனுக்கு புரையேறியது.

"பாஸ்கர்... நான் சீரியஸா சொல்லிட்டிருக்கேன். நீ பாட்டுக்கு சிரிக்கிறே!"

"சிரிக்காம என்ன செய்ய? பாவம் அந்த ஆளு!"

"யாரு அவனா? அந்த ராஸ்கலால, அடிவாங்கத்துக்கு ரெண்டு நாள் லீவு போட்டேன் தெரியுமா?"

"அதுக்கு அவன் என்ன செய்வான் சாரு! முதல் நாளாவது அவ

மேல தப்பா ஒத்துக்கிறேன் நேத்து நடந்தது முழுக்க உன் தப்பு [illegible] ரத்தில நடக்காம, சொட்ட நடந்தது தப்பில்லையா? நீயா, தடுமாறி விழுந்தூட்டு, அவனை அனுகுச்செயறியே.. இது சரியா?"

"உன் வாக்குவாதத்தே.. வேற எப்படி பேசுவே?"

"இந்த ஒரு விஷயத்துல மட்டும்தான் உன்னை என்னால புரிஞ்சுக்கவே முடியல. அறிவுப்பூர்வமா பேசறே, சிந்திக்கறே, தீர்வு சொல்றே! பட்டு, ஜென்'ல் போல மட்டும் வலுக்கட்டாயமா குற்றங்களை சுமத்தி வீழ்த்தப் பார்க்கறே! மோசமா விமர்சிக்கறே. இதெல்லாம் ஏன் சாரு?" பாஸ்கர் கொஞ்சம் கவலையோடுதான் கேட்டான்.

சாருவின் வாய் பேசவில்லை. ஆனால் கண்கள் மட்டும் வெறுப்பை பூசிக் கொண்டு இலக்கின்றி, எங்கோ வெறித்தன.

10

"மேடம், லெட்டர்!" பியூன் டேபிள் மீது ஒரு பெரிய தடிமனான காக்கி நிற கவரை வைத்துவிட்டு போனான்.

இன்றோடு பத்தாவது நாள்! கோபத்தில் மூக்கு நுனி சிவக்க, அதன் வாயை கிழித்தாள்.

பொலபொலவென ரோஜா இதழ்கள் மடிமீது கொட்டின. கடைசியாய் ஒரு சிறிய கார்டு வந்து விழுந்தது. வாழ்த்து அட்டை. வெள்ளை வெளேர் அட்டையில், சிவப்பாய் வெல்வெட்டில் இதயம். அதனுள் பொன்னிறத்தில் 'ஐ.. லவ்.. யூ.. சாருமதி!' என்று மின்னும் வாசகம்.

இதயம் டப டப் என்று குதித்தது.

'என்ன கூத்து? யார்.. யார் வேலை இது? தினசரி விடாமல் எனக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருப்பது யார்? அதுவும் ஸ்பெஷலாக வடிவமைக்கப்பட்ட கார்டு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.'

முகவரி டைப்படிக்கப்பட்டிருந்தது. தபால் முத்திரையைப் பார்த்தாள். சென்னை அண்ணாசாலையில் தான் நேற்றைய தேதியில் போஸ்ட் செய்யப்பட்டிருந்தது. [illegible] அடையாளம் எதுவுமில்லை.

'யாராய் இருக்கும்? நம் ஆபீஸ்லயே..'

'சேச்சே.. இருக்காது. எல்லோருமே கல்யாணமானவர்கள். அப்பப் போது ஜொள்ளு விடுவதோடு சரி. இந்தளவு தைரியமாய் யாரும் செய்ய மாட்டார்கள். பிறகு! வேறு யார்?'

'பாஸ்கராய் இருக்குமோ?'

'சே. பாஸ்கரா? சேச்சே! ஆனா.. அவன் ஆபீஸ்ல எப்பவுமே [illegible] தானே இருக்கு. கேட்டுவிடலாமா? என்னை நல்லா அறிந்தவன். நேர்மையான அன்பும், அக்கறையும் கொண்ட ஒரே ஆண். கொஞ்சம் மற்ற ஆண்களிடமிருந்து மாறுபட்ட நல்லவன். அவனா? நட்பு காதலாகி, அவனும் கள்ளத்தை புகுத்தி விட்டதா? கேட்டுவிடலாமா? என்னைப் பற்றி எல்லாம் தெரிந்தும் எப்படி இறுக்கத்தனமாய் நடந்து கொண்டாய் என்று கேட்கலாமா? தட்ஸ் குட்! இன்னைக்கே கேட்டுடணும்!'

இதோடுதான் ரெண்டாவது!

இடது மூலையிலிருந்து ஜன்னல் வாயிலில் ஒரு பெண் [illegible] பார்த்துக் கொண்டிருந்தது எப்போதோ [illegible] கசிந்துக் கொண்டிருந்தது.

சன்னமான வெளிச்சத்தில், பாஸ்கர் சாருமதியை கண்ணெடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிரிண்டட் ஆர்கண்டி சேலை. ஸ்லீவ்லெஸ் ப்ளவுஸ். லேசான மேக்கப் முகம். கழுத்தில் மெலிந்த கண்ணிப் போலிருந்த படி, நெற்றியில் [illegible] பொட்டு. தோள் வரை வெட்டி விடப்பட்டிருந்த கூந்தலை ரப்பர் பாண்டில் அடக்கியிருந்தாள்.

அவன் அப்படிப் பார்ப்பது என்னவோ போலிருக்க,

"என்ன பாஸ்கர்? அப்படி பாக்கறே?"

"யூ லுக் வெரி நைஸ் டுடே..."

"அப்பா.. இத்தனை நாளா அசிங்கமாயிருந்தேனா?"

"தெரியல.. பட்.. இன்னைக்கு ரொம்ப அழகா இருக்கே."

இது வித்தியாசமான பாஸ்கர். இதுதான் வரை என் அழகை விமர்சிக்காதவன். இப்போது விமர்சிக்கிறான் என்றால்..? அதுவும் அவன் முகத்தில் கூடுதல் பளபளப்பு.

சந்தோஷம். எல்லா வருஷமும் மீறி ஒருவித படபடப்போடு கைகளை கோர்த்து, பிரித்து, கோர்த்து..

"என்னவோ பேசணும்னு சொன்னியே சாரு.."

"ம்.. எப்படி ஆரம்பிக்கறதுன்னுதான் தெரியல. உன் மனசில கள்ளம் புகுந்துட்டதோன்னு சந்தேகப்படறேன்."

"வாட்? கள்ளம் பண்ணன்னு என்ன பேச்சு இது?"

"நீ எதையோ என்கிட்ட மறைக்கிறே! பர்ஸ்ட் ஆப் ஆல் ஃபிரண்ட்ஸ், எல்லாத்தையும் ஷேர் பண்ணிக்கணும் இல்லையா?"

"யப்பா.. போன ஜென்மத்தில போலீஸ் நாயா பொறந்தியா சாரு? எப்படி கரெக்டா ஸ்மெல் பண்ணிட்டே! யெஸ்.. ஒரு முக்கியமான பர்ஸனல் விஷயம் மறைச்சது நிஜம். தெரியக்கூடாதுன்னு மறைக்கலே. எல்லாம் நடந்த பின்னாடி சொல்லணும்னு நினைச்சேன். இப்படி என் [illegible] [illegible] பண்ணாம ஆக்கிட்டியே சாரு." ஆச்சரியமாய் சொன்னான்.

உள்ளங்கை வியர்த்தது சாருவுக்கு.

'இவன்தான் இவனேதான். நான் நினைத்தது சரிதான்!'

"என்ன கோபமா சாரு? உன்கிட்ட மறைச்சதுக்கு வெரி சாரி. குடும்பத்துல என் மாமா ஒருத்தர் இருக்கார்னு சொல்லியிருந்தேனே, அவர் [illegible] பேரு. ஒரு பார்க்க நல்லா இருப்பா! போன வாரம் ஊருக்குப் போயிருந்தேனே, இருக்காங்கதான். [illegible] காக, பெண் பார்க்கும் படலம். இன்னும் பதினஞ்சு நாளில் [illegible] தம்! மேரேஜ் அப்ப சொல்லலாம்னு நினைச்சிருந்தேன்."

சாருவிற்கு முகத்தில் அறைந்தது போலிருந்தது. தான் நினைத்ததெல்லாம் தலைகீழாய் போனதில் ஒருவித ஏமாற்றம். ஆனால் அதையெல்லாம் [illegible]

அலைஅலையாய் சந்தோஷம் எழும்பியது.

"ஓ... வாட்... எ பலசன்ட் திலுஷ்! ஹம் சோ... ஹாப்பி பாஸ்கர்... மொதல்ல ஃப்ளைட்டுக்கு ஆர்டர் பண்ணு!"

விழித்தான் பாஸ்கர்.

"நீ சொல்றத பாக்கறப்ப... நீ வேற எதையோ பேச வந்திருக்கே... என் கல்யாண விஷயம் உனக்கு கரண்ட் நியூஸ்... அப்படித்தானே?"

"யெஸ்..."

"என்ன... சொல்லு!"

"நோ... இப்ப வேண்டாம்... இன்னொரு நாள் சொல்றேன். மொதல்ல இதை செலிப்ரேட் பண்ணலாம் எனக்கு அஞ்சு கப் பாயசம்!"

எத்தனைதான் தன்னை மகிழ்ச்சியான சூழ்நிலையில் பிணைத்துக் கொண்டாலும்... அவ்வப்போது மனதில் அந்தக் கேள்வி தலைக்காட்டிக் கொண்டுதானிருந்தது.

'யார் அவன்?'

"பிளடி ராஸ்கல்! இதென்ன விளையாட்டு? ஒருநாள் விடாம தினந் தினமும் இப்படி லெட்டர் அனுப்பற சோமியோ யார்?" எரிச்சலோடு இன்றோடு இருபத்தி ரெண்டாவதாக வந்திருந்த வாழ்த்து அட்டையை சுக்கலாக கிழித்து குப்பையில் போட்டான்.

'எந்த பொறுக்கி இப்படி என்னோடு விளையாடுகிறான்? அவனுக்கு என்னை நன்றாக தெரிந்திருக்கிறது... அலுவலக முகவரியோடு! யார்... யார்?'

'அவன் மட்டும் யாரென்று தெரியட்டும்... அவனை...'

நிச்சயதார்த்தம் என்று ஊருக்கு போன பாஸ்கர் இன்னும் வர வில்லை. வந்ததும் இதைப் பற்றி சொல்லணும்.'

'சே... இதென்ன... வேலையில கூட கவனம் செலுத்தாமல்... இந்த சாதாரண விவகாரம் ஒரேயடியாய் இம்சிக்கிறதே! இதற்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருத்தப்படுவது அவசியம்தானா? எவனோ லெட்டர் மொட்டையாய் எழுதுகிறான் என்றால்... வீணாக நான் ஏன் சஞ்சலப்பட வேண்டும்?'

மனதில் உறுதிக்க தீர்மானத்தோடு நிதானத்திற்கு வந்தான். ஆனால், அந்த நிதானம் அடுத்த வாரத்தில் வந்த பிறந்த நாளன்று சுக்கு நூறாய் சிதறிப் போனதுதான் முக்கிய விஷயம்.

"மேடம்... கூரியர்ல உங்களுக்கொரு பார்சல் வந்தது" மேஜை மேல் ஒரு பார்சலை வைத்துவிட்டு நகர்ந்தான் பியூன்.

பார்சல்?

அதே டைப்படிக்கப்பட்ட முகவரி.

'அவன்தான்... அவனிடமிருந்துதானா?' படபடப்போடு ஒரு விதமான பரபரப்போடு பார்சலை பிரித்தாள்.

ஜிகினா காகிதம் போர்த்தப்பட்ட சேலை! ரோஸ் கலரில் கருநீல பார்டர் வைத்த மைசூர் சில்க் அது! அதன்மேல் வெல்வெட் ரோஜா. வழக்கத்திற்கு மாறாக வாழ்த்து அட்டைக்கு பதில் குண்டு குண்டாக கார்டு கையெழுத்தில் வாசகம்.

"என் இனியவளின் பிறந்தநாளுக்கு இந்த இனியவனின் இதயவாழ்த் துக்கள்!

இது சாதாரண சேலை மட்டுமல்ல

விலைமதிப்பற்ற உன் நினைவுகளை

சுமந்து திரியும் என் இதயமும் கூட!

உடுத்துவாயா?... அதில் உன்னை காண்பாய்!

இப்படிக்கு

உன் சாருமதி!

பற்களால் உதடுகளை அழுந்த கடித்தாள்.

'யாரிந்த சாருமதி? முன்பின்னும் அறிமுகமில்லாத புதிய பெயர். இன்று என் பிறந்தநாள் என்று அவனுக்கெப்படி தெரியும்? எவ்வளவு துணிச்சலிருந்தால் புடவை வாங்கி அனுப்புவான்?'

'வருவான்... என் முன் முகம் காட்ட நிச்சயம் வந்தே தீருவான்? அப் போது காட்டுகிறேன் இந்த சாருமதி யார் என்று!'

வந்தான் அன்று மாலையே!

அலுவலகம் முடிந்து உயிர்ப்பித்து தெருவின் முனையை தொட்ட போது... தடுப்போடுடன் ஒரு கார் வழிமறித்து நின்றிருந்தது. அதன்மீது சாய்ந்து கொண்டு புதுமைக் காட்டியபடி நின்று கொண்டிருந்தான் அவன்.

பிரேக்கிட்டு நிறுத்திய சாரு, கண்கள் பிரமிப்போடு இடம் மாறின இருந்த சமயம்.

"விஷ் யூ ஹாப்பி பர்த்டே... மிஸ் சாருமதி!" என்றபடி இருகரம் கொத் தோடு நீட்டினான்.

அதிர்ந்து போய் இறங்கிய சாரு "வாட்?" என்றாள்.

"பிறந்தநாள் வாழ்த்துன்னு சொன்னேன்" மென்மையாய் சிரித்தபடி சொன்னான்.

'இவன்... இவன்தானே அன்று காரில் வேகமாய் வந்து என்மேல் சேற்றை வாரியிறைத்தான்?'

"ஓ... நீ"

"யெஸ்... நான்தான்! தினமும் லெட்டர் அனுப்பியதும், இன்னைக்கு சேலை அனுப்பியதும் நான்தான். பிகாஸ்... ஐ லவ் யூ. வித் ஆல் மை ஹார்ட்!"

"அடப்பாவி! நான்சென்ஸ்! யூ... ராஸ்கல்... நீதானா அது? பொட்டையா அனுப்பறே? ஒரு பொண்ணோட அட்ரஸ் கையில இருக்கிறதா லெட்டர் எல்லாம் மானங்கெட்ட அனுப்புவியோ! இதுக்கு டோன்ட் மைக் இப்படி இவன் இதோ பார்! நீ அனுப்பின இதுவும்!" மூச்சு விடாமல் பேசியவள் பார்சலை பிரித்து புடவையை எடுத்து கைகளாலேயே அக் கணத்தில் நார் நாராய் கிழித்து அவன் முகத்தில் வீசி எறிந்தாள்.

11

"கொஞ்சம் குண்டாயிட்டே பாஸ்கர்!"

"நிஜமாவா! எனக்கொண்ணும் அப்படித் தெரியலே. இட்டத்துல இருந்து நான் கூறிக்க பார்க்கறதால... அப்படித் தெரியறதோ... என்னவோ!"

"இருக்கலாம். மாலதி எப்படி இருக்கா பாஸ்? ஜாலி. இப்ப புயர் பேசிக் கைச்ச!"

"ஜோடா... ஓக்கே! ஒரு நாளைக்கு விட்டுக்குவா... சாரு!"

"கண்டுப்பா வரேன்! மாலதிக்கு பொட்டால பிடிச்சிருக்கா?"

பார்க்க சிவாயடா தெரியறா... பாலம் கிராமத்துப் பொண்ணுறு!"

"ஆரம்பத்திலேதான் அந்த தெரவலெல்லாம். இப்ப பயம் விட்டுப் போச்சி... இன்னும் கொஞ்ச நாள்ல இந்த பெட்ராளையே வித்துடுவா... அந்தளவு சுட்டிகை. மாலதி நல்லா சமைக்கிறா தெரியுமா!"

"உன்னைப் பார்த்தாலே தெரியுதே!"

"கமிங் சண்டே... நீ வீட்டுக்கு வா! நான் மாலதிக்கிட்டே சொல்லிடறேன் இன்னைக்கே. ஓக்கே?"

"ஓக்கே...!"

சொன்னபடி அந்த ஞாயிறு பாஸ்கரின் வீட்டிற்கு வந்து ஒரு கலக்கு கலக்கிவிட்டு, மேலும் போனஸாய் மாலதிக்கு ஒரு புடவையை ப்ரெசெண்ட் பண்ணிவிட்டுப் போனாள் சாருமதி.

"மாது... சீக்கிரம் டிரஸ் பண்ணிக்க... லேட்டாயிடுச்சு. அப்புறம் பாதி படம்தான் பார்க்கணும்..."

"இதோ வந்துட்டேன்!"

"ஏய்... என்ன இது?"

"எது?"

"சாரு குடுத்த புடவையைத்தானே கட்டிட்டு வரச் சொன்னேன்?"

"அந்தப்புடவை எனக்கு வேண்டாங்க..!"

"ஏ... ஏன்... கலர் பிடிக்கலையா?"

"கலர் நல்லாதான் இருக்கு! ஆனா, அதை கட்டினா கண்ணாடி மாதிரி உடம்பெல்லாம் பளிச்சின்னு தெரியுதுங்க..."

"இப்ப அதான்மா பேஷன்!"

"இருக்கட்டுங்க... அந்த புடவையெல்லாம் அவங்க, அதான் சாருமதி கட்டிக்குவாங்க சரி. என்னை மாதிரி குடும்பத்துப் பொண்ணுங்க கட்டறதில்லே... தெரியாதா உங்களுக்கு?"

[illegible]

பாஸ்கரின் சந்தோஷ வீணையில் ஒரு கம்பி பட்டென்று அறுந்துப் போனது.

"நீ சொன்னது மாதிரிதான் அந்த ரோமியோ... அவனை பேசவிடாமல் சந்துரு தொப்பை டப்பா லவ் பண்றான் போலிருக்கே!"

"ஆ! இப்ப நான் உன்கிட்ட கிசாச் பண்ண சொல்லலை... நீ வந்து அவனை கொஞ்சம் கண்டிச்சு வை!"

"இது சரியா சாரு?"

"எது?"

"காதலிக்கறது அவன் உரிமை! அதை எதிர்க்கறதும், மறுக்கறதும் உன் உரிமை! இடையில நான் வந்து..."

"தோ... பார்! உரிமை, கடமை பேச்செல்லாம் வேணாம். இதுவே வேறொருத்தனா இருந்தா... நான் கேட்ட கேள்விக்கு என் பக்கம் தலை வச்சிருக்கமாட்டான். இவன் என்ன ஜெயபாலோ? நீ வந்து ரெண்டு தட்டு தட்டி வை!"

"ஒரு ஐடியா!"

"என்ன?"

"பேசாம அவனை லவ் பண்ணிடுதான் பாரேன்..."

"பாஸ்கர்... ப்ளீஸ் பீ சீரியஸ்..."

"சரி... சரி... முறைக்காதே... நாளைக்கு தட்டிடலாம்!"

சந்துருவின் தோள் மீது வலுவான கரம் ஒன்று அமர்ந்தது.

திடுக்கிட்டு திரும்பிய சந்துரு பட்டென்று கையை தட்டிவிட்டு முறைத்தான்.

"ஏய்... என்ன மிஸ்டர் இது?"

"என்னப்பா ரோமியோ! உடம்புக்கு முடியலியோ! ம்... சாருமதி பின்னாலே நாய் மாதிரி அலையறியாமே! என்ன திமிரா?"

"ஓ! ஆர் யூ மிஸ்டர் பாஸ்கர்? லுக்! இது எனக்கும் சாருவுக்கும் உள்ள ப்ராப்ளம்... மேட்டர். நீ உன் வழிய பார்த்துகிட்டு போ!"

"யூ... ராஸ்கல்!" பட்டென்று முகத்துக்கு நேராக குத்தினான் பாஸ்கர்.

பல்லில் உதடு பட்டு ரத்தம் கசிந்தது சந்துருவுக்கு. அவன் பாஸ்கரை பார்த்த பார்வையில் வெறுப்பும், ஒருவித வெறியும் தெரிந்தன.

"ஸ்... ஆ..." தோசையை மீண்டும் வாயில் வைத்தவன் உதடு காயம்பட்டு எரிந்தது.

சாருமதியின் நினைவு விஸ்வரூபமெடுத்தது.

'இடியட்! யாருவன்? அவளைக் காதலிக்காதே என்று தடுக்க இவன் யார்? யாரிடமோ சொன்னானே பாஸ்கர்! இவனாய் இருக்குமோ? ஆத்திரத்தில் சந்துருவின் கண்கள் நெருப்புத் துண்டுகளாய் சிவந்தது.

'சாரு... மை டியர் சாரு! உனக்கு இன்னுமா என்னைப் புரியவில்லை? என் உயிரையும் விட அதிகமாக உன்னை நேசிக்கிறேன் சாரு! ஆனா நீ ஒரு மூணாம் மனுஷனை விட்டு அடிக்க வைக்கிறே! திருப்பி அடிக்க எனக்கு எவ்வளவு நேரமாகும்? அவனுக்கு அடிபட்டால் நீ இன்னும் என்னை

வெறுப்பாய். அதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

உனக்காக எவ்வளவு அடிகளையும் தான் தாங்கிப்பேனே டு நீ? ஆடம்பர மோகம் பார்த்த நான் முதலா உனையிட என்னில் தொலைத்து விட்டு நடைபிணமாகி விட்டேன். எப்போது எனக்கு உயிர் பிச்சை தரப் போகிறாய்?

எனக்கு நீ வேண்டும். உன் மடியில் தலை வைத்து நட்சத்திரங்களை எண்ண வேண்டும். சிறிய வயதிலேயே இறந்துவிட்ட என் தாயின் அன்பை, அரவணைப்பை நீ தர வேண்டும்! மேஜை மீது கவிழ்ந்து தாங்கித் தானே பிதற்றினான்.

ஏழு வயதில் அழகான அம்மாவையும், அருமையான அப்பாவையும் கார் விபத்தில் பறிகொடுத்தான் சந்துரு.

கோடிக்கோடி சொத்து, கார், ஓராயிரம் வசதி, சொந்த வீடு, நிலபுலன், தோட்டம், துரவு என்று எல்லாமே இருந்தது. அவரை அனாதையாய் ஒப்பந்தம் முடிந்தது போனதைப் போல் பெற்றோர் தவிக்கவிட்டு போனபின் அந்த வயதில் அந்த பேரிழப்பை சரியாக உணர முடியவில்லை. வளர வளரத்தான் ஒரு அனாதை என்கிற எண்ணம் தாக்கலாய் தெரிய ஆரம்பிக்க அவன் வாழ்க்கையில் ஒரு விரக்தி குடி கொண்டது.

சிநேகிதமாவது, சிந்தியும் எத்தனையோதான் உயிரைக் கொட்டிப் பார்த்துக் கொண்டாலும் அந்த விரக்தியைப் போக்க முடியவில்லை. அங்கு எம்.எஸ்ஸி முடித்த கையோடு சொத்துக்களை விற்று காசாக்கி சென்னை வந்தான். "மீனா ஸீ பீட் எக்ஸ்போர்ட்" என்று அம்மா பெயரில் இறால் கம்பெனி ஆரம்பித்து மீன்களை பதப்படுத்தி வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி நல்ல நிலையில் முன்னுக்கு வந்தபோதுதான் காருமதி அவன் கண்களில் விழுந்து இதயத்தில் நுழைந்து விட்டாள்.

அம்மாவிற்கு அடுத்து அவன் மனதை ஆக்கிரமித்த பெண்! அவள் எப்படியும் தன்னுடையவளாக வேண்டும் என்கிற வெறிப்பிடித்த பாசம், நாளாக நாளாக இறுகிக் கொண்டே போனது.

"இன்னைக்கே போகணுமா சாரு? இன்னும் ஒரு வாரம் லீவு போடு! முழுக்க குணமாகட்டும்." யாமினி பரிவோடு அவள் கையைப் பற்றினாள்.

"ம்ஹூம்... போர் அடிக்குது யாமினி. உக்காந்திட்டு இருக்க முடியல. நல்லும் கொஞ்ச ஒரிகே இப்ப என்ன கல்லும் மண்ணுமா சுமக்கப் போறேன்? சும்மா நாற்காலியை தேய்ச்சிட்டு வரப்போறேன். தட்ஸ் ஆல்."

"நீ புடிச்ச முயலுக்கு மூணு காலுதான்னு எங்களுக்கு தெரியாதா என்ன? உன் விருப்பம்!" யாமினி தோளை குலுக்கிக் கொண்டாள்.

பதினைந்து நாட்களாகி விட்டது ஆபீஸிற்கு சென்று. இடையிடையே அவளுக்கு ஞாபகம் ஒட்டாக் ஆகிவிட்டது. ஆரம்ப லீவு முடிந்தால் என்றாலும் ஒரு மாதமாவது ரெஸ்ட் எடுக்க வேண்டும் என்று டாக்டர் கூறிவிட்டார்.

விரைவில் குணமாக வேண்டுமே என்று சக தோழியின் அட்வைஸ் படி எட்டணா சைஸில் குங்குமப் பொட்டு இட்டுக் கொண்டாள். இடக்கை மணிக்கட்டிலும் மேல் போட்ட அந்த காயம் கருக் கருக்கென்று கன்றிப்போய் இருந்தது.

இரவில் நட்சத்திரங்களை எண்ணிக்கொண்டே காற்றில் தலை கவிழ்ந்து போனது ஒரு வினாடி தான். அருகில் கொஞ்சம் இருந்தபோது தாயின் மடியில் தலை வைத்திருக்கும் நினைவில் என்று நினைத்தான். பொழுது புலர்ந்து அது போதாமல் விடிந்தது.

பதினொரு மணிக்கு, இதமான சூட்டோடு முகத்தில் அடித்தது வெயில். தோல் நா திறந்து காருமதி.

"சாரு!" மெல்லமாய் ஒரு குரல் அழைக்க திரும்பி நிமிர்ந்தாள்.

சந்துரு!

ஆச்சரியத்துடன் 'இவனா! மீண்டுமா?'

பரிச்சயமான முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு நடந்தாள். அவனும் பின் தொடர்ந்து வந்தான்.

"உடம்பு எப்படியிருக்கு சாரு? தேவலையா?"

தலையசைத்து நின்றாள்.

"ஏன்? எனக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னு..."

"தெரியும். எல்லாமே தெரியும். அதுக்காக ஏன் சாரு குடியைத் தொடங்கிட்டே? நான் என்னவோ துரத்திப் போறேன் தெரியுமா?" என்றான் வேதனையோடு.

"நான் அந்த பாட்டா உனக்குச் சொல்லலை?"

"நீ அழகாய்... தனியாய் வந்துட்டு உனக்கு... என்னைக் குடிக்க வைக்கிறியே சாரு!"

"என் நிலைமையும் கூடி போட்டுக்கிட்டீங்களா?" என்றாள் கிண்டலாய்.

"ஆமாம்!" என்றான் திடமாய்.

ஆர்வம் வரவில்லை. கண்களை மூடினாள். "தேவையா சாரு?" என்று கேட்டான் சந்துரு.

'என்ன மனிதன் இவன்? எவ்வளவு பிடிவாதம் காட்டுகிறான்? மறுத்தாலும் முறைத்தாலும் நாய்க்குட்டி போல் தொடர்ந்து வருகிறானே.

எல்லாவற்றிலும் மேல் நான் குடி போட்டுக் கொண்டதை கேள்விப்பட்டதும், தானும் குடி போட்டுக் கொண்டானா?

இதெல்லாம் எதற்காக? இவன் விரிக்கும் வலையில் என்னை விழ வைக்கும் தந்திரமா?'

'இல்லை' என்று ஒரு குரல் மறுத்தது.

அந்த பேச்சு, பரிவு, கண்கள் எதுவும் பொய்யில்லை. எனக்காக, நான் படும் துன்பம் தானும் அனுபவிக்கும் இவன்! இது எல்லோராலும் முடிகிற காரியமா?

'சரி. இருக்கட்டும்! அதுக்காக? நான் என்னை மாற்றிக் கொள்ள முடியுமா? காதலிப்பதா... நானா? முடிவாய், நல்லவிதமாய் அவனிடம் சொல்லிவிட வேண்டும்' தீர்மானித்த பின் நிம்மதியாய் உறக்கம் வந்தது.

அலுவலக பணியில் மூழ்கியிருந்தவளை போனில் அழைத்தான்

யாமினி.

"யாரு! யாமினியா? வ்வ்வடி ஆச்சர்யம்!"

"சாரு. உடனே கிளம்பி தேவி ஹாஸ்பிடலுக்கு வா. ப்ளீஸ்!"

"ஹேய். வாட்ஸ் ராங் வித் யூ?"

"எல்லாம் நேர்ல சொல்றேன். சீக்கிரம் வா!"

அடுத்த இருபதாவது நிமிடத்தில் அங்கிருந்தாள் சாரு.

ரிசப்ஷனில் யாமினி காத்திருந்தாள்.

"என்ன யாமினி? யாருக்கு என்னாச்சு?"

"சாரு. சந்துருவுக்கு... சந்துருவுக்கு..

"சந்துரு? சந்துருவை உனக்குத் தெரியுமா?" படபடப்பாய் ஆச்சர்யம்.

"தெரியும். அவர் எனக்கு தூரத்து உறவு. அண்ணன் முறை வேணும். அதெல்லாம் பிறகு சொல்றேன்."

சாருவுக்கு புரிந்தது.

"என்னைப் பற்றிய விவரத்தை அவனுக்கு தந்தவள் இவள்தானா?"

"சரி.. இப்ப எதுக்காக என்னை வரவழைச்சே?" என்றாள் காட்டமாய்.

"கோபப்படாதே சாரு. சந்துரு கையில இருப்புண் ஏற்பட்டதால ஜன்னி கண்டிருக்கு..."

"ஓ..!" என்று நுணுக்குற்றாள்.

"இப்ப எப்படியிருக்கார்?"

"பரவாயில்லை. பட் இன்னும் காய்ச்சல் வரலே.. வா.. வந்து பாரு!"

படுக்கையில் தலை கலைந்து, கண்மூடி, உதடு ஏதோ முணுமுணுக்க பார்க்கவே இரக்கமிருந்தது.

அருகே சென்றாள் சாருமதி.

"சாரு.. சாரு.. என்னை விட்டு போகாதே.. என்னை பிடிக்கலேன்னு சொல்லிடாதே சாரு.." என்று திரும்ப திரும்ப அனத்தியே பிதற்றிக் கொண்டிருந்தது காதில் விழ முதன் முறையாய் சாருமதி தடுமாறினாள்.

12

"நீங்க யோசிச்சுதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தியா?"

"யெஸ்!"

"பாவி.. படுபாவி.."

"யாரைச் சொல்றே?"

"உன்னைத்தான். அவசரப்பட்டு சந்துருவை என்னைவிட்டு அடிக்க வச்சிட்டு. இப்ப அவரையே கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போறேங்கிறியே.. நாளைக்கு அவர் முகத்துல எப்படி முழிப்பேன் நான்!"

"கண்ணை மூடிக்க.."

"உனக்கு கிண்டலா இருக்கா? முழிச்சிகிட்டிருக்கிறப்ப... அப்படிச் சொன்னேன். அவரை [illegible] பண்ணிட்டேன்னு தெரிஞ்சா?"

"இதென்ன பாவமா? வைராக்கியமா? [illegible] வாழ்றதுக்கும் போராட்டம்..."

"இப்ப மட்டும் எப்படி வந்திச்சாம்?"

தெளிவா சொன்னது தெரியலை. பட்.. நானைக் சந்துரு."

"பரவாயில்லை. உன் இஷ்டம் இருக்குன்னு நினைச்சேன். அதுவும் கூட [illegible] இப்ப சந்துரு புரிஞ்சுட்டாரா?"

"இதையெல்லாம் [illegible] சொந்த ஒரு [illegible] படிச்சவங்க கூட.. 'நீ என் இஷ்டம் புரிஞ்சுக்கிட்டிருக்கணும்' காதல் [illegible] புரிஞ்சுகிட்டது இதே சொல் அதை சொல்லணும்னு நம்மகிட்ட [illegible] இந்த வைச்சிருந்து [illegible] ஒண்ணா! போ.. என் [illegible] சந்துரு [illegible] போறேன் [illegible] சரியாய் படுது! நீ என்ன நினைக்கிறே?"

"பசு.. சந்துரு பாவம்!"

"ஏன்?"

"இப்படி ஒரு தூரமா கூட்டிக்கிட்டு வாழ்றதான் முழுக்க அவனுக்குதான் உப போறாயே..!"

"ஏக.." என்றபடி அருகே கை நீட்டினாள்.

"சிரிச்சே சிரித்தாள் சாருமதி.

"ஏன் சிரிக்கிறே?"

"சிரிக்காம! எப்படி நடந்துக்கிறே சந்துரு!"

"எப்படி?"

"பொறுமையா பேசு பட்டணம் எல்லாம் நீ சொல்றே. ஒரே நடிப்பா உடு கிற.. உன்னை தாழ்த்திக்கிறே. ஏனிப்படி!"

"பொறுமையான உணர்வுகளோட ஆளுங்க வேற.. பெண்ணுக்கு வேறுபாடு இருக்கு" என் மனசு உன்னை [illegible] போகிறேன். அதை கூட நீ கொண்டாடப் பண்ணணுமா!"

"தோ.. தோ.. என்ன ஏமாற்றிப் போகிறாய் என்னை அட்ராக்ட் பண்ண முயற்சித்தாலும் உன்னை வருத்திக்கிறே.. முன்னாடியே வந்து காத்திருக்கிறேன்! இதெல்லாம் வருத்திக்காரதனமில்லையா?"

"போ.. நான் ஒரு மாதிரிதான்.. அப்படித்தானே!"

"பாரேன்.. ஆங்காரமா இந்த வார்த்தையை சொல்லும்போது கொஞ்சம் ஆவேசமா, கோபமா சொல்லணும். நீ ரொமான்டிக்கா சொல்றே.."

"உன் பேச்சு எனக்கு கோபமே வராது சாரு!"

"இதுமட்டும் தப்பு பண்றே! கோபங்கறது மனுஷனுக்கு அடிப்படை யான உணர்ச்சி. மனோநிலை.. அது வந்தால் கூட! என் பொறுப்புல நீ அதை உணர்ச்சியும் இருக்கணும். கட்டாயப்படுத்தி செய்யற நடிப்பு நீ. நீயா இரு! எனக்காகவோ, மத்தவங்களுக்காகவோ மாத்திக்காதே.. புரிஞ்சுதா?"

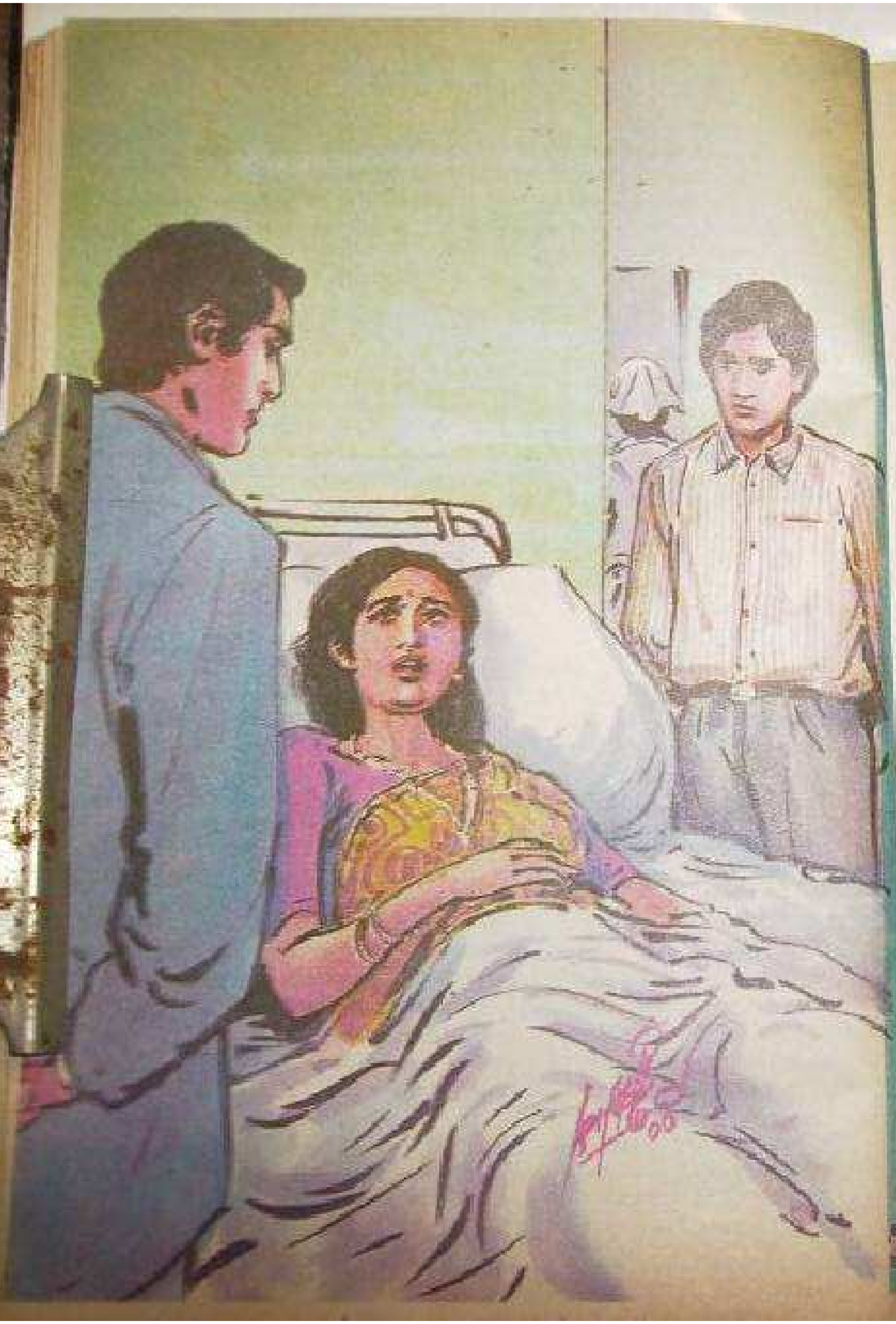

"முடிச்சிட்டியா?"

"இன்னும் ஒரு விஷயம். என்னால இதுபோல பொய்யா காதல் வசனங்களை பேச முடியாது. உருக முடியாது. நான் நானாகத்தான் இருப்பேன். யாருக்காகவும் என்னை நான் மாத்திக்கமாட்டேன்!"

"நிஜமா சொல்லப் போனா... இப்படி விறைப்பா, கஞ்சி போட்டு இஸ்திரி போட்ட... போலீஸ்காரன் யூனிபார்ம் மாதிரி விறைப்பா பேசறதுதான் உன்னோட... ஸ்பெஷல் பாயிண்ட். அதுதான் எனக்கும் பிடிச்சிருக்கு ம்... ஒரு விஷயம்..."

"என்ன?"

"எப்பவும் ஏன் எப்பவும் நீ... வா... போன்னு பேசறே?"

"வேற... வாட்?"

"இல்லை. புருஷனுக்கு மனைவி மரியாதை குடுக்கணும் இல்லையா?"

"மரியாதைங்கறது மனசுல இருந்தா போதாதா? நான் எப்பவும் இப்படித்தான். எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சவங்களை நான் ஒருமையில்தான் கூப்பிடுவேன்..."

"அப்ப..." என்றவன் சட்டென்று நிறுத்தினான்.

"சொல்லு சந்துரு...!"

"இல்லே. அப்படியே கூப்பிடுன்னுதான் சொல்றேன்." என்றவன் பேச்சை மாற்ற விரும்பினான்.

"அந்த குழந்தை ரொம்ப அழகாயில்லே சாரு?"

"ஆமாம்! உனக்கு குழந்தைன்னா ரொம்ப பிடிக்குமா சந்துரு?"

"ரொம்ப. இப்பவே சொல்லிட்டேன் பத்து பன்னெண்டு குழந்தைகளையாவது நீ பெத்துக்கணும். வீடு முழுக்க காச் மூச்சுனு கலகலப்பா இருக்கணும்!"

"அடேயப்பா! பன்னெண்டா? நம்மால முடியாதுப்பா! இப்பவே எலும்பு தனியா கழண்டு வந்துடாதா? இப்பவே சொல்லிட்டேன். ரெண்டே... ரெண்டுதான். அதுக்கு மேல மேக்க நம்மால ஆகாதுப்பா!"

"ப்ளீஸ் சாரு... அட் லீஸ்ட் ஆறாவது..."

"ஏய்... என்ன இது? நிஜமாவே பேரம் ஆரம்பிச்சிட்டே... இன்னும் கல்யாணமே நடக்கல... ம். நல்ல ஆளுப்பா... நீ! என்றபடி செல்லமாய் அவன் கைவிரலை கடித்தாள்.

ரிஜிஸ்டர் ஆபீஸ்!

குனிந்து கையெழுத்து போட்டு திரும்பியவளை சந்துரு அவளின் இடது கையை அழுத்தமாய் பற்றி கன்னத்தில் மென்மையாய் முத்தமிட்டான்.

முகமெல்லாம் சிவந்து போக, "என்ன சந்துரு இது? எல்லோரும் பார்க்கும்போது..." என்றாள்.

"அட... இங்க பாருங்கப்பா... சாருவுக்கு வெட்கப்படக்கூட தெரியுமா? இது உலகத்திலேயே எட்டாவது அதிசயமாச்சே!" பாஸ்கர் கிண்ட-

வாழ்த்தவும் அழைக்கப்பட்டிருந்த நண்பர்கள் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

சாருவும் சிரித்தாள். சந்துரு எங்கோ கவனிப்பது போல் திரும்பி முகத்தைக் கடுத்தான்.

"இவள் இவ்வளவு உரிமை எடுத்துக் கொண்டு எல்லார் முன்னிலையிலும் என் சாருவை கிண்டல் பண்ணணுமா?"

சாருமதி தன் திருமணம் குறித்து பெற்றோருக்கு விளக்கமாய் கடிதம் எழுதி அனுப்பியிருந்தாள். வழக்கம் போல் கடிதம் கிழிக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டிருந்தாலும், இம்முறை ஒரு வித்தியாசம். கடித கவரின் ஓரங்களில் துக்க செய்தி போல் கரும காரியம் செய்வது போல் கருப்பு மசியால் தேய்த்து அனுப்பியிருந்தார் குமாரகுரு.

சாருமதிக்கே கூட அந்தக் கவரைப் பார்த்ததும் கண்கள் கண்ணீரில் குளித்தது.

"இப்படிக்கூட கல்நெஞ்சாய் கொண்ட அப்பா, அம்மா உலகில் இருக்கக் கூடுமா?" இருந்த கொஞ்சநஞ்ச நிம்மதியையும் உதறி காரியத்தில் இறங்கினாள்.

எளிமையாய் வடபழனியில் திருமணம். பத்து பதினைந்து நண்பர்கள் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டு இருந்தனர். உயர் ரக ஹோட்டலில் விருந்து. முடிந்தது திருமணம்.

சாருவுக்கு புதிய வீடு மிகவும் பிடித்துவிட்டது.

வீடு என்றும் சொல்ல முடியாது. பங்களாவிலும் சேர்த்தியில்லாத அழகான குடில்! வீட்டைச் சுற்றி ரம்மியமான தோட்டம். சற்று தொலைவில் தெரிந்த பெசன்ட் நகர் பீச்.

தினமும் சூரிய பிரகாசத்தை ஆரஞ்சு பந்தாய் மெல்ல மெல்ல மேலெழும்புவதை கண்குளிர பார்த்து ரசிக்கலாம்.

சாரு உற்சாகம் தாங்காமல் சந்துருவை கட்டி அணைத்து கன்னத்தை எச்சில் படுத்தினாள்.

எதிர்பாராத இன்ப அதிர்ச்சியில் ஆட்பட்டு நிலை மீளாதவனாய் விடுபட்டு அவளை தன் வலுவான இரு கைகளுக்குள் அடக்கி, "அவ்வளவு தானா? இங்கே...!" என்று தன் உதட்டை குவித்துக் காட்டினான்.

"மறுபடி. தெரிந்தவரைக்கும் ஒண்ணு குடுத்தேன். இன்னெல்லாம் குடுக்க எனக்கு தெரியாதே!" என்றாள் பரிதாபமாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு.

"அடடா. இன்னைக்கு நம்ம ஃபர்ஸ்ட் நைட்டாச்சே! இப்ப என்ன பண்றது! என் சாருக்குட்டி ஒண்ணும் தெரியாத மண்ணா இருக்காளே!" கவலையாய் கன்னத்தில் கையை தாங்கிக் கொண்டான்.

"கவலைப்படாதே. என் சேர மன்னனே! அதற்கொரு வழியை நாம் கண்டோம்!"

"என்ன இளவரசி?"

"நாம் [illegible] இக்கலையை முழுதும் கற்றுத் தேர்ந்து..."

"ஏய்..." செல்ல அதட்டலாய் குரல் வந்தது.

"கல்யாணமாகிருக்குக் கூட இப்படியெல்லாம் நீ சொல்லாதே சாரு! [illegible] காதுக்குக்கூட நுழையக்கூடாது. இப்ப என்ன? நான் உனக்கு கத்து தர்றேன். எங்கே புதுசா ஆரம்பிக்கலாமா? ரெடி ஒன்.. டூ.. த்ரீ.. ஸ்டார்ட்!" இதுவரையில் அவளை அணைத்து மூச்சுத் திணற வைத்தவன் இதழ்களை திருடிக்கொண்டான்.

13

"என்னை ஆபீஸ்ல ட்ராப் பண்ணிடு சந்துரு."

"ம்ம்..!"

"ஆபீஸுக்குக் கிளம்பலையா?"

"நான் [illegible]...?"

"ப்ளீஸ் சந்துரு. எதுவாயிருந்தாலும் வகை விட்டு சொல்லிடு. இப்படி முணு முணுக்காதே!"

"உனக்கென்ன குறை வச்சிருக்கேன் சாரு! சொந்த வீடு, கார், பேங்க் பேலன்ஸ். இன்னும் என்ன வேணும்..? சொல்லு கொண்டு வர்றேன். நீ ஏன் அனாவசியமா வேலைக்குப் போகணும்?"

"புதுசாவா போறேன்? கல்யாணத்துக்கு முன்னாடியிருந்தே போயிட்டுதானே இருக்கேன்?"

"அது அப்ப! இப்ப நீ என் மனைவி. வேலைக்குப் போய் சம்பாதிச்சி தான் ஆகணும்னு என்ன தலையெழுத்து உனக்கு?"

"தலையெழுத்தோ, காலெழுத்தோ? அது யார் பிரச்சனை? [illegible] சந்துரு. இந்த வீட்ல [illegible] பகல் வரைக்கும்தான் டைம்பாஸாகும். அதுக்கப்புறம்? படுத்து தூங்கச் சொல்றியா? தோ.. அது எனக்கு முடியாது. [illegible] என் கையை கட்டிப்போட நினைக்காதே! [illegible] ஆண்களையும் போல பொண்ணுங்களை தன் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கணும்னு ஆசைப்படாதே. என் சுதந்திரத்தை பறிக்க முயற்சிக்காதே சந்துரு! எனக்கு வாழ்க்கையை விட சுதந்திரம் முக்கியம். [illegible] சம்பாதிக்க ஆசைப்படலே. [illegible] மேல, கடமை எனக்குன்னு சம்பாதிக்க ஆசைப்படலே. [illegible] மனைவியானாலும், வாயும் வயிறும் வேறுதானே! [illegible] நான் சாப்பிட்டு உன் பசியை அடக்க முடியுமா? [illegible] புரிஞ்சுக்க சந்துரு!"

"அப்ப, புருஷன்னு ஒருத்தன் எதுக்கு இருக்கான் சாரு?"

"புருஷனாய் இருக்கப்பா" [illegible] அடைச்சு வைக்க அல்ல." சிரித்தபடி, ஆனால் தீவிரமாய் சொன்னாள் சாரு.

சந்துரு மிகவும் வியந்துப் போனான்.

கல்யாணமாகி ஒரே மாதத்தில் ஒருவித சலிப்பு இருவரிடையே ஏற்பட்டதுதான் ஆச்சரியமான விஷயம்.

சந்துரு எதிர்பார்த்த பெண்ணாய் சாருமதி இல்லை.

அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து, தலையில் [illegible]

இல் மருந்தின் பிறுமிறுக்க காபியுடன் தன்னை அவள் எழுப்ப வேண்டு(ம்) என்று எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை. சந்துரு ஆறு மணிக்கெல்லாம் எழுந்து விடுவான். சாரு ஏழு ஏழரை ஆகும் எழ..!

அதையும் மனசு விட்டு கேட்டான்.

"ஏய். என்னால் அவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்திரிக்க முடியாது சந்துரு. தொந்தரவு பண்ணாதே!"

"அதென்ன. அத்தனை வீம்பு? இதுக்கு முன்னால வேலுநாச்சியே காபி போட்டுத் தந்தாள். இப்பவும் தாறாள். இப்ப என்ன கசக்குதா? பீ. பிராக்டிகல்!"

"வாட்! மருந்தனா? முகத்துக்கா? என்ன விளையாட்டு இப்ப? நான் என்ன இயந்திரமா ஆட்டம் டென்!"

சுரவென்றாகிவிட்டது சந்துருவுக்கு.

'அப்படி யானால் தாம்பத்யம் என்றால் உண்மையில் என்னதான் அர்த்தம்? கணவனின் சின்ன சின்ன ஆசைகள், எதிர்பார்ப்புகளுக்கேற்ப மனைவி நடக்கக் கூடாதா? அதுக்குப் 'பேரு அடிமைத்தனமா?' கணவன் மனைவி என்கிற பெயருக்கு நிஜமான பொருள்தான் என்ன? இரவானால் உடம்பு உடம்போடு சேர்வது மட்டும்தானா? அவ்வளவேதானா? அதுக்குத் தான் கல்யாணமா?'

'இல்லையே... அம்மா, அப்பா, சித்தி, சித்தப்பா வாழ்க்கையெல்லாம் எப்படி இருந்தது. நல்லவனாம் மாதிரி! என் வீட்டில் மட்டும் ஏனிப்படி இருக்கிறதனால். நான் ஒரு கணவனுக்குரிய யாக்குவத்தோடும், பார்த்தோடும் தானே நடந்துக்கிறேன்! சாருவுக்கு ஏன்கேயே பிடிக்கலையா?'

ஷிட்! என்ன அபத்தமான கேள்வி இது! கல்யாணமே வேணாம் என்றிருந்தவளை என் அப்பாள் வென்றுதே பெரிய விஷயமில்லையா? பிடிக்காமலா கல்யாணம் செய்து கொண்டாள்!

சாரு நல்லவள். தட்டிக்கையில் குழந்தை. மனதளவில் இரும்பு முரட்டு குதிரையை அடக்க கொஞ்சம் பொறுமை அவசியம்.

மனதை ஆஸ்வாசப்படுத்தினான் சந்துரு!

மணி ஏழு பத்து!

ஆத்திரத்தில் நகத்தை கடித்து ரத்தம் துளிர்த்தது. வெளியே மொபெட் சத்தம் கேட்டது. கண்களை மூடி சோபாவில் இன்னும் வசதியாக சாய்ந்து கொண்டான் சந்துரு!

"ஹலோவா டியர்! குட் ஈவினிங் என்ன இங்கே உக்கார்ந்திருக்கே? உடம்பு சரியில்லையா?" அவன் நெற்றியில் கை வைத்தாள்.

பட்டென்று தட்டி விட்டான் சந்துரு.

"ஹேய்.. என்ன ஆச்சு உனக்கு?" என்றாள் ஆச்சர்யமாய்.."

"இப்ப டைம் என்ன?" கோபமாய் உறுத்துப் பார்த்தான்.

"ஏழு கால். ஏன் கேக்கறே?"

"நான் ஆபிஸ்க்கு ஆறு மணிக்கு போன் பண்ணினேனே. அந்த மணிக்கே நீ கிளம்பிட்டதா சொன்னாங்க!"

"ஆமா. அந்த மணிக்கே கிளம்பிட்டேன்தான். சோ வாட்?!"

"உன்னை எத்தனை மணிக்கு வரச் சொன்னேன்?"

"அடடா.." கையை உதறிக் கொண்டாள்.

"நீ பிசாசுக்கு கம்ப்ளெயிண்ட் சாரி.. நிஜமா, கொஞ்சம் கூட ஞாபகம் இல்லே. மதிய பாஸ்கர் போன் பண்ணியிருந்தான். அவன் ஆத்துக்கு பார்த்திடலாம்ன்னு.. ஸ்வீட் போன் விட்டோம்.. மாவிட்டு அப்படியே போய் டைம் போனதே தெரியலை. போன் பண்ணி உனக்கு சொல்லணும்னு கூட எனக்கு தோணலே. சாரி டியர்!" என்றாள் வருத்தமாய்.

"பாஸ்கர் பக்கத்துல இருந்தா நீ உலகத்தையே மறந்துடுவேன்னு தெரியும். கேவலம் என்னை எப்படி நினைவிருக்கும்?"

"இன்னுமா கோபமா? என்னைப்பாரு சந்துரு. ஞாபகமில்லை. அதான் ஸாரி கேட்டுட்டேனே!"

தாடை இறுக அமைதி காத்தான் சந்துரு.

ஏழு மாசமா சிகரெட்டை மறந்திருந்தான் சந்துரு. டென்ஷனாய் இருக்கும் சமயங்களில் எப்போதாவது அத்திபூத்தாற்போல் புகைப்பதுண்டு. கல்யாணமாகி இதுதான் முதல் தடவை.

சாரு தன்னை கவனிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினான். ஆனால் அவள்தான் கண்டும் காணாதது போல் வாக்மேனை காதில் பொருத்திக்கொண்டு பாட்டு கேட்கத் தொடங்கினாள்.

'என்ன பெண்ணிவள்? நான் எவ்வளவு கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்! பிள்ளையில் இவளது மட்டும் பத்து வருஷம் தனியே சரியாக இரிக்க பண்ணி அனுப்பவில்லை என்று சாருவிடம் வருத்தப்பட்டது இது பழமையான அடி! இவளுக்கு கொஞ்சம் கூட துடிக்காதா? ஒரு ஆறுதல் வார்த்தை சொல்லக் கூடாதா?' நேரம் ஆக ஆக தாங்க முடியாத ஆத்திரத்தோடு அவளிடமிருந்து வாக்மேனை உருவி வீசி எறிந்தான். அது தொலைவில் தெறித்தது.

அவனை அமைதியாய் முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு திரும்பி நடந்தாள்.

"நில்லு!"

"இப்ப நீ கோபமா இருக்கே. அப்புறமா பேசலாம்!"

"என் பிள்ளைகள் விஷயம் கூட நீ பேச வேண்டாம். அட்லீஸ்ட் என்னைப் பத்தியாவது கவலைப்படலாமில்லையா? என் கவலை உன்னை பாதிக்காதா? நான் விடாம ஸ்மோக் பண்ணிட்டு இருந்ததை பார்த்தே இல்லே?"

"ம். பார்த்தேன்!"

"உனக்கு இந்த ஸ்மெல் பிடிக்காதில்லையா? என்னை ஏன் ஸ்மோக் பண்றேன்னு கேட்டியா?"

சாருமதி அவனை ஒரு விநோதமான பார்வை பார்த்தாள்.

"இதென்ன அசடு? நீயென்ன குழந்தையா சந்துரு? எனக்கிந்த வாசனை பிடிக்காது. பட், உனக்கு பிடிச்சிருக்கே! என்னை யாரும் கட்டுப் படுத்துவதை எப்படி விரும்பலையோ.. அதேபோல நானும் யாரையும் கட்டுப்படுத்த கட்டாயப்படுத்த மாட்டேன். அது அவரவர் இஷ்டம். இதை செய்

அதை செய்யாதேன்னு சொல்ல யாருக்கும் உரிமையில்லே..!"

"நல்லது. கெட்டது எடுத்துச் சொல்லக் கூடவா?"

"அப்படின்னா.. உனக்கு தெரிஞ்சுதில்லே. ஏம்மாத் பண்றது தப்புன்னு? பிறகேன் அதை நான் சொல்லி நீ கேக்கணும்னு எதிர்பார்க்கிறே சந்துரு? இது விசித்திரமான குணம்."

"ஜோ.. இதுதான் அன்பு! இதுக்காகத்தான் ஏங்கறேன். இந்த அன்புக்கு அடிமைப்பட்டு போகணும்னு துடிக்கிறேன். ஆனா..ஆனா நீ! என்னோட ஒவ்வொரு ஆசையையும் தவறா புரிஞ்சுக்கிட்டு தர்க்கம் பண்றே! உன்னோட மேதாவித்தனத்தை நம்ம தாம்பத்தியத்தின் நடுவே புகுத்தி கலக்கத்தை ஏற்படுத்தறே! சொல்லு.. நிஜத்தை சொல்லு! என்னை உனக்கு பிடிக்கலே அப்படித்தானே?"

"மைகாட்!" தலையை அழுந்த பிடித்துக் கொண்டாள். பிறகு அவனருகே வந்தாள்.

"எப்படி புரிய வைப்பேன் சந்துரு! செடி கொடியெல்லாம் ஒவ்வொரு நொடியும் வளர்ந்துக்கிட்டேதான் இருக்கு. ஆனா, அதெல்லாம் நம்ம கண்ணுக்கு பூதக்கண்ணாடி வச்சுப் பார்த்தாக்கூட தெரியாது. அதுபோலத்தான் இதுவும். உன்மேல அன்பிருக்கு. அதுக்காக, அனுஷா, ஒன்னோவொண்ணு உருகி, நீயில்லாம நானில்லேன்னு பொய்யா வசனம் பேசறதுக்கு என் படிப்பறிவு இடம்கொடுக்கலே! புரிஞ்சுக்க சந்துரு உன்மேல எனக்கு நல்ல அன்பிருக்கு. அதிலே என்ன சந்தேகம் உனக்கு?"

"இருக்கு! என்னைவிட டாக்டர் மேலதான் உனக்கு அக்கறை!"

"புல்ஷிட்! என்ன பேத்தறே? ஹி இஸ் மை பிரண்ட்!"

"ஜோ.. அப்படின்னா.. நீ அவனை மரியாதையோட கூப்பிடு! எனக்கும் அவனுக்கும் வித்தியாசமில்லையா? என்னை பிடிச்ச அளவுக்கு உனக்கு அவனை பிடிக்கக் கூடாது!"

"சு..ந்..து..ரு!"

"அவன் என்னைவிட அழகாயிருக்கானில்லையா? அதான், அதனாலதான் இப்படி நடந்துக்கிறே!"

கலவரமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் அதற்கு மேல் தாங்கமாட்டாது. படாரென்று ஓசையுடன் கதவை அறைந்து சாத்திக் கொண்டு கட்டிலில் தொப்பென்று விழுந்தாள்.

'டாமிட்! என்னவெல்லாம் பேசிவிட்டான்? நான்... பாஸ்டர்ட்! சீச்!'

எல்லாமே கசந்து போல் வெறுப்பாய் இருந்தது. டேபிள் மீதிருந்த பேனாவை தூக்கியெறிந்தான். அது உடைந்து சிதறியது. அவன் மனசைப் போலவே!

சந்துரு இரண்டு கம்போஸை போட்டு படுத்தான். அப்போதும் இமை மூடவில்லை.

"பெண்ணா இவள்? சரியான ஆம்பளை பொறுக்கியைப் போய் கட்டிக்கிட்டேனே! கல்யாணமே சுதந்திரம், புரட்சின்னு வேஷம் போட்டுக்கிட்டு பேசி, என் வாயை அடைச்சிட்டு அவனோடு ஊர் சுத்தறது எனக்கு தெரியாதுன்னு நெனைச்சிட்டாளா? கழுதை!" மனம் புழுங்கினான்.

அதற்கடுத்து வந்த நாட்கள் குருஷேத்திரமானது. நாளுக்கு நாள் ஒரு

வர் மீது ஒருவர் பழிகளை வீசி பந்தாடுவது சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டது. [illegible] வேறு அவர்களைப் பார்த்து கண்ணீர் வடித்தார்.

[illegible] மாடியேறிப் போனாள் சாருமதி!

இவனை பார்த்ததும் பார்க்காதது போல் அன்றைய இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸை படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அப்புறம் படிச்சுக்கலாம். மொதல்ல இந்த ஸ்வீட் சாப்பிடு!" பேப்பரை பிடுங்கி, மடித்து டீப்பாய் மீது வைத்துவிட்டு அவள் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டாள். சந்துரு எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"சாருவா இவள்!" சந்துருவின் கை அவளறியாமலே அவள் கேசத்தை தடவிக் கொடுத்தது.

"நல்ல குட்டிப் பொண்ணாய் சந்துரு! இப்படியே படுத்துக்கிட்டிருக்கணும் போலிருக்கு!"

"நிஜமாவா?" மகிழ்ச்சி பிரதிபலிக்க வெளிறி விட்ட முகத்தில் விரல்களை விளையாட விட்டு தலை பின்னிட்டிருந்து கோடி முத்தம் காதலாய் உதிர்த்துக் கொண்டாள்.

"ஹூம்... மொதல்ல ஸ்வீட்,' சாப்பிடு. ஒரு ஸ்வீட் நியூஸ் சொல்றேன்." செல்லமாய் சிணுங்கினாள்.

"இப்பதான் சாப்பிட்டேனே!" அந்த உதடுகளை வருடியபடி சொன்னான். சாருமதியின் அணுகுமுறையில் சந்தோஷத்தில் தலைகால் புரியவில்லை.

"இதையும் சாப்பிடு... நானே செஞ்சது!"

"ம்.. சாப்பிட்டாச்சு. என்ன சொல்லேன்.. ப்ரமோஷனா?"

"ஆமாம்! அப்பாவாகற ப்ரமோஷன்! வெல்-என்ன முழிக்கிறே? நீ அப்பாவாகப்போறே சந்துரு!" கண்களை மூடிக் கொண்டாள் நாணத்தால்.

"நிஜமாவா? கன்பார்ம் பண்ணிட்டியா?"

"ம்.. இன்னைக்குத்தான். டாக்டர் பத்மாவதிகிட்டேதான் போனேன். ரெண்டு மாசமாம்!"

"........"

"என்ன சந்துரு பேச்சே காணோம்?" அவன் முகத்தை நிமிர்த்து பார்த்து கேட்டாள்.

"இந்த குழந்தை வேணாம் சாரு. கலைச்சிடு!"

14

"அழாதே கண்ணு.. இதப் பாரு.. ஜோ.. ஜோ.. ஜோ.. என்னம்மா பசிக்குதா? இதோ ஆச்சு. பொறுத்துக்கச் செல்லம்" பாலை கரைத்து ஆற்றி சுத்தமான பாட்டிலில் அடைத்து கையை காலை உதறி அழுதழுது முகம் சிவந்துப் போயிருந்த குழந்தையின் வாயில் வைத்தாள் சாருமதி.

நாக்கில் வெதுவெதுப்பாய் சரம்பட ஆரம்பித்ததும் குழந்தை அழுவ

டீயைக் குடிக்கத் தொடங்கினான்.

"நேரமாகுதே! இந்த ஆயா இன்னும் ஏன் வரவில்லை! ஆபீசுக்கு டைமாகுதே" அவசர அவசரமாய் தன்னை தயார்படுத்திக் கொள்ள ஆரம்பித்தான். ஹாலில் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த சந்துரு கண்ணில் விழுந்தான்.

'குழந்தை இத்தனை அழுதே... கொஞ்சம் தூக்கி வச்சுக்கமாட்டேங்குது பாசம் கூட இல்லாமப் போகுமா! எப்படி கல்லு மாதிரி ஆயிட்டான்! எதையோ மனசுலபோட்டு அடைச்சுகிட்டு வெளியே சொல்லவும் தயங்கிகிட்டு தன்னைத்தானே ஏன் வருத்திக்கறான்! முற்றிலும் மாறி விட்டான். பழைய சந்துரு இல்லை இவன்!

திருமண வாழ்வுமென்று கோபாலின் சுகமக்க தேடி செய்து கொண்ட கும் பழக்கம் பறந்து போய் விட்டது. ஆனால் கன்னத்தில் பளபளப்பு மறைந்து பருக்கள் காய்ந்து போயிருந்தாலும் அதுவும் ஆண்மைக்கு கம்பீரமாக அழகாகத்தானிருக்கும். ஆனால் கன்னத்தில் முளைத்து பறுகளும், சிறு வயதில் அடிபட்டு ஏற்பட்ட நெற்றித் தழும்பும், சதா சிரிப்பை படர விட்ட உதடின் வெறுமையும், அதில் திராவகமாய் தஞ்சம் புகுந்திருந்த சிகரெட்டும்தான் இப்போதைய சந்துரு.

இருவரிடையே பேச்சும் குறைந்து போனது.

அன்று?!

நினைத்தாலே பதறியது. என்ன வார்த்தை சொல்லிவிட்டான்! 'கருவை கலைத்துவிடு' என்று!

என்னைவிட குழந்தைகள் மீது அதிகமாய் ஆசைப்பட்டாயே! டஜன் கணக்கில் பெற்றுத்தரச் சொன்னாயே! பிறகென்ன அந்த வார்த்தை வந்தது? கேட்டாள்.

"உனக்கென்ன கிறுக்கா பிடிச்சிருக்கு?"

"______"

"சொல்லு சந்துரு. விளையாட்டுக்குத்தானே சொன்னே?"

"இல்லே" சன்னமாய் வெளிப்பட்டது குரல்.

"ஏன்பா? ரொம்ப எதிர்பார்த்தியே சந்துரு!"

"___"

"வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லு. பதறுது. இதயம்பார். கையெல்லாம் வெடவெடன்னு நடுங்குது!"

சந்துருவால் பேச முடியவில்லை. மனதில் திரண்டு கொண்டிருந்த வார்த்தைகளை வெளியே துப்ப தைரியம் வரவில்லை.

"இப்ப வேண்டாம்!"

"அதான் ஏன்னு கேக்கறேன்!"

"நீ ஆர் யூ! ஜூனம் யூ! கொஞ்ச நாள் ஜாலியா இருக்கலாம்!" சமாளித்தான்.

திரும்பிக்கொண்டு தூங்கி விட்டான்.

"நல்ல காரணம் சொல்லியே போ! நான் என்னவோ ஏதோன்னு பதறிட்டேன். குழந்தைப் பெத்துக்கறதுக்கும் ஒரு வயசில்லையாப்பா? மீ

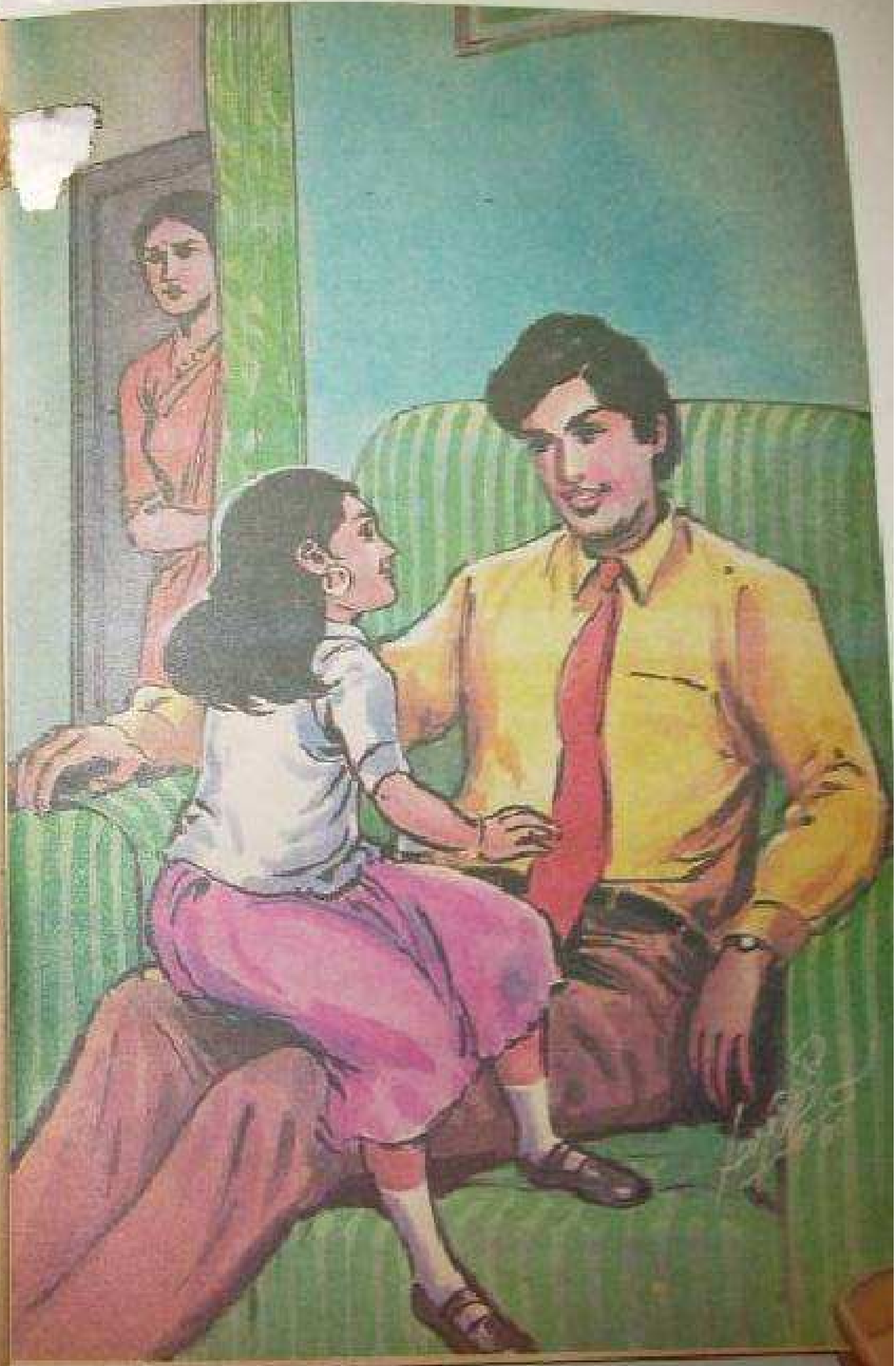

[illegible]

சந்துருவுக்கு மெல்லவும் முடியவில்லை. துப்பவும் முடியவில்லை. [illegible]

[illegible]

[illegible]

குழந்தை பிறந்தபோது அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் எரிந்தது.

"குழந்தை எப்படியிருக்கு சந்துரு?"

"பாவம் போலவே' என்று வாய் வரை வந்துவிட்டது வார்த்தை!

"ம்... நல்லாருக்கு!"

"ஏன் அப்படியே நிக்கிறே? குழந்தையை தூக்கமாட்டியா? [illegible]"

"அ... ஆமாம்! [illegible] குழந்தையில்லையா? [illegible]"

"நல்லா ஆளுப்பா நீ!"

குழந்தை அழுகிறது தூக்கம் கெடுகிறது என்று காரணம் காட்டி பக்கத்து அறையில் படுத்துக் கொண்டான்.

ஆறு மாதம் ஓடிப்போனது.

[illegible]

ஆனா இரண்டு நாட்களாக [illegible] குழந்தை [illegible] சாருமதி [illegible]

[illegible] பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்துரு குழந்தையின் [illegible] விழித்துக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தது.

"சனியன். இதுக்கு அழ [illegible] இல்லையா?"

சலித்தபடி மறுபடி தன் காரியத்தில் கவனமானான்.

சிணுங்கல், அழுகையாக மாறி உச்சமாய் [illegible]

சாரு அவசர அவசரமாய் குனிந்து [illegible] அழுகை நின்றது.

'எப்படி அழுகையை நிறுத்தினாய்? வாயில் பாட்டில் வைத்தாலே புரிய நிறுத்தமாட்டானே!' [illegible] 'ஊஞ்சலோ...' என்றுகேட்டான்.

குழந்தையின் கன்னம் [illegible] கை கால்கள் விறுக் விறுக் என உதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

"அந்த நிமிஷம் வேட்டை வந்திருந்தாலும் உயிரோடு பார்த்திருக்க முடியாது. ஏதோ பூச்சி கடிச்சிட்டதாலதான் [illegible]" என்றாள் டக்கென்.

[illegible] சாரு அவளை நெருடலாய் பார்த்தான்.

"நீ... நிஜமாய் ஒரு மனுஷியா?"

"____"

"அந்த நிமிஷம் வேட்டைக்குப் போயிருந்தாக்கூட என் குழந்தையை நான் உயிரோடு பார்த்திருக்க முடியாது. ஏன் இப்படி கல்லு மாதிரி ஆகிட்டே? குழந்தை அழ... அழ பார்த்துகிட்டு சும்மா உட்கார்ந்திருக்க எப்படி முடிஞ்சுது? கொஞ்சம் கூட பாசமே இல்லையா உனக்கு?"

"எப்படி இருக்கும்?" தெளிவாய் திருப்பி கேட்டாள்.

"ஏன்...?"

"அது என் குழந்தையா இருந்திருந்தா... என் தலை துடிச்சிருக்கும். இந்த சனியனுக்கு தாய் நீயா இருக்கலாம். ஆனா அந்த பாவிதானே இதுக்கு அப்பா!"

"நிறுத்து...!" அடித் தொண்டையில் [illegible] சாருமதி.

"என்ன சொன்னே? இந்த குழந்தைக்கு அப்பா நீயில்லே. அப்படித் தானே?"

"ஆமாம்!"

"ஏன்...?" அவன் முகத்தை கூர்ந்து பார்த்தான்.

"ஆர் - கூட இல்லையா...?"

15

"எவ்வளவு பெரிய அசிங்கம்... அவமானம்!" ஆத்திரத்தில் உடல் ஆடியது. உள்ளம் கொதித்தது.

'இவ்வளவு சீக்கிரமாய் போனானா?'

அன்று நடந்த சம்பவத்தின்போது [illegible] சந்துரு அந்த கடிதத்தை அவள் முகத்தில் வீசி எறிந்தான்.

"படி! உன்னோட... லெட்டரை படி... படிச்சுக்காம பார். நல்லா படி!"

படித்தவள் திகைத்துப் போனாள். அந்த கடிதத்தை விட அதை எழுதிய நபர் யார் என்பது தெளிவாக புரிய தெருக் கலக்கிறது.

"என்ன பேச்சே காணோம்!" என்றான் எகத்தாளமாய்.

"இப்போதான் சந்துரு ஒரு லெட்டர் கடிதத்தை நம்பறேன். அவளவிட்டா யாரிடமும் கூட உனக்கு என்போல் இல்லை. வேற என்ன சொல்ல!"

"இப்படி யெல்லாம் பேசி தப்பிக்கப் பார்க்கிறியா!"

"சே... எனக்கு யார் தயவும் தேவையில்லே! ஒரு தாய்க்குத் தெரியும் தன் குழந்தைக்கு அப்பா யாருன்னு! நினைச்சா... யாரும் யார் மேலயும் சேற்றை வாரி பூசலாம். இப்ப நான் சொல்றேன். உங்களுக்கா உண்மை உங்க கட்டிலுக்கு பொருந்தும்வேணும். இதை இல்லேன்னு உங்களால நிரூபிக்க முடியுமா?

"பளார்..."

அறைபட்ட கன்னம் கன்றிப் போனது. ஆக்ரோஷமாய் உறுத்துப் பார்த்தான் சந்துரு.

"என்னடி சொன்னே? நாயே..."

சாருமதி சிரித்தாள்.

"கோபம் வருதில்லே. அடிச்சேயில்லே. நானும் என்னை அப்படிக் கேட்டதுக்காக உன்னை அடிச்சிருக்கணும். ஆனா, உன்னை இவ்வளவு மதிக்கிறேன். உன் தலையை நீயே எண்ணெயில் போட்டுக்கிறேன்னு பரிதாபப்படறேன்!"

சொல்லிவிட்டு விருட்டென தன் அறைக்குள் போய்விட்டாள்.

அறியாமல் செய்கிறாள் என்று தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லி அவளோடு அன்பாக வாழ்க்கை நடத்தவே ஆசைப்பட்டான்.

ஆனால் இன்று நடந்ததோ!

காலம் அறுவடைக் காலத்துக்குப் போன வந்தது.

அமுதத்தமா டாக்டர் சகுந்தலா நகரத்தின் பிரபலமான டாக்டர். இவள் கல்லூரித் தோழி மிருணாளினியின் அக்கா. இவளை நம்பகத்தவர். ஆனால் இவர்களிருவரும் பரிச்சயமானவர்கள் என்று பாவம் சந்துரு அறியவில்லை.

சந்துரு குழந்தையுடன் முன்தினம் அவளிடம் சென்று அவள் தன் மகள்தானா இல்லையா என்ற டெஸ்ட் எல்லாம் செய்தானாம். பரிசோதனையின் முடிவு அறிந்ததும் தன் தவறை உணர்ந்து நொந்துபோய் செல்றானாம். சகுந் தலா சொல்ல சொல்ல இறுகிப் போனாள் சாருமதி.

"சாரு... இதுக்காக நீ உடைஞ்சிடாதே. உன் புருஷன் நல்லவன்தான். ஆம்பள சந்தேகப்பட்டாலும், சந்தேகப்பட்டாலும் அதுக்கு ஒரே காரணம் பொஸஸிவ்நெஸ்தான். நீ நல்லா இருக்கணும். கொஞ்சம் அனுசரிச்சு நடந்துக்க... ஓக்கே?" என்று பெரிய குண்டை தூக்கிப் போட்டு நிலவரத்தை வைத்து விட்டாள்.

பெட்டியும் குழந்தையுமாய் புறப்பட்டவளை புரியாமல் பார்த்தான் சந்துரு.

"ஏ... சாரு... என்ன இதெல்லாம்...?"

[illegible] சாரு அவனை ஊடுருவிப் பார்த்தாள். சகலமும் நடுங்கிற்று அவ [illegible]

"சாரு... ப்ளீஸ்... என்னை மன்னிச்சிடு! அவசரப்பட்டு முடிவு எடுத்துட்டேன். இனி இப்படியெல்லாம் நடந்துக்கமாட்டேன் நம்பு. பொறுமையா இரு சாரு!" கதறலானான்.

"இதெல்லாம்... இந்த குழந்தை உனக்கு பெத்துக்கவேணும்னு சொன்னப்ப கூட பொறுமையாகத்தானே இருந்தேன். அது எவ்வளவு பெரிய தப்புன்னு இப்பத்தானே புரியுது!

"......"

"என்ன புரியலையா மிஸ்டர் சந்துரு! இப்ப உனக்கு எந்த சந்தேகமும் இருக்காதுன்னு எனக்கு நல்லாவே தெரியும். அதான் அக்காக்க முத்திரை போட சர்டிபிகேட் காட்டிடுச்சே! கொடுத்துட்டாங்களே!"

"சாருமா!"

"இனி எப்படி இருக்க முடியும் சொல்லு! இனி உன்கூட படுக்கறதுக்கு கூட ஒரு சர்டிபிகேட் தேவையா படுக்கணும். அது என்னால முடியாதுப்பா!"

"மன்னிச்சிடு சாரு. அறிவு கெட்டு நீ அறியாமல் நடந்துட்டேன். நான் இருக்கட்டுமேன் என்னை நம்பு சாரு. என்னோட தவறுகளை மறந்திடு...!"

"இப்ப சொல்லுவே. இது நாத்தனா ஒரு வார்த்தை எல்லாத்தையும் மறக்கத்தான் போறேன் என் வீட்டு தலை விட்டு வெளியே வந்து கல்யாண பந்தத்தில் சிக்கிய என் நம்பு. காதல் தெரியாதுன்னு தெரிஞ்சும் தொடர்ந்தேன். அது மகா பெரிய தப்பு. அது கட்டிருந்தாக்கூட பரவாயில்ல. ஆனா மாட்டேன்! எரிச்சி சாம்பலாக்கிறச்சே... இதுக்கு மேலயும் நான் வீட்ல இருந்தேன்னா... அது அசிங்கம்!

"சாரு, எங்கேயடா போறே?"

"எங்கேயோ... என் குழந்தையோட வாழப் போறேன்."

"அது நம்ம குழந்தை சாரு!" என்றான் பரிதாபமாய்.

"அட... நிஜமாவா! கேலி இழையோட கேட்டாள்.

"என்னைக் கொல்லாதே சாரு!"

"என் குழந்தைக்கு அப்பாங்கிற தகுதி உனக்கில்லே மிஸ்டர்!"

"இதுதான் உன் முடிவா?"

"ஆமா..." அழுத்தமாய்.

"சட்டப்படி குழந்தையை என்கிட்ட வாங்கமுடியுமா?"

"அப்படி ஒரு கனவு இருந்தா... இப்பவே கலைச்சிடு! டாக்டர் சகுந்தலா எனக்கு சாட்சியா நிப்பாள். இப்படிப்பட்ட சந்தேகப் புருஷனோட வாழ்ந்து கண்ணைமூடிட்டுப் போறதைவிட ஒருத்தி நடத்தற இல்லத்தோட... தனியா எந்த கட்டமும் அனுபவிக்கலாமே."

துவண்டு போனான் சந்துரு.

"சாரு... ப்ளீஸ்..."

"வழி விடு மிஸ்டர்! பெண்மையை செடி பண்ணவும் வாசிக்கும் கொடுமையையும் அப்பவேதான் வரும்!" போய்விட்டாள்.

அதற்கு மேல் அவனை தடுத்து நிறுத்தும் சக்தியோ தகுதியோ... எல்லாமே இழந்து தொய்ந்து போய் அமர்ந்து விட்டான் சந்துரு.

"அவசரப்பட்டுட்டே சாரு!"

"இதுக்கு மேல பொறுமையா இருந்தா அதுக்குப் பேரு பாவம்!"

"உங்களுக்குள்ளே என்னதான் பிரச்சனை? கேட்டாலும் சொல்ல மாட்டேங்கிறே!"

"என்ன சொல்ல பாஸ்கர்? உன்னோடு என்னை இணைத்து பேசியதையா? இல்லை உன் மனைவி மொட்டை கடிதம் போட்டு பிரச்சனையை பெரிதாக்கியதையா? எதைச் சொல்ல?"

அந்தக் கடிதத்தை பார்த்த உடனே பளிச்சென்று புரிந்து போனது சாருமதிக்கு மாலதியின் கையெழுத்து என்று. அவள் பேசும்போதோ, எழுதும்போதோ அடிக்கடி இயல்பாவது என்ற வார்த்தையை பயன்படுத்துவாள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பாஸ்கரை மரியாதையோடு 'ர்' என்றே விளித்து எழுதியிருப்பது இது போதாதா? கைப்புண்ணுக்கு கண்ணாடி எதற்கு?

"குடும்பமின்னா ஆயிரம் இருக்கும். கூப்பிடற தூரம் இல்லேன்னா... குழிகாது. குடும்பத்தில் கோபதாபங்கள் இருக்கத்தான் செய்யும். அது சகஜம்!"

"உப்புங்கற சந்தேகம் அதிகமானா... சாப்பாடே வீண் பாஸ்கர்! இத்தனை நாளா உப்பும் உறைப்பும் அளவுக்கதிகமா சாப்பிட்டு வீக்காயாச்சு!"

"என்னால எதையும் நம்ப முடியல. பட்... அவசரப்படாதே!"

"ப்ளீஸ்..." கையமர்த்தினான்.

"அட்வைஸ் செக்கத் லிமிட்டெல்லாம் தாண்டியாச்சு. வைக்கோலுக்கு ஒரு நாயும் மனைவியும் ரெண்டு பேருமே மைனஸா இருக்கணும். இல்லே ப்ளஸ்ஸா இருக்கணும்! ஆளுக்கொரு இயல்புல இருந்தா... எல்லாமே மைனஸ்தான். என் வாழ்க்கையோட கணக்கு முடிஞ்சு போச்சு. கூட்டி, பெருக்கி, கழிச்சி, வகுத்ததுல மிச்சமா நின்னது என் காவ்யாதான். இதுபோதும் எனக்கு. வேற எதையும் தூண்டித் துருவி கேக்காதே. ஒரே ஒரு ஹெல்ப் மட்டும் பண்ணுவியா?"

"உனக்கு செய்யாம வேற யாருக்கு செய்யப்போறேன்! சொல்லு..."

"எனக்கொரு வேலை தேடி தருவியா?"

"என்ன உளர்றே! இப்ப செய்ற வேலை?"

"ரிஸைன் பண்ணப் போறேன். வெளியூர் போறதா சொல்லப் போறேன். ஆனா, இதே மெட்ராஸ்லதான் புதுசா வாழ துவங்கப் போறோம். அந்தாளோட காத்துக்கூட எங்க மேல படாம வாழப் போறோம்!"

மெல்ல தலையசைத்தான் பாஸ்கர்.

"அது பெரிய பிரச்சனையில்லே. நிச்சயம் முடியும். இப்ப எங்க தங்கி இருக்கே? என் வீட்டுக்கு வா!"

"வேணாம் பாஸ்கர்! வற்புறுத்தாதே. இப்போதைக்கு ஹாஸ்டல்லதான் இருக்கேன். நல்ல வீடு தேடி அலையறேன். புரோக்கர் கிட்ட சொல்

...யிருக்கேன். கிடைச்சிடும்!"

அடுத்து வந்த நாட்களில் படபடவென எல்லாம் நடந்து முடிந்தது. ...ரு எளிதாய் சாருவுக்கு விவாகரத்து கிடைத்தது.

ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் தண்ணீரின்றி வாடி வதங்கிப் போனது.

உருகி உருகி காதலிக்கப்பட்டவள் இன்று உதறி விட்டுப் போய்விட்டாள். சந்துருதான் அவசரப்பட்டு செய்த அடாவடித்தனத்தால் மனம் நொந்துப் போனான்.

அழகான குடும்பத்தை கண்ணாடி போல் போட்டு உடைத்து விட்டேனே!

மறுபடி அவள் கையில் காலில் விழுந்தாவது சேர்ந்து வாழ முயற்சித்தால் என்ன?

முயற்சித்தான்! சாருவும், குழந்தைகளும் கண்களுக்கே அகப்படவில்லை. பாஸ்கரை தேடிப் போனான். தெரிந்த கதைக்க அவனும் பொய் சொன்னான்.

சென்னையில் எந்த இடம் திரும்பினாலும் சாருமதியோடு கைகோர்த்து உல்லாசமாகப் பறந்து திரிந்த நாட்கள் நெஞ்சுக்குள் பாடாய் படுத்தியது.

அதற்கு மேல் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் தன் அத்தனை சொத்துக்களையும் விற்று பம்பாய் சென்றான். ஏற்கனவே தொழில் முறையில் பரிச்சயமான ரமேஷ்லால் இவனை இரு கை நீட்டி வரவேற்றார். கூட்டாகச் சேர்ந்து கிரானைட் கற்களை வெளிநாட்டிற்கு எக்ஸ்போர்ட் செய்ய, கொள்ளை லாபம் கொட்டியது.

● ரமேஷ்லாலுக்கு சந்துருவை மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவனைப் பற்றி எல்லாம் அறிந்தவர், தன் ஒரே மகள் ஷகிலாவை அவனுக்கு மணமுடிக்க விரும்பினார். ஷகிலா சிறு வயதிலேயே போலியோவினால் பாதிக்கப்பட்டு ஒரு கால் ஊனமானவள். சந்துருவிடம் மனம் விட்டு பேசினார்.

சந்துரு யோசித்தான்.

புதிதாய் ஒரு வாழ்க்கை! இப்போதைக்கு எனக்கு அவசியமே! அத்தனை இல்லாத வாழ்க்கைக்கு அகராதி தர முன் வருகிறார். ஊனமான பெண் தான்! எனக்குந்தான் ஊனம்... மனதில்! மறுப்பது விவேகமல்ல. என்றாலும் கடைசியாய் ஒருமுறை முயற்சிப்போமா?

சென்னை சென்று சாருமதியைத் தேடலாம். அங்கில்லாவிட்டால், அவளின் சொந்த ஊரில் போய்ப் பார்க்கலாம்.

தேடினான். இம்முறையும் தோல்வி!

பின்னர், ஷகிலாவை மணந்தான். சும்மா சொல்லக்கூடாது. நல்ல [illegible] டார் எவ்வளவு உன்னதோ... அவ்வளவு அன்பையும் கொட்டி இந்த [illegible] வைத்தாள் ஷகிலா.

இருபதாண்டு கால மணவாழ்க்கை முடிந்தபோது அவன் இதயத்தில்... இருந்தாலும், ஒரே ஒரு குறை குழந்தை இல்லை... சேர்த்தபோதுதான் புரிந்தது... பட்டையில் கூட வளருவது! ... எடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

அந்த கவலையிலேயே மண்டையைப் போட்டார் ரமேஷ்வா...

'அவன் எதிர்பார்த்தானா? இத்தனை வருடங்கள் கழித்து ச... நிலை சந்திப்போம் என்று!'

நிலைவலைகளினால் துளிர்த்த கண்ணீரை துடைக்கக் கூட ம... மின்றி வானத்தையே அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சந்துரு.

சூடான கண்ணீர் காதுமடலை தொட்டது.

ஒரு மாத காலத்திற்கு விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டாள் சாருமதி.

இன்னும் ஒரு வாரம்தான் ஆபரேஷனுக்கு! சாருமதிக்கு இதுநாள் வரை இல்லாத பயம் இப்போது முளைவிட ஆரம்பித்திருந்தது.

மருந்து மாத்திரைகளால் காவ்யாவை ஆபரேஷனை தாங்கிக்கொள்ளும் அளவிற்கு டாக்டர் முன்னேற்றி இருந்தாலும், முழுதான நம்பிக்கை டாக்டருக்கே இல்லை.

சாரு காவ்யா அருகிலேயே இருந்தாள். ஆபரேஷன் பண்ணிய காரணத்தால் அவளால் சுறுசுறுப்பாக இயங்க முடியவில்லை. சமீபத்தில் சந்துருவை சந்தித்த அதிர்ச்சி அவளை விட்டு அகலவில்லை. எல்லாம் சேர்ந்து அவளை சோர்ந்து போகச் செய்தது.

"மம்மி..." மெல்லமாய் அழைத்தாள் காவ்யா.

தன்னிலை மீண்ட சாரு- "என்னம்மா?" என்றாள்.

"ஏன் மம்மி ஒரு மாதிரியா இருக்கே?"

"மம்மிக்கு கொஞ்சம் டயர்டா இருக்குமா... அதான்!"

"பயப்படறியா மம்மி?"

"பயமா எதுக்கும்மா?"

"நான் செத்துப் போயிடுவேன்னு."

"காவ்யா..." அவள் வாயைப் பொத்தினாள் சாரு.

"அப்படியெல்லாம் சொல்லாதேம்மா... அம்மா மனசு கஷ்டப்படுமில்லையா? உனக்கொன்னும் ஆகாதுடா! என் உயிரை குடுத்தாவது உன்னை நான் காப்பாத்துவேன்!"

"அழாதேம்மா... எனக்கும் அழுகையா வருது. இனி அப்படி பேசமாட்டேன்." சாருமதியின் கையைப் பற்றியிழுத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டது அந்த பிஞ்சு.

நெஞ்சை பிசைந்து கொண்டு எழுந்த அழுகையை விழுங்கிக் கொண்டாள் சாருமதி.

'கடவுளே கருணை செய்! என் குழந்தையை என்னிடமிருந்து பிரிச்சிராதே- அதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது'

"சாரு..."

பாஸ்கரின் குரல் கேட்க திரும்பினாள்.

"அவளை உற்றுப்பார்த்து கேட்டான் "அழுதியா?"

"இ-இல்லே!"

"கண்ட்ரோல் யுவர் செல்ஃப்! காவ்யா எதிரே இப்படி உடைஞ்சி போறது சரியில்லே." குரலை தாழ்த்தி சொன்னான்.

"ஓக்கே!"

"சாரு- அவர் வந்திருக்கார்!"

"யார்? டாக்டரா?"

"இ-இல்லே..."

"பின்னே..?"

"சந்துரு"

16

"பாஸ்கர்..." அலறிவிட்டாள் சாருமதி.

"ஏன்... ஏன் பாஸ்கர்? எதுக்காக வந்திருக்கார்? இந்த அட்ரஸை கொடுத்தது யார்?"

"நான்தான்!"

"என்ன காரியம் பண்ணிட்டே பாஸ்கர்? யாரோட நிழல் கூட என் குழந்தை மேலே படக்கூடாதுன்னு நினைச்சேனோ... அவரையே..."

"நீ கோபப்படறதிலே என்ன அர்த்தமிருக்கு? அவரும் துடிச்சி போய் வந்திருக்கார். தன்னோட மகளை பார்க்கணும்ங்கற ஆசை அவருக்கு இருக்காதா?"

"ஐயோ... பாஸ்கர் நீ புரியாம பேசாதே!"

"நடந்தது எதுவாயிருந்தாலும் மறந்துடு. அவர் வேண்டாம். சரி! ஆனா, உன்னுக்குள் தவிக்கிற... அப்பாவை கற்பனை பண்ணி ஏங்கிப் போயிருக்கும் காவ்யாவுக்கு வேணும் சாரு."

"......"

"இப்ப அவர் டாக்டர்கிட்டே பேசிட்டிருக்கார். அனாவசியமா அவரை எதுவும் பேசிடாதே ப்ளீஸ்... அதோ வர்றார்!"

சாருமதி எதுவும் பேசவில்லை. இறுகிய முகத்தோடு விருட்டென்று வெளியேறிவிட்டாள். அந்த செய்கை சந்துருவை புண்படுத்தினாலும், தன் குழந்தையைக் காண ஆவலாய் உள்ளே நுழைந்தான்.

அருகமர்ந்த பாஸ்கர், அம்மா ஆகியோரின் தூக்கத்தை கெடுத்து குழம்பிப் போயிருந்த காவ்யா, புதிதாய் ஒரு நபர் தன் முகத்தருகே குனிந்து நெற்றியில் முத்தமிட்டதும் பரவசமாகிப் போனாள் காவ்யா!

ஆனாலும் மிரட்சியுடன் சந்துருவை பார்த்தாள்.

"கா... வ்யா...!" குரல் தொண்டையிலேயே சிக்கி வெறும் காற்று மட்டுமே வெளிப்பட— தன் குழந்தையை ஆரத்தழுவி தழுதழுத்தான்.

"அங்கிள்... நீங்க யாரு?"

"உன் அப்பாம்மா..."

அவ்வளவுதான்... உடம்பு ஒருமுறை குலுங்கியது.

"அ-அப்பா!"

"சொல்லுடா.. உன் வாயால என்னை அப்பான்னு சொல்லிட்டா இரு கண்ணே!" கண்ணீர் திரண்டது.

"அப்பா—அப்பா!" சந்துருவின் கழுத்தை தாவி கட்டிக்கொண்டாள்.

"சாரு- நீ வீட்டுக்குப் போய்ட்டு நாளைக்கு வாயேன்!"

"ஏன் பாஸ்கர் திடீர்னு? வெகாமி கூட இல்லையே.."

"நாங்கதான் இருக்கோமே.."

"நைட்ல நீ வீட்டுக்கு போகணுமே! நான் காவ்யா பக்கத்துல இருக்கணும் பாஸ்கர்!"

"சந்துரு நைட் தங்கறேன்னு சொல்றார்!" தயங்கித் தயங்கி சொன்னான்.

"அதானே பார்த்தேன்! வேண்டாம்- யாருக்கும் சிரமம் வேண்டாம். கண்டவங்களும் என் குழந்தைக்கு காவலா இருக்க வேண்டாம்."

"சொன்னாக் கேளு சாரு! காவ்யா இப்பத்தான் கொஞ்சம் தெம்பா இருக்கிறா. அவ அப்பாவ பார்த்த சந்தோஷத்தில உடம்பு ரொம்ப முன்னேறியிருக்கு. நீ அதை கெடுத்துடாதே!"

"என் குழந்தை தெம்பா இருக்கறது அந்தாளோட மூஞ்சை பார்த்து தான் இல்லே. மருந்து மாத்திரைகளால.."

"இந்த பிடிவாதம்தான் சாரு.. எதையும் யோசிக்காம எடுத்தோம் கவிழ்த்தோம்னு முடிவெடுத்ததாலதான்.."

"என் வாழ்க்கையே தொலைச்சிட்டேன்னு டயலாக் அடிக்கப் போறே- அதானே! பரவாயில்லே- நான் பிடிவாதக்காரிதான். முட்டாள்தான். ஒத்துக்கறேன். அந்தாளை இங்கேர்ந்து போகச் சொல்லு!"

"என்னால முடியாது"

"என்னால முடியும்! சொல்லிவிட்டு அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

அறையினுள்.

பார்த்த காட்சி சிலிர்ப்பூட்டியது.

'காவ்யாவா? இவளா? சதா படுத்தபடி வலியால் முகம் சுருங்கியபடி அமர்ந்திக் கொண்டிருந்த என் மகள்தானா இது?'

சந்துருவுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

'அட—இவளுக்கு வெள்ளிக்குடத்தில் காசு போட்டுக் குலுக்கினது போல் கலகலவென்று சிரிக்கக் கூடத் தெரியுமா?' மகளின் சந்தோஷத்தை கெடுக்க விரும்பாதவளாய் ஹாலில் கிடந்த சேரில் அமர்ந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் களைத்துப் போய் அப்பா மடியில் அமர்ந்து கொண்டாள் காவ்யா.

"படுத்துக்கறியாம்மா?"

"வேணாம் டாடி. இப்படி உங்க மடியில உக்காந்திட்டு இருக்கறது தான் ரொம்பப் பிடிக்குது. ஏன் டாடி வலிக்குதா?"

"சேச்சே.. ஒரு பெரிய ரோஜாவை சுமக்கிற மாதிரி இருக்கு.."

"டாடி- என்னடா?"

"இவ்வளோ நாளா எங்கே போயிருந்தீங்க?"

"......"

"சொல்லுங்க டாடி!"

"பாரின்ல இருந்தேன்மா!"

"என்னை ஏன் ஒருமுறை கூட வந்து பாக்கலே!"

"......"

"என்னைப் பிடிக்காததாலே!"

"நோ.. இல்லைம்மா! ஆண்டவன் எனக்கு பெரிய தண்டனையை குடுத்துட்டான். உனக்குத் தெரியாதுடா. உன்னையும், அம்மாவையும் பாக்க நான் எப்படியெல்லாம் துடிச்சிட்டிருந்தேன்னு..!" நாசூக்காய் துளிர்த்த கண்ணீரை சுண்டி தெறித்தான்.

"அம்மா கூட சண்டை போட்டு பிரிஞ்சிட்டீங்களா?"

திடுக்கிட்டு, "இதெல்லாம் உனக்கு யார் சொன்னது?"

"மம்மிதான்! நீங்க அவங்ககிட்டேதானே சண்டை போட்டீங்க? நான் என்ன பண்ணேன்? ஏன் என்னை விட்டுப் போனீங்க" குரல் கமறியது.

"அழாதேடா.. இனி உன்னை விட்டு போகமாட்டேன். உன்னை என் கிட்டேர்ந்து யாராலும் இனி பிரிக்க முடியாதுடா!"

இறுக அணைத்து முத்தமிட்டான்.

"ஏன் டாடி.. நீங்க இவ்வளோ நல்லவரா இருக்கீங்க! அப்புறம் ஏன் மம்மி உங்க கூட பேசமாட்டேங்கறாங்க! சே.. மம்மி மோசம்!"

"நோ நோ.. மம்மிய அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. மம்மி நல்லவ! தப்பு என் மேலதான். அவளை யாரும் சரியா புரிஞ்சுக்கலே. அதான் பாக்கறவங்க கண்ணுக்கு அவ ஒரு புதிராவே தெரியறா! இதெல்லாம் உனக்கு புரியாதுடா! டைமாகுது பார். நீ தூங்கு!"

"என்னை விட்டு போக மாட்டீங்களே.."

"போகமாட்டேன்"

"ப்ராமிஸா?"

"ப்ராமிஸ்! நீட்டிய அவளின் பிஞ்சுக் கையில் முத்தமிட்டான் சந்துரு.

சிறிது நேரத்தில் காவ்யா தூங்கிவிட, மெதுவாய் அவளைப் படுக்கையில் கிடத்தி, போர்வையை கழுத்து வரை இழுத்துவிட்டு பின் கொதிக்கும் மனதினை அடக்க மெல்ல ஹாலுக்கு நடந்தான்.

வெளியே.

தலைகுனிந்தபடி அமர்ந்திருந்த சாருமதியை பார்த்ததும் அதிர்ந்தான்.

'எப்போது வந்தாள்?'

அவள் எதிரே ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு தயக்கமாய் அமர்ந்தான்.

"சாப்பிடுவியா சாரு?" மெதுவாய் கேட்டான்.

ஒரு கணம்.. ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். வெயிலில் வைத்த நெய்யாய் அந்த கனிவான பேச்சில் உருகிப் போனாள். அடுத்த கணமே, தன் கூடப் பிறந்த பிடிவாதத்தை இழுத்து பிடித்து முன் நிறுத்தினாள்.

"சாப்ட வீட்டாரும்தி?"

"சரி.. லேசாய் வலித்தது.

"சாப்பிட்டியா?"

"இந்த விசாரிப்பெல்லாம் உங்களுக்கு தேவையில்லாதது!"

"என்னை விட்டு ரொம்ப விலகிப் போயிட்டே.. நீ" என்றான் வேதனையுடன்.

"வேண்.. ரொம்பவே..!"

"ஆனாலும் நாம வாழ்ந்த வாழ்க்கையெல்லாம் இல்லைன்னு ஆயிடுமா? அதுக்கு நினைவுச் சின்னமா காவ்யா இருக்கா..."

"முடிச்சாச்சா! சட்.. புவா வாட்ஸ்! இதுக்கு மேல இதைப் பத்தி பேசறத நான் விரும்பல. ஸாரி.. இப்ப நீங்க என் குழந்தையோட தங்க போறதா சொல்லியிருக்கீங்களாம். அதுக்கும் எந்த அவசியமும் இங்கே ஏற்படாது. வீணா பேசி நேரத்தைப் போக்க எனக்குப் பிடிக்காது. இ.. தனத கால் பண்ணிருங்களா?"

"காவ்யா எழுந்தா."

"அவ என் குழந்தை. எப்படி சமாளிக்கறதுன்னு எனக்குத் தெரியும். நீங்க கிளம்பலாம்!" முகத்திலடிப்பது போல் பேச.. சந்துரு மனம் நொந்தபடி தான் தங்கியிருக்கும் ஹோட்டலுக்கு சென்றான்.

இரவு 12 மணி!

காவ்யாவின் அழுகுரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு விழித்தான் சாருமதி.

"பாப்பா.. பாபு.."

"காவ்யா.. என்னம்மா?"

"டாடி எங்கே?" அழுதபடி கேட்டாள்.

"போ.. போயிட்டாரம்மா.. நீ தூங்கு!"

"இல்லே.. அவர் போகமாட்டார். என்கிட்ட ப்ராமிஸ் பண்ணினார். நீதான்.. நீதான் அவரை விரட்டிட்டே..."

"ஷட் அப்! என்ன பேச்சு இது? தூங்கு!" அதட்டினாள்.

"நோ.. ஐ வோண்ட்! நீ கெட்ட குட்டா.. டாடிதான் எனக்கு வேணும். இப்பவே வேணும்." அடம் பிடித்து அழ.. காய்ச்சல் திமிட்டத்திற்கு திடீடம் ஏறத் துவங்க, பயந்து போனாள் சாருமதி.

டாக்டர் இரண்டு இன்ஜெக்ஷன் போட்டு கவலையாய் பார்த்தார்.

"கொஞ்சம் ப்ராக்ரஸ் தெரிஞ்சதேன்னு சந்தோஷப்பட்டேன். இந்த நேரத்தில் பீவர் வந்துடுச்சே.. நீங்க இப்பகூட மிஸ்டர் சந்துருவை வரவழைக்கிறது நல்லதுன்னு நினைக்கிறேன்."

சாருமதி உடைந்து போனாள். இனம்புரியாத வலி இதயத்தை கவ்விப் பிடித்தது.

வேறு வழியின்றி சந்துரு தங்கியிருந்த ஹோட்டலின் போன் நம்பரை டயல் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

17

அந்த ஹோட்டலின் மொட்டை மாடியின் மூலையில் கைப்பிடிச் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு விசும்பிக் கொண்டிருந்த சாருமதியை அதிர்ச்சியும், ஆச்சர்யமும் ஒருசேர பார்த்தான் பாஸ்கர்!

"ப்ளீஸ் சாரு.. அழாதே! உன்னை இப்படி பார்க்கறப்ப ரொம்ப கஷ்டமாயிருக்கு. இந்த கண்களுக்கு சிரிக்கறதைத் தவிர, அழவே தெரியாதுன்னு நான் நினைச்சுட்டிருந்தேன். நோ.. இப்ப, அந்த கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் வர்றதை பார்க்க முடியலை.. சாரு."

தன்னை கட்டுப்படுத்தி முகத்தை அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"நா.. நான் காவ்யாதான் என் உலகம்னு வாழ்ந்திட்டிருந்தேன்.. ஆனா, ஒரு செகண்ட்ல என்னை ஒதுக்கிட்டா பாஸ்கர். என்னை அவளுக்கு பிடிக்கலையாம். அப்பாதான் வேணுமாம். எட்டு வருஷமா கண்ணுக்குள்ள வச்சு வளர்த்த என்னை பார்த்து 'ஐ ஹேட் யூ'ன்னு சொல்றா பாஸ்கர்! கறிவேப்பிலையா ஒதுக்கற மாதிரி ஒதுக்கிட்டா." அழுகை மீண்டும் முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

"நீ நினைக்கறது தப்பும்மா! காவ்யா உன்னை வெறுக்கலே. இதுநாள் வரை கண்ணிலேயே படாத அப்பா.. திடீர்னு எதிரே வந்து நின்னார். இதுவரை அடக்கி வச்சிருந்த பாசம் பீறிட்டு பொங்கியிருக்கு. நீ எங்கே சந்துருவை அவளிடமிருந்து பிரிச்சிடப் போறியோன்னு பயப்படறா! அவ்வளவுதான். அவ சின்னக் குழந்தை.. அவ சொல்லிட்டான்னு இப்படி உடைஞ்சுப் போகணுமா?"

"இதுக்கெல்லாம் யார் காரணம்னு புரியுதா பாஸ்கர்?"

"போதும் சாரு! இப்படியெல்லாம் பேசறத நிறுத்து. உனக்கு பழிவாங்கற புத்தி அதிகம். என்னமோ, புரட்சி, அது இதுன்னு வாய் கிழிய பேசறவளுக்கு.. முதல்ல நியாய அநியாயம் எதுன்னு புரியணும். அடமேண்ட் புரிஞ்சுக்க முயற்சியாவது பண்ணணும். சொல்லு.. சிலோரம், அவசரப்படுத்தியும் கொண்ட நீ.. ச்ச்பா சொல்லிக்கற மாதிரி என்னைக்காவது நடந்திருக்கியா? பொண்ணுன்னா.. படிப்பும், வேலையும், தைரியமான மனசும் மட்டும் இருந்தா போதாது. வாழ்க்கையைப் புரிஞ்சுக்கற கொள்கை கொண்ட மனமும் இருந்தா போதாது. கூடவே, அடக்கம், பணிவு, பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை விட்டுக் கொடுக்கல் எல்லாமே இருக்கணும். அதுதான் பெண். மொதல்ல உன் அப்பா அம்மாவுக்கு தலை மகளா நடந்தியா? அவங்க பேசை நேசித்து விட்டு தனியா வந்து படிச்சே! வேலைக்குப் போனே! அந்த துணிவை நான் பாராட்டறேன். ஆனா அதுவெல்லாம் மீறி உன்கிட்ட 'நான்'ங்கற கர்வம் இருந்தது.

ரெண்டாவது உம்மேல உயிரையே கொட்டி வச்சிருந்த சந்துருவுக்கு பதிலுக்கு நீ என்ன செய்தே? தூக்கியெறிஞ்சே! ஆயிரம்தான் படிச்சாலும் சம்பாதிச்சாலும் பொண்டாட்டிங்கறவ ஆசையா பரிமாறி, வேலைக்குப் போறப்ப வழியனுப்பி வாசல்ல முகம் மலர வரவேற்கிறவளைத்தான் எந்த கணவனும் விரும்புவான். அப்படிப்பட்ட காலடியில விழுந்து கிடக்க கூட எவனும் தயங்கமாட்டான். [illegible]

ஒரு பகுதிதான். ஆனா நீ செஞ்சதென்ன? உன்னையே கேட்டுப் பார்! விளக்கு வெச்சப்புறம் விடு திரும்பினா... எந்த ஆம்பளை பொறுத்துக்குவான்? கட்டிலை பகிர்ந்துட்டா மட்டும் போதுமா? நினைச்சே... விளையாட்டா விவாகரத்து!"

"—"

"சாருமதி... ஒரு தாயா இருந்து சகல வசதிகளையும், அன்பையும், பாசத்தையும் காவ்யாவுக்கு நீ தந்திருக்கலாம். ஆனாலும் அப்பாங்கிற வார்த்தைக்கு ஆதாரம் தேடற பிஞ்சு மனசு ஏங்கலை பார்த்தியா... கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாம துணிபோல நைஞ்சுப் போயிட்ட மனசுக்கு உன்னால தர முடிஞ்சது என்ன? நல்ல சாப்பாடும், துணிமணியும், கட்டுப்பாடும், கல்வியும்தான்! அப்பா? இப்ப நேர்ல பார்த்துட்டா! கிடைக்காது, பார்க்க முடியாதுன்னு நினைச்சி மறந்திட்டிருந்தவ கண்ணெதிரே வந்து நிக்கும்போது... பாவம் என்ன செய்வா? அழவிடக் கூடாதென்னு பத்திரமா இறுக்கி பிடிச்சிகிட்டா! தப்பு யார் மேல? சொல்லு... உன் மேலதான்!"

கட்டு விரலை நீட்டி அவளை குற்றம் சாட்டினான் பாஸ்கர்.

"முடிச்சிட்டியா பாஸ்கர்? இந்த உலகத்திலே என்னை நல்லா புரிஞ்சிகிட்ட ஒரே ஆத்மான்னு இதுநாள் வரை நினைச்சிட்டிருந்த நினைப்புல மண்ணள்ளி போட்டுட்டியே பாஸ்கர்!" அழ நினைத்த மனதை அடக்கி நிமிர்ந்தாள்.

"யூ... மீன் ஓ.கே. கோர்ஃபுல்"

"என்ன சொன்னே? ஒரு மகளா நான் நடந்துக்கலேன்னா! அங்கே இருந்திருந்தா... நானும் ஒரு அடிமையாதான் வாழ்ந்திருப்பேன். பத்தோட பதினொன்னா நின்னு புருஷனை கேள்வி கேட்காம படுத்துக்க அனுப்பி இருப்பேன். அந்த எச்சிலை நானும் சாப்பிட்டு இருந்திருப்பேன். ஒழுக்கமா வாழ நினைச்சது தப்புன்னு நீ நினைச்சா... நான் அவரை விட்டு, பெத்தவங்களை விட்டு வந்தது தப்புதான்!"

"அப்புறம் என்ன சொன்னே? ஒரு மனைவியா இருந்து நான் எதுவும் பண்ணலேன்னா! நான் புரட்சியா பேசறவதான். புருஷன் வாசிட்டுப் போற எச்சிலை சாப்பிடாதவதான். சாமர்த்திய மான சிங்காரிச்சி... களைச்சு வர்றவரை ஓடோடிப் போய் வரவேற்காதவதான். ஆனா, நான் கலாச்சாரம் மதிக்காதவ இல்லே. அதனாலதான் டைவர்ஸ் ஆன பின்னாலும் கூட இதோ... இதை நான் கழட்டலே பாஸ்கர்!" கழுத்திலிருந்த ஒற்றை செயினை வெளியே இழுத்து காண்பித்தாள். அதில் தாலி இருந்தது.

"இந்திய மண்ணுல பொறந்த எந்த பொண்ணுக்குமே தாலி ஒருமுறை தான் ஏறணுங்கறது தப்போ, சரியோ, என் வரையில் அது என் அபிப்ராயம். புருஷன் செத்தா தான் அந்த தாலி இறங்கணும். சென்டிமென்ட்டா? இல்லை... சந்துரு மேல நான் வச்சிருந்த அன்பா? எதுன்னு தெரியலை... இதை என்னால கழட்ட முடியலை. கழட்டினா சந்துருவுக்கு ஏதாவது ஆயிடுச்சுன்னா... கண்ணுக்கு மறைவா எங்கேயிருந்தாலும் நல்லாயிருக்கட்டுமேன்னு ஒரு பயம்! என்னால போலித்தனமா இருக்க முடியலை. அதனால எப்படி அன்பை வெளிப்படுத்தறதுன்னு தெரியலை... ஆனா, ஆனா... நான் சந்துருவை ரொம்ப நேசிச்சேன் பாஸ்கர்!"

"சாரு..." என்றான் நெகிழ்வாய்.

"ஒரு அம்மாவா இருந்து நான் என் மகளுக்கு எல்லாமே செஞ்சிருந்தேன்... அவளுக்கு அப்பா மேல பாசத்தை வளர விடாம தடுத்தது நிஜம்தான்! அதுல தப்பில்லே பாஸ்கர். ஏன்னா, என் குழந்தைக்கு அப்பாதானில்லைன்னு என் பேரில சந்தேகப்பட்டார். டாக்டரிட்டே போய் டெஸ்ட் பண்ணியிருக்கார். பொண்டாட்டி போட்ட... அழகை குறை சொல்லு, இருந்திருக்குவா! சமையலை குறை சொல்லு... சகிச்சுக்குவா! ஆனா அவ கற்பை குறை சொன்னா? எப்படி பொறுத்துக்குவா பாஸ்கர்? இப்படிப்பட்டவர் மேல பாசத்தை என் குழந்தை மனசில வளரவிடலாமா?"

"இதெல்லாம் நிஜமா?" என்பது போல அதிர்ந்து போனான் பாஸ்கர்.

"அவருக்கு குழந்தை இல்லேங்கறதாலதானே... இப்ப என் குழந்தையை பங்குப் போட்டுக்கப் பார்க்கறார்!" சாருமதியின் குரல் பிசிறடித்தது.

"அதென்னமோ தெரியலை. எனக்கு நெருக்கமானவங்க யாருமே கடைசி வரை என் கூட வாறதில்லை. விரோதியா நினைக்க ஆரம்பிச்சிடறாங்க. என்னைதான் அவங்க மனசுல நான் ஏறி இடம் பிடிக்கணும்னு நினைச்சாலும்... வழுக்கிடுது பாஸ்கர். என்னால பாதி தூரம் கூட ஏறவே முடியலையே... எல்லா உறவுகளும் என்னை கைவிட்டுடுச்சு பாஸ்கர்" வாய்விட்டு அழ ஆரம்பித்தாள் சாருமதி.

பாஸ்கரின் கண்களும் கலங்கின. அவளை நெருங்கி கண்ணீரை துடைத்தான்.

"என்னை மன்னிச்சிடும்மா! உன்னை புரிஞ்சுக்காம பேசிட்டேன். இதெல்லாம் நான் அறியாதது. உனக்குள்ளே ஒளிஞ்சிட்டிருக்கிற அற்புதமான பெண்மை இப்போதான் பார்க்கறேன். நீ என்ன செஞ்சாலும் அது தப்பே இல்லேன்னு திடமா நம்பறேன். அதுக்கு பக்கபலமா எந்நாளும் நானிருப்பேன்..."

"தாங்க்ஸ் பாஸ்கர்! தாங்க்ஸ்..."

18

கோவிலுக்கு சென்று வந்தாள் சாருமதி!

நாளை காலையில் ஆபரேஷன்! எவ்வளவுதான் தைரியமாய், நம்பிக்கையோடு இருந்தாலும்... ஏதோ ஒரு உணர்வு அபசகுனமாய் உணர்த்தியது. இதயம் படபடவென துடிக்க வைத்தது. சரியாக சாப்பிட முடியாமல் செய்தது.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த காவ்யாவின் நெற்றியில் குங்குமம் இட்ட போது கை நடுங்கியது. தலையெல்லாம் கிறுகிறுத்து... கண்களை இருட்டிக் கொண்டு வர சட்டென்று பக்கத்திலிருந்த டேபிளை பிடிமானத்திற்குப் பற்றிக் கொண்டாள்.

அதுவரை ஒதுங்கியிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த சந்துரு சாருவின் உடல்நிலையில் மாற்றம் ஏற்படுவதை உணர்ந்து இரண்டே எட்டில் தாவி வந்து அவளை தாங்கிக் கொண்டான்.

உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்து மயிர்க்கால்கள் குத்திட்டு நின்றன. அந்த

பிடியிலிருந்து விடுபட நினைத்தும், ஏனோ முடியவில்லை. மறு அந்த நினைப்பை உதறி கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

அவளை மெல்ல ஒரு சேரில் உட்கார வைத்து பிளாஸ்க்கிலிருந்து சூடாய் ஹார்லிக்ஸ் ஊற்றி டம்ளரை அவள் வாயருகே வைத்தாள்.

"குடி... குடி சாரு! இது பசி மயக்கம்தான். உன்னை நீயே இப்படி வருத்தி ஆகப்போறதென்ன? சாப்பிடேம்மா...!" கரகரப்பான அந்த குரல் எல்லா தடைகளையும் தாண்டி ஆழமாய் அவளுள் இறங்கியது.

ஹார்லிக்ஸை உறிஞ்ச... உறிஞ்ச... கண்களில் முத்து கோர்த்தது.

இதென்ன... இந்த அவனைப் பற்றி இப்படி கரைந்து போகிறேனே! இந்த அன்பான, சாதாரண வார்த்தைகள் கூட பாகாய் உருகச் செய்யுமா? நாம் தப்பு செய்து விட்டேனா? பாஸ்கர் சொன்னது போல் நான் கொஞ்சம் அனுசரித்து நடந்திருந்தால்... இந்த அழகான வாழ்க்கையை இழந்திருக்க மாட்டேனோ? என் ஈகோவை கொஞ்சம் ஒதுக்கி வைத்து பார்த்திருந்தால், அருமையான வாழ்வை இழந்திருக்க மாட்டேனோ?

கடவுளே! இப்போது இவர் எனக்கு வேண்டும் போல் இருக்கிறதே! பழையபடி வாழ வேண்டும் போலிருக்கிறதே! என்ன செய்ய போகிறேன்? அவருக்கு ஷீலாவுடன் திருமணமானபின்... இப்படியொரு விழிப்பு எனக்கு ஏன் வந்தது? சே... இது தப்பு... பெரிய தப்பு!

"ஏம்மா அழறே!" கண்ணீரை துடைக்க வந்தவனை தடுத்தாள்.

"நத்திங்..." என்றபடி எழுந்து கொண்டவள் சில விநாடிகள் அவனைப் பார்த்துவிட்டு வெளியேறினாள்.

சந்துரு இடிந்து போய் நின்றிருந்தான்.

விசிகளை கோர்த்து கோர்த்து பிரித்துக் கொண்டிருந்தாள் சாருமதி. சந்துருவும், பாஸ்கரும் இருபுறமும் கொள்ளாமல் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தனர். அனைவர் முகத்திலும் பதற்றமிருந்தது.

ஆபரேஷன் நடந்து கொண்டிருந்தது.

சாருமதிக்கு, காவ்யா ஆபரேஷன் தியேட்டருக்கு கொண்டு செல்லப் படுமுன் சொன்ன வார்த்தைகள் மீண்டும் ரீங்காரமிட்டன.

"டாடி... என்னைவிட்டு திரும்பவும் போகமாட்டீங்களே... போய் டாதீங்க டாடி... மம்மி விரட்டினாலும் போகாதீங்க!"

"இல்லேம்மா போகவே மாட்டேன்...!" என்று சந்துரு சொன்ன பிறகே அமைதியானாள்.

சந்துரு வந்த பிறகு காவ்யா மாறிவிட்டாள். பாலோ, பழமோ, மருந்தோ, மாத்திரையோ, எதுவாய் இருந்தாலும் சந்துரு கையால்தான் கொடுக்க வேண்டும். சாருவை அவள் கண்டு கொள்வதேயில்லை.

குழந்தையின் பாராமுகம் சாருவை ஏகமாய் வருத்தியது. இதற்கெல்லாம் காரணம் தான்தான் என்கிற குற்ற உணர்வும் அவளை அரித்தது.

இனி காவ்யா அப்பா இல்லாமல் இருக்கமாட்டாள். அவளே முடிவெடுத்து விட்டாளே! குணமானபின் அவளை சந்துருவுடன் அனுப்புவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

"காவ்யாவைப் பிரிந்து என்னால் இருக்க முடியுமா?"

இருந்தாலும்... தனியே இருக்க பழகிக்கணும். இது எனக்கு புதுசா? இது தோன்றும்போது வாரமொருந்துப் பார்த்துக்கலாம்!

இப்படித்தான் முடிவு செய்திருந்தாள் சாருமதி.

ஆபரேஷன் தியேட்டரின் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒருவர் வந்து நின்றார். இங்கும் அங்கும் ஓடி... எதையெதையோ எடுத்துக் கொண்டு ஓடினான். உள்ளே நுழையப் போனவனை தடுத்து நிறுத்தி பதற்றமாய் கேட்டான்.

"டாக்டர்... என்னாச்சு சிஸ்டர்?"

"ஸ்டில் வந்துடுச்சி..." சொல்லிவிட்டு படக்கென்று கதவை மூடினாள்.

மார்பை பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்துவிட்டாள் சாருமதி. சந்துருவும் பாஸ்கரும் அவளருகே வந்தனர். அவர்கள் முகம் வெளிறிப் போய் இருந்தது.

"என் குழந்தை... என் காவ்யா... அய்யோ பாஸ்கர் என் குழந்தைக்கு ஒண்ணும் ஆகாதே! நெனைக்கவே என்னால நினைச்சே பார்க்க முடியலியே... சந்துரு... சொல்லுங்க சந்துரு... என் நம்ம குழந்தைக்கு ஒண்ணும் ஆகாது இல்லே! அப்படி ஏதாவது ஆச்சுன்னா நான் உயிரோட இருக்கமாட்டேன் சந்துரு... இருக்கவே மாட்டேன்.

இப்படி முகமெல்லாம் கண்ணீரில் நனைந்து சந்துரு பார்த்ததே இல்லை. சாருவை இந்த நிலையில் பார்க்க பார்க்க இதயத்தில் யாரோ உளியால் செதுக்குவது போல் துடித்தான்.

அவள் தலையை அன்பாய் தடவினான்.

"கடவுளுக்காக இரு சாரு! ஆண்டவன் இதுவரை சோதிச்சதெல்லாம், பெரிய பரிசு தரத்தான் காப்போமெல்லாம் அர்த்தம். நல்லதே நடக்கும் சாருமா!"

"பயமா இருக்கு சந்துரு!" பரிதவித்தாள் அந்த தாய்!

டாக்டர் வெளிப்பட்டார். படபடப்பாய் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

"ஆபரேஷன் முழுசுறுதியும் இப்போது சிலிட்டின் வந்ததுதான் ரொம்ப பயந்தேன்! கோமா ஸ்டேஜுக்கு போகக்கூடிய அளவுல இருந்து, இப்போ ஒருமணி நேரத்துக்குள்ள கான்ஷியஸ் திரும்பணும். இல்லேன்னா நான் ஒண்ணும் சொல்ல முடியாது. காட் இஸ் கிரேட்! கடவுளை வேண்டுங்க..." சொல்லிவிட்டு கணப்பொழுது நில்லாமல் அழுகையும் புலம்பலுமாய் டாக்டரின் கைகளை இறுக பற்றி பட படவென அடித்துக் கொள்ள... முகத்தில் துளிர்த்த வியர்வை துளிகளுடன் உடலோடு ஒட்டிக் கொண்டது.

"இல்லே... என் குழந்தைக்கு ஒண்ணும் ஆகாது! பாஸ்கர் நீ வேணா பாரு... அவ கண்ணை முழிச்சு பார்க்கத்தான் போறா!" சந்துரு அவளை தான் போகவிடமாட்டேன். உங்க மகளை உங்களிடம் சேர்க்கிறேன்னு நான் அந்த அம்மனிடம் வாக்குக் கொடுத்திருக்கேன். அவ காப்பாத்துவா. நிச்சயம் காப்பாத்துவா சந்துரு! உணர்ச்சிவசப்பட்டு அவள் அரற்றிய உதடுகள் நடுங்கின.

சந்துருவும், பாஸ்கரும் இப்போது நிஜமாக பயந்தார்கள்.

"இல்லே சாரு... இப்படி டென்ஷன் ஆகாதே! நீ சொல்ற மாதிரி நம்ம குழந்தைக்கு ஏதும் ஆகாது. பிளீஸ் ரிலாக்ஸ்."

"சந்துரு..!"

"என்னம்மா?"

"இப்படி நான் உங்களை கூப்பிடலாமில்லையா?"

"எவ்வளவு மோசமான கேள்வி சாரு? இப்படி கூப்பிட நான் எத்தனை வருஷம் தவமிருந்தேன் தெரியுமா?"

"தாங்க்ஸ் சந்துரு! சின்ன சின்ன விஷயங்கள் கூட புரியணும்ங்கறதுக்காக பெரிய பெரிய விஷயங்களை கோட்டை விட்டுட்டோம் இல்லையா? சந்துரு.. தப்பா நினைக்கலேன்னா.. என்னை அந்த ப்ரேயர் ரூம் வரைக்கும் கூட்டிட்டுப் போவீங்களா? எ.. என்னால.. நடக்க முடியல!"

"வாம்மா!" என்றபடி அவளை லேசாக அணைத்தவாக்கில் அழைத்துச் சென்றான்.

பாங்கர் அந்த சூழ்நிலையிலும் அவர்களைப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டான்.

அந்த ரூமில் இந்து, கிறிஸ்து, முஸ்லிம் என சர்வமத கடவுள்களின் படங்களும் மாட்டப்பட்டிருந்தன. சேரில் சாய்ந்து கண்களை மூடினாள். நெகிழ்ந்து உருக பிரார்த்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

பரிசுத்தமான இதயங்களின் வேண்டுகோளை கடவுள் நிராகரிப்பதில்லை.

காவ்யா கண்களை திறந்தாள். அப்பாவை அடையாளம் கண்டு சிரித்தாள். ஏக சந்தோஷத்தோடு ப்ரேயர் ரூமை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தனர் இருவரும்.

அந்த அறை படு அமைதியாய் இருந்தது. இன்னமும் கண்மூடி பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்த சாருமதியை நெருங்கினான் சந்துரு!

"சாரு.. நம்ம காவ்யா பிழைச்சிக்கிட்டா சாரு. உன் வேண்டுதலும், உழைப்பும், நம்பிக்கையும் வீண் போகலை சாரு.."

"......"

"இன்னும் நம்பலையா? நிஜமா சொல்றேன்.. நீயே வந்துப் பாரேன்..!"

அவள் அப்போதும் கண் திறக்கவில்லை. நிமிரவுமில்லை.

"சாரு.. சாரும்மா.." அவள் தோளில் கைவைத்தான்.

மறுகணம்.

அப்படியே அவன் மீது சரிந்து விழுந்தாள் சாருமதி.

சுவாசம் முற்றிலும் நின்றிருந்தது.

மாஸ் அட்டாக்!

அண்ணா விமான நிலையம்!

பாம்பே செல்லும் விமானத்தின் படியில் ஏறி திரும்பிப் பார்த்து கையசைத்தனர் சந்துருவும், காவ்யாவும்.

அந்த அலுமினிய பறவை தகதகவென இரைச்சலோடு வானில் உயர உயரப் பறந்து கண்களை விட்டு மறையும் வரை கைகளை அசைத்துக் கொண்டிருந்த பாங்கர் அழுதுடித்த உதடுகளை கடித்து அடக்கினான்.

(முற்றும்)